

5 NOV 1948 தராமது ஜாய நம :

அருளிச்செய்த

க த ய த் ர ய ம் .

[பாறாகதி கத்யம், ஸ்ரீங்க கத்யம்,
ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்.]

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

தத்யபாவ ப்ரகாசிகையென்று முரையுடன்

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸுதர்சன அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வி லை 1-2-0

1948.

627

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

॥ शरणागतिगद्यम् ॥

यो नित्यमच्युतपदाम्बुजयुग्महृक्म
व्यामोहतस्तादतराणि तृणाय मेने ।
अस्मद्गुरोर्भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः
रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥
वन्दे वेदान्तकपूरचामकिरकरण्डकम् ।
रामानुजार्यमार्याणां चूडामाणेमहर्निशम् ॥

भगवन्नारायणाभिमतानुरूपस्वरूपगुणविभवैश्वर्यशीलाद्यनवधि-
कातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणाम्, पद्मवनालयाम्, भगवतीम्,
श्रियम्, देवीम्, नित्यानपायिनीम्, निरवद्याम्, देवदेवदिव्यमहिषीम्,
अखिलजगन्मातरम्, अस्मन्मातरम्, अशरण्यशरण्याम्, अनन्यशरणः
शरणमहं प्रपद्ये ॥१॥

पारमार्थिकभगवच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरभक्तिपर-
ज्ञानपरमभक्तिकृतपरिपूर्णनिवरतनित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिश-
यप्रियभगवदनुभवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशे-
षतैकरतिरूपनित्यकैङ्कर्यप्राप्त्यपेक्षया पारमार्थिकी भगवच्चरणारविन्द-
शरणागतिर्यथावस्थिता अविरताऽस्तु मे ॥२॥

अस्तु ते ॥३॥ तथैव सर्वं संपत्स्यते ॥४॥

अखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानस्वेतरसमस्तवस्तु विलक्षणानन्त-
 ज्ञानानन्दैकस्वरूप ! स्वाभिमतानुरूपैकरूपाचिन्त्यदिव्याद्भुतनित्यनिर-
 वद्यनिरतिशयौज्ज्वल्यसौन्दर्यसौगन्ध्यसौकुमार्यलावण्ययौवनाद्यनन्तगुणनि-
 धिदिव्यरूप ! स्वाभाविकानवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजस्सौ-
 शील्यवात्सल्यमार्दवार्जवसौहार्दसाम्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यचातुर्यस्थै-
 र्यधैर्यशौर्यपराक्रमसत्यकामसत्यसङ्कल्पकृतित्वकृतज्ञताद्यसंख्येयकल्याणगुण
 गणौघमहार्णव, खोचितविविधविचित्रानन्ताश्चर्यनित्यनिरवद्यनिरतिशय-
 सुगन्धनिरतिशयसुखस्पर्शनिरतिशयौज्ज्वल्यकिरीटमकुटचूडावतंसमकरकु-
 ण्डलग्नैवेयकहारकेयूरकटकश्रीवत्सकौस्तुभमुक्तादामोदरबन्धनपीताम्बरकां
 चीगुणनूपुराद्यपरिमितदिव्यभूषण ! स्वानुरूपाचिन्त्यशक्तिशङ्खचक्रगदा-
 [ऽसि]शार्ङ्गाद्यसंख्येयनित्यनिरवद्यनिरतिशयकल्याणदिव्यायुध ! स्वाभिमत
 नित्यनिरवद्यानुरूपस्वरूपरूपगुणविभवैश्वर्यशीलाद्यनवधिकातिशयासंख्येय-
 कल्याणगुणगणश्रीवल्लभ ! एवंभूतभूमिनीलानायक ! खच्छन्दानुवर्तिस्व-
 रूपस्थितिप्रवृत्तिभेदाशेषशेषतैकरतिरूपनित्यनिरवद्यनिरतिशयज्ञानक्रियैश्व-
 र्याद्यनन्तकल्याणगुणगणशेषशेषाशनगरुडप्रमुखनानाविधानन्तपरिजनपरि-
 चारिकापरिचरितचरणयुगल ! परमयोगिवाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभाव-
 स्वाभिमतविविधविचित्रानन्तभोग्यभोगोपकरणभोगस्थानसमृद्धानन्ताश्चर्या-
 नन्तमहा-विभवानन्तपरिमाणनित्यनिरवद्यनिरतिशयवैकुण्ठनाथ ! स्वसङ्क-
 ल्पानुविधाथिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिस्वशेषतैकस्वभावप्रकृतिपुरुषकालात्मकवि-
 विधविचित्रानन्तभोग्यभोक्तृवर्गभोगोपकरणभोगस्थानरूपनिखिलजगदुदय-
 विभवलयलील ! सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प ! परब्रह्मभूत ! पुरुषोत्तम !

महाविभूते ! श्रीमन् ! नारायण ! श्रीवैकुण्ठनाथ ! अपारकारुण्यसौशी-
ल्यवात्सल्यौदार्यैश्वर्यसौन्दर्यमहोदधे ! अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य !
प्रणतार्तिहर ! आश्रितवात्सल्यैकजलधे ! अनवरतविदितनिखिलभूत-
जातयाथात्म्य ! अशेषचराचरभूतनिखिलनियमननिरत ! अशेषचिदचिद्व-
स्तुशेषिभूत ! निखिलजगदाधार ! अखिलज-त्त्वामिन् ! असत्त्वामिन् !
सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प ! सकलेतरविलक्षण ! अर्थिकल्पक ! आपत्सख !
श्रीमन् ! नारायण ! अशरण्यशरण्य ! अनन्यशरणस्त्वत्पादारविन्दयुगलं
शरणमहं प्रपद्ये ॥५॥

[अत्र द्वयम्]

पितरं मातरं दारान् पुत्रान् बन्धून् सखीन् गुरुन् ।

रत्नानि धनधान्यानि क्षेत्राणि च गृहाणि च ॥

सर्वधर्माश्च संत्यज्य सर्वकामांश्च स्नाक्षरान् ।

लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽत्रजं विभो ! ॥६॥

त्वमेव माता च पिता त्वमेव त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव ।

त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥७॥

पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।

न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कार्यं प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम् ।

पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥९॥

मनोवाङ्मयैरनादिकालप्रवृत्तानन्ताकृत्यकरणकृत्याकरणभगवदप-
चारभागवतापचारासङ्घापचाररूपनानाविधानन्तापचारान् आरब्धकार्यान्
अनारब्धकार्यान् कृतान् क्रियमाणान् करिष्यमाणान् च सर्वानशेषतः क्षमस्व ॥

अनादिकालप्रवृत्तं विपरीतज्ञानम् आत्मविषयं कृत्स्नजगद्विषयं
च विपरीतवृत्तं चाशेषविषयमद्यापि वर्तमानं वर्तिष्यमाणं च सर्वं क्षमस्व ॥

मदीयानादिकर्मप्रवाहप्रवृत्ताम् भगवत्स्वरूपतिरोधानकरीम् विप-
रीतज्ञानजननीम् स्वविषयायाश्च भोग्यबुद्धेर्जननीम् देहेन्द्रियत्वेन भोग्य
त्वेन सूक्ष्मरूपेण चावस्थिताम् दैवीम् गुणमयीम् मायाम् ; दासभूतम्
'शरणागतोऽस्मि ; तवासि दासः' इति वक्तरं मां तारय ॥१२॥

*तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ।

प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥

उदरास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।

आस्थितस्स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।

वासुदेवस्सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥

इति श्लोकत्रयोदितज्ञानिनं मां कुरुष्व ॥१३॥

*पुरुषस्स परः पार्थ ! भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया *भक्त्या
त्वनन्यया शक्यः, *मद्भक्तिं लभते पराम् इति स्थानत्रयोदितपरभक्ति-
युक्तं मां कुरुष्व ॥१४॥

परभक्तिपरज्ञानपरमभक्त्येकस्वभावं मां कुरुष्व ॥१५॥

परभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिकृतपरिपूर्णनवरतनित्यविशदतमानन्यप्र-
योजनानवधिकातिशयप्रियभगवदनुभवोऽहं तथाविधभगवदनुभवजनिता-
नवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकिङ्करो
भवानि ॥१६॥

एवंभूतमत्कैङ्कर्यप्राप्त्युपायतयाऽवक्लृप्तसमस्तवस्तुविहीनोऽपि, अन-
न्तद्विरोधिपापाक्रान्तोऽपि, अनन्तमदपचारयुक्तोऽपि, अनन्तमदीयाप-
चारयुक्तोऽपि, अनन्तासङ्घापचारयुक्तोऽपि, एतत्कार्यकारणभूतानादिवि-
परीताहङ्कारविमूढात्मस्वभावोऽपि, एतदुभयकार्यकारणभूतानादिविपरीत-
वासनासंबद्धोऽपि, एतदनुगुणप्रकृतिविशेषसंबद्धोऽपि, एतन्मूलाध्यात्मि-
काधिभौतिकाधिदैविकसुखदुःखतद्धेतुतदितरोपेक्षणीयविषयानुभवज्ञानस-
ङ्कोचरूपमच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिवि-
घ्नप्रतिहतोऽपि येन केनापि प्रकारेण द्वयवक्ता त्वं केवलं मदीयैव
दयया निःशेषविनष्टसहेतुकमच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरभक्ति
परज्ञानपरमभक्तिविघ्नः, मत्प्रसादलब्धमच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्य-
न्तिकपरभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिः, मत्प्रसादादेव साक्षात्कृत्यथावस्थित-
मत्स्वरूपरूपगुणविभूतिलीपकरणविस्तारः, अपरोक्षसिद्धमन्नियाम्यताम-
द्वास्यैकस्वभावात्मस्वरूपः, मदेकानुभवः, मद्वास्यैकप्रियः, परिपूर्णनवरत-
नित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रियमदनुभवस्त्वं तथाविधम-
दनुभवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरति-
रूपनित्य किङ्करो भव ॥१७॥

एवम्भूतोऽसि ॥१८॥

आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकदुःखविघ्नगन्धरहितस्त्वं द्वयमर्था-
नुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्व ॥

शरीरपातसमये तु केवलं मदीययैव दयया अतिप्रबुद्धः, मामे-
वावलोकयन्नपच्युतपूर्वसंस्कारमनोरथ, जीर्णमिव वस्त्रं सुखेनेमां प्रकृतिं
स्थूलसूक्ष्मरूपां विसृज्य, तदानीमेव मत्प्रसादलब्धमच्चरणारविन्दयुगलै-
कान्तिकात्यन्तिकपरभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिकृतपरिपूर्णानवरतनित्यविशदत-
मानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रियमदनुभवस्त्वं तथाविधमदनुभवजनिता-
नवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकिङ्करो
भविष्यसि ॥२०॥

मा ते भूदत्र संशयः ॥२१॥

*अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन, * रामो द्विर्नाभि-
भाषते, * सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते । अभयं सर्वभूतेभ्यो
ददाम्येतद्व्रतं मम ॥ * सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज । अहं
त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ इति मयैव ह्युक्तम् ॥२२॥
अतस्त्वं तव तत्त्वतो मज्ज्ञानदर्शनप्राप्तिषु निस्संशयसुखमास्व ॥२३॥

अन्त्यकाले स्मृतिर्या तु तव कैङ्कर्यकारिता

तामेनां भगवन्नद्य क्रियमाणां कुरुष्व मे ॥

इति शरणागतिगद्यं समाप्तम् ॥

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

॥ श्रीरङ्गाद्यम् ॥

चिदचित्परतत्त्वानां तत्त्वयाथात्म्यवेदिने ।

रामानुजाय मुनये नमो मम गरीयसे ॥

स्वाधीनत्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदं क्लेशकर्माद्यशेषदोषासंस्पृष्टं स्वाभाविकानवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजस्सौशील्यवात्सल्यमार्दवार्जवसौहार्दसाम्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यचानुयस्थैर्यधैर्यशौर्यपराक्रमसत्यकामसत्यसङ्कल्पकृतित्वकृतज्ञताद्यसंख्येयकल्याणगुणगणौघमहार्णवं परब्रह्मभूतं पुरुषोत्तमं श्रीरङ्गशायिनम् अस्मत्स्वामिनं प्रबुद्धनित्यनियाम्यनित्यदास्यैकरसात्मस्वभावोऽहं तदेकानुभवः तदेकप्रियपरिपूर्णं भगवन्तं विशदतमानुभवेन निरन्तरमनुभूय तदनुभवजनिताः नवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकिङ्करो भवानि ॥१॥

स्वात्मनित्यनियाम्यनित्यदास्यैकरसात्मस्वभावानुसन्धः नपूर्वकभगवदनवधिकातिशयस्वाम्याद्यखिलगुणगणानुभवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकैङ्कर्यप्राप्तद्युपायभूतभक्तितदुपायसम्यग्ज्ञानतदुपायसमीचीनक्रियातदनुगुणसात्त्विकतास्तिक्यादिसमस्तात्मगुणविहीनः दुरुत्तरानन्ततद्विपर्ययज्ञानक्रियानुगुणानादिपापवासनामहार्णवान्तर्निर्ममः तिलतैलवद्दारुवह्निवद्बुर्विवेचत्रिगुणक्षणक्षणस्वभावाचे-

तनप्रकृतिव्याप्तिरूपदुरत्ययभगवन्मायातिरोहितस्वप्रकाशः अनाद्यविद्यास-
च्चितानन्ताशक्यविस्मसनकर्मपाशप्रग्रथित अनागतानन्तकालसमीक्षयाऽप्य-
दृष्टसन्तारोपायः, निखिलजन्तुजातशरण्य ! श्रीमन् ! नारायण ! तव
चरणारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ॥२॥

एवमवस्थितस्याप्यर्थित्वमात्रेण परमकारुणिको भगवान् स्वानुभ-
वप्रीत्योपनीतैकान्तिकात्यन्तिकनित्यकैङ्कर्यैकरतिरूपनित्यदास्यं दास्यतीति
विश्वासपूर्वकं भगवन्तं नित्यकिङ्करतां प्रार्थये ॥३॥

तवानुभूतिसंभूतप्रीतिकारितदासताम् ।

देहि मे कृपया नाथ ! न जाने गतिमन्यथा ॥४॥

सर्वावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिस्तव ।

भवेयं पुण्डरीकाक्ष ! त्वमेवैवं कुरुष्व माम् ॥५॥

एवंभूततत्त्वयाथात्म्यावबोधतदिच्छारहितस्यापि एतदुच्चारणमात्रा-
वलम्बनेन उच्यमानार्थपरमार्थनिष्ठं मे मनस्त्वमेवाद्यैव कारय ॥६॥

अपारकरुणाम्बुधे ! अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य ! प्रणता-
र्तिहर ! आश्रितवात्सल्यैकमहोदधे ! अनवरतविदितनिखिलभूतजातया-
थात्म्य ! सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प ! आपत्सख ! काकुत्स्थ ! श्रीमन् !
नारायण ! पुरुषोत्तम ! श्रीरङ्गनाथ ! मम नाथ ! नमोऽस्तु ते ॥७॥

॥ इति श्रीरङ्गगद्यं समाप्तम् ॥

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

॥ श्रीवैकुण्ठगद्यम् ॥

यामुनार्यसुधाम्भोधिमवगाह्य यथामति ।

आदाय भक्तियोगारुख्यं रत्नं संदर्शयाम्यहम् ॥

स्वाधीनत्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदम्, क्लेशकर्माद्य-
शेषदोषासंस्पृष्टम्, स्वाभाविकानवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजः-
प्रभृत्यसंख्येयकल्याणगुणगणौघमहार्णवम्, परमपुरुषम्, भगवन्तम्,
नारायणं, स्वामित्वेन सुहृत्त्वेन गुरुत्वेन च परिगृह्य, ऐकान्तिकात्यन्तिकत-
त्वादाम्बुजद्वयपरिचर्यैकमनोरथः, तत्प्राप्तये च तत्पादाम्बुजद्वयप्रपतेरन्यत्र
मे कल्पकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः, तस्यैव भगवतो नाराय-
णस्य, अखिलसत्त्वदैकसागरस्य, अनालोचितगुणागुणाखण्डजनानुकूला-
मर्यादशीलवतः, स्वाभाविकानवधिकातिशयगुणवत्तया देवतिर्यङ्मनुष्या-
द्यखिलजनहृदयानन्दनस्य, आश्रितवात्सल्यैकजलधेः, भक्तजनसंश्लेषैक-
भोगस्य, नित्यज्ञानक्रियैश्वर्यादिभोगसामग्रीसमृद्धस्य, महाविभूतेः, श्रीम-
तश्वरणारविन्दयुगलम् अनन्यात्मसञ्जीवनेन तद्गतसर्वभावेन शरणमनु-
व्रजेत् ॥ १ ॥

ततश्च प्रत्यहम् आत्मोज्जीवनाय एवमनुसरेत् ॥ २ ॥

चतुर्दशभुवनात्मकमण्डं दशगुणितोत्तरं चावरणसप्तकं समस्तं
कार्यकारणजातमतीत्य वर्तमाने परमव्योमशब्दाभिधेये ब्रह्मादीनां वाङ्-

मनसागोचरे श्रीमति वैकुण्ठे दिव्यलोके सनकविधिशिवादिभिरप्यचिन्त्य
 स्वभावैश्वर्यैर्नित्यसिद्धैरनन्तैर्भगवदानुकूल्यैकभोगैः दिव्यपुरुषैर्महात्मभिरा-
 पूरिते तेषामपीयत्परिमाणम् इयदैश्वर्यम् ईदृशस्वभावम् इति परिच्छेत्तुम-
 योग्ये दिव्यावरणशतसहस्रावृते दिव्यकल्पकतरूपशोभिते दिव्योद्यानशत-
 सहस्रकोटिभिरावृते अतिप्रमाणे दिव्यायतने कस्मिंश्चिद्विचित्रदिव्यरत्नमये
 दिव्यास्थानमण्डपे दिव्यरत्नस्तम्भशतसहस्रकोटिभिरुपशोभिते दिव्यनाना-
 रत्नकृतस्थलविचित्रिते दिव्यालङ्कारालङ्कृते परितः पतितैः पतमानैः पाद-
 पस्थैश्च नानागन्धर्वैर्दिव्यपुष्पैश्शोभमानैर्दिव्यपुष्पोपवनैरुपशोभिते संकी-
 र्णपारिजातादिकल्पद्रुमोपशोभितैरसङ्कीर्णैश्च कैश्चिदन्तःस्थपुष्परत्नादिनि-
 र्मितदिव्यलीलामण्डपशतसहस्रोपशोभितैस्सर्वदा अनुभूयमानैरपि अपूर्वव-
 दाश्वर्यमावहद्भिः क्रीडाशैलशतसहस्रैरलङ्कृतैः कैश्चिन्नारायणदिव्यलीलाऽ-
 साधारणैः कैश्चित्पद्मवनालयादिव्यलीलाऽसाधारणैस्साधारणैश्च कैश्चिच्छु-
 कशारिकामयूरकोकिलादिभिः कोमलकूजितैराकुलैर्दिव्योद्यानशतसहस्रैरा-
 वृते मणिमुक्ताप्रवालकृतसोपानैर्दिव्यामलामृतरसोदकैर्दिव्याण्डजवरैरतिर-
 मणीयदर्शनैरतिमनोहरमधुरस्वरैराकुलैः अन्तःस्थमुक्तामयदिव्यक्रीडास्था-
 नोपशोभितैर्दिव्यसौगन्धिकवापीशतसहस्रदिव्यराजहंसावलीविराजितैरावृते
 निरस्तातिशयानन्दैकरसतया चानन्त्याच्च प्रविष्टानुन्मादयद्भिः क्रीडोद्देशै-
 र्विराजिते तत्र तत्र कृतदिव्यपुष्पपर्यङ्कोपशोभिते नानापुष्पासवास्वादमत्त-
 भृङ्गावलीभिरुद्धीयमानदिव्यगन्धर्वेणापूरिते चन्दनागरुकर्पूरदिव्यपुष्पाव-
 गाहिमन्दानिलासेव्यमाने मध्ये दिव्यपुष्पसञ्चयविचित्रिते महति दिव्ययो-
 गपर्यङ्के अनन्तभोगिनि श्रीमद्वैकुण्ठैश्वर्यादिदिव्यलोकम् आत्मकान्त्या विश्व-

माध्याययन्त्या शेषशेषाशनादिसर्वपरिजनं भगवत्स्तत्तदवस्थोचितपरिचर्या-
यामाज्ञापयन्त्या शीलरूपगुणविलासादिभिरात्मानुरूपया श्रिया सहासीनम्,
प्रत्यग्रोन्मीलितसरसिजसदृशनयनयुगलम्, स्वच्छनीलजीमूतसङ्काशम्,
अत्युज्ज्वलपीतवाससम् स्वया प्रभया अतिनिर्मलया अतिशीतलया स्वच्छया
माणिक्याभया कृत्स्नं जगद्धासयन्म्, अचिन्त्यदिव्याद्भुतनित्ययौ-
वनस्वभावलावण्यमयामृतसागरम्, अतिसौकुमार्यादीषत्प्रस्विन्नवदालक्ष्य
माणललाटफलकदिव्यालकावलीविराजितम्, प्रबुद्धमुग्धाभुजचरुलोचनम्,
सविभ्रमभ्रूलतम्, उज्ज्वलाधरम्, शुचिस्मितम्, कोमलगण्डम्, उन्न-
सम् उदग्रपीनांसविलम्बिकुण्डलालकावलीबन्धुरकम्बुकन्धरम्, प्रियावतं-
सोत्पलकर्णभूषणश्लथालकाबन्धविमर्दशसिभिश्चतुर्भिराजानुविलम्बिभिर्भुजै-
र्विराजितम्, अतिकोमलादव्यरेखालङ्घनात् प्रकरनलम्, दिव्याङ्गुलीयक-
र्विराजितम्, अतिकोमलदिव्यनखावलीविराजितमनुरक्ततातिरक्ताङ्गुलीभि-
रलङ्कृतम्, तत्क्षणोन्मीलितपुण्डरीकसदृशचरणयुगलम्, अतिमनोहरकिरी-
टमकुटचूडावतंसमकरकुण्डलग्रैवेयक हारकेयूरकटकश्रावत्सकौस्तुभमुक्ता-
दामोदरबन्धनपीताम्बरकाञ्चीगुणनूपुरादिभिरत्यन्तसुखस्पर्शैर्दिव्यगन्धैर्भूष-
णैर्भूषितम्, श्रीमत्या वैजयन्त्या वनमालया विराजितम्, शङ्खचक्रगदा-
सिशार्ङ्गादिदिव्यायुधैस्सेव्यमानम्, स्वसङ्कल्पमात्रावकलस्रजगज्जन्मस्थिति-
ध्वंसादिके श्रीमति विष्वक्सेने न्यस्तसमस्तात्मैश्वर्यम्, वैनतेयादिभिस्स्व-
भावतो निरस्तसमस्तसांसारिकस्वभावैर्भगवत्परिचर्याकरणयोग्यैर्भगवत्परिचर्यै-
कभोगैर्नित्यसिद्धैरनन्तरैर्यथायोगं सेव्यमानम्, आत्मभोगेन अननुसंहित-
परादिकालं दिव्यामलकोमलावलोकनेन विश्वमाह्लादयन्तम्, ईषदुन्मी-

लिखितमुखाम्बुजोदरवेनिर्गतेन दिव्याननारविन्दशोभाजनकेन दिव्यगाम्भी-
 र्यौदार्यसौन्दर्यमाधुर्याद्यनवाधिकगुणगणविभूषितेन अतिमनोहरदिव्यभाव-
 गर्भेण दिव्यलीलालापामृतेन अखिलजनहृदयान्तराण्यापूरयन्तम् भगवन्तम्
 नारायणम् ध्यानयोगेन दृष्ट्वा [ततो] भगवतो नित्यस्वाम्यम्, आत्मनो
 नित्यदास्यं च यथावस्थितमनुसन्धाय, “कदाऽहं भगवन्तं नारायणं मम
 कुलनाथं मम कुलदैवतं मम कुलधनं मम भोग्यं मम मातरं मम पितरं
 मम सर्वं साक्षात्करवाणिचक्षुषा; कदाऽहं भगवत्पादाम्बुजद्वयं शिरसा-
 धारयिष्यामि; कदाऽहं भगवत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्याकरणयोग्यः तदेकभो-
 गस्तत्पादौ परिचरिष्यामि; कदाऽहं भगवत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्याशया
 निरस्तसमस्तेतरभोगाशः अपगतसमस्तसांसारिकस्वभावः तत्पादाम्बुजद्वयं
 प्रवेक्ष्यामि; कदा मां भगवान् स्वकीयया अतिशीतलया दृशा अवलोक्य
 स्निग्धगाम्भीरमधुरया गिरा परिचर्यायामाज्ञापयिष्यति” इति भगव-
 त्परिचर्यायाम् आशां वर्धयित्वा, तथैवाशया तत्प्रसादोपबृंहितया भगवन्त-
 मुपेत्य, दूरादेव भगवन्तं शेषभोगे श्रित्या सहासीनं वैनतेयादिभिस्सेव्यमानं
 “समस्तपरिवाराय श्रीमते नारायणाय नमः” इति प्रणम्य, उत्थायो-
 त्थाय पुनःपुनः प्रणम्य अत्यन्तसाध्वसविनयावनतो भूत्वा, भगवत्पारि-
 षदगणनायकैर्द्वारपालैः कृपया स्नेहगर्भया दृशाऽवलोकितः सम्यगभिव-
 न्दितैस्तैरेवानुमतः भगवन्तमुपेत्य श्रीमता मूलमन्त्रेण “[भगवन् !] माम्
 ऐकान्तिकात्यन्तिकपरिचर्याकरणाय परिगृहीष्व” इति याचमानः
 प्रणम्यात्मानं भगवते निवेदयेत् ॥

ततो भगवता स्वयमेवात्मसञ्जीवनेनामर्यादशीलवताऽतिप्रेमान्विते-
नावलोकनेनावलोक्य सर्वदेशसर्वकलसर्वावस्थोचितात्यन्तशेषभावाय स्वी-
कृतः अनुज्ञातश्च अत्यन्तसाध्वसविनयावनतः किङ्कुर्वाणः कृताञ्जलिपुटः
भगवन्तमुपासीत ॥४॥

ततश्चानुभूयमानमवविशेषः निरतिशयप्रीत्या अन्यत् किञ्चित्कर्तुं
द्रष्टुं स्मर्तुमशक्तः पुनरपि शेषभावमेव याचमानः भगवन्तमेव अविच्छि-
न्नस्रोतोरूपेणावलोकनेनावलोकयन्नासीत ॥५॥

ततो भगवता स्वयमेवात्मसञ्जीवनेनावलोकनेनावलोक्य सस्मित-
माहूय समस्तक्लृशापहं निरतिशयसुखावहम् आत्मीयं श्रीमत्पादारविन्दयु-
गलं शिरसि कृतं ध्यात्वा अमृतसागरान्तर्निमग्नसर्वावयवः सुखमासीत ॥

लक्ष्मीपतेर्यतिपतेश्च दयैकधाम्नो-
योऽसौ पुरा समजनिष्ट जगद्धितार्थम् ।
प्राच्यं प्रकाशयतु नः परमं रहस्यं
संवाद एष शरणागतिमन्त्रसारः ॥

॥ इति श्रीवैकुण्ठगद्यं समाप्तम् ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजानुगृहीतं
गद्यत्रयं
समाप्तम् ॥

ஸ்ரீ :

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கத்யத்ரயம்

ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய
கத்யபாவப்ரகாசிகை யென்னும் உரையோடு கூடியது.

(கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த தனியன்)

யோ நித்யமச்யுதபதாம்பஜயுக்ம் ருக்ம்
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணய மேநே,
அஸ்மத்தூரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ :
ராமாநுஜஸ்ய சரணேள சரணம் ப்ரபத்யே.

(திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளிச்செய்த தனியன்.)

வந்தே வேதாந்த கர்ப்பூரசாமீகரகரண்டகம்,
ராமாநுஜார்ய மார்யாணம் சூடாமணிமஹர்ரிசம்.

(இதன் கருத்து.) வேதாந்த சாஸ்த்ரமாகிற பச்சைக்
கருப்பூரம் ஸுரக்ஷிதமாகவும் பரிமளம் குன்றாதபடியாக
வும் வைப்பதற்கான ஸுவர்ண பரணி யென்னலாம்படி
வேதாந்த மூர்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யராய், ஆரியர்களுக்
கெல்லாம் சிரோரத்னமாக விளங்குபவரான எம்பெருமா
னாரை வணங்குகிறேனென்பதாம்.

சாமீகரம்—ஸ்வர்ணம். கரண்டகம்—பாத்ரவிசேஷம்.
எம்பெருமானார் வேதாந்த ஷித்யாநிதி யென்றபடி. * ஸர்வ
மநு: * என்னப்பட்ட எம்பெருமானை வேதாந்தங்கள்
வஹித்துக்கொண்டிருப்பதனால் அவை கருப்பூரமாக ஞபிக்
கப்பட்டன.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

மஹிமாவலு காமிக்கெ யென்னும் உரையின்

அவதாரிகை.

ஸ்ரீ ஶ்ரீ ஶ்ரீ ரஜவதெஸுஜயிதாயா :

மொஷ்டா ம் ஶ்ரீ ஶ்ரீ ஶ்ரீ தா ப்ரா துணதெந ।

ஹதா நாஜ-ஜீவநஹதார த்ஹோமயிம்

ஹோதூம் மஹிம் விஸ்யதெதஜீ ஹ-ஹோயதூ ॥

காஹீவாஜிஹயம்கா வம்பீயாணஜ்ஜாநஜாஹைந ।

ஹவஜாஶ்டாஜீநித மஹித்ரயவஹித்ரீவரணம் ஶ்யதெ ॥

சாஸ்த்ரங்களிலே கர்மயோகமென்றும் ஞானயோக
மென்றும் பக்தியோகமென்றும் ப்ரபத்தி யோகமென்றும்
இப்புடைகளிலே உபாயங்கள் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட
மிருக்கும்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் குத்ருஷ்டிகளை கிரஸிக்கைக்காக
ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச்செய்தாராகையாலே ஆசார்ய பரம்பரா
ருசி பரிக்குஹீதமான ப்ரபத்தியை ஶ்ரீ பாஷ்யத்திலே
மறைத்துப்போந்து ஹக்தியையாயிற்று வெளியிட்டு வைத்
தது. தது ஶலீதஜாஜி வாக்யஜநஜ்ஜாநமே மோக்ஷ
ஸாதன மென்றும், கஜ-ஜ்ஜாநஸஜ-ஆபமே மோக்ஷ
ஸாதன மென்றும் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை கிரஸிக்
கைக்காக, கஜ-மகமாய், வெடிநயஜாநொவாஸநாஜி
ஸாஸவாஜிமாய், ஹக்திரவஹைஹமான ஜ்ஞான விசே
ஷமே வேதாந்தாபிமதமான மோக்ஷ ஸாதனமென்று
அதிலே அருளிச் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

ஆனாலும் இவர் தம்முடைய ருசி பரிக்ருஷீதமான அர்த்தத்தையே விச்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர்களுக்குத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை விஸ்ததமமாக வெளியிட வேண்டி, ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஷீதமாய் தமக்குத் தஞ்சமாகத் தாம் அறுதியிட்டிருக்குமதான அர்த்தம் ப்ரபத்தியென்னுமிடத்தை இந்த ௨௫^ஆ முகத்தாலே வெளியிட்டருளுகிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரபத்தியை வெளியிட்டே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கலாகாதோவென்னில்; இதற்கு ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி;— ப்ராஹ்மணன் சண்டாளனுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்க வொண்ணாதாப்போலே டி-லாஸ்தரானவர்களுக்குப் பரமரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை வெளியிட வொண்ணாதென்று பார்த்து அவர்களுக்கு முகமறிந்த சாஸ்த்ர முகத்தாலேயே அவர்களை நிரஸித்து சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான ஸ்வஸித்தாந்தத்தை இம் முகத்தாலே வெளியிட்டருளுகிறாரென்று.

பக்தியைக் காட்டில் ப்ரபத்தி மிகவும் சிறந்ததாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில், பக்தி அதிக்ருதாதி காரம்; ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம். அது துஷ்கரம், இது ஸுகரம். அது விளம்பித்துப் பலன் தரும், இது கடுகப் பலன் தரும். அது ப்ரமாத ஸம்பாவனை யுள்ளது, இது அஃதில்லாதது. அது ஸாத்யம், இது ஸித்தம். அது ஸ்வ ரூபவிருத்தம்; இது ஸ்வரூபாதுரூபம். அது ப்ராப்ய விஸத்ருசம், இது ப்ராப்யாதுரூபம்—ஆக இப்படிப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே வேதாந்த தேசிகனும் ந்யாஸதிலகத்தில்—

சூதேஷ்டாஸம்மஹா ததநநிஷியெவதா² லிஹ ஷெஹானரா
வஹாஷெரா நவெஷணா தநாஸா தா³ ஸததா⁴ லிவதா⁵ லி
நீ⁶ | ப்ரீரஷெஸா⁷ யாவதா⁸ நியத ஸ்வீரா⁹ தனெஜா¹⁰ லிதா
ஸ்யெயிவ ஸா¹¹ ஸாயீரலி¹² ஹித ஸ்வாயவஹாவா¹³ ஸா¹⁴

ஜெ || *

என்று பணித்தார். இந்த ச்லோகத்தில் ப்ரபத்திக்கு இட்ட
ஒவ்வொருவிசேஷணமும் ஹக்ஷிவதா² காமாயி³ ரே⁴ உள்ளது.

இந்த ப்ரபத்தி வேதாந்த லீத்தமோ வென்னில்,
ஆம். உபநிஷத்திலே * ஸததா⁴ தவரா⁵ ஷெஸா⁶ ஷா⁷ நம்
யஜை⁸ ப்ரதந⁹ ஷெயொ¹⁰ ஷெஹா¹¹ தா¹² யஜை¹³ ஷா¹⁴ நஸா¹⁵ *
என்று ஒன்றுக் கொன்று சிறந்ததாகச் சொல்லிக்
கொண்டு போந்து எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக * தலா¹⁶ ஷ
நதா¹⁷ ஸஷெஷா¹⁸ தவஸா¹⁹ ஷி²⁰ தா²¹ ஷா²² * என்று தபஸ்
ஸா²³ க்களுக்குள்ளே சீரியதான தபஸ்ஸா²⁴ ப்ரபத்தியென்று
தலைக்கட்டிற்று.

இப்படி வேதாந்த லீத்தமானவளவே யன்றிக்கே
தம்மஜ்ஞர்களில் தலைவான ஆழ்வாராசார்யர்களினுடைய
அநுஷ்டாபத்தாலும் இதுவே பரிக்குலீதமாயிருக்கும்.
ஆகவே, வேதாந்த லீத்தமும் ஸ்வரூபப்ரபத்தமும் ஆசார்ய
ருசி பரிக்குலீதமும் ஸரண்ய ஹ்ருதயாதுஷாரியமான
இது தன்னை ஸ்வகீயர்கள் இழக்கவொண்ணா தென்று
பார்த்து, தாமும் பெரிய பெருமானுமே அறிந்ததாக அது
ஸத்தித்துவிட அமைந்திருக்கவும் தம்முடைய பாமக்ருபை
யாலே ப்ரபத்தரூபேண வெவியிடுகிறார்.

இந்த தீவ்யகாதம் அவதரித்தபடி எவ்வளவு பென்
லில்; திருவாங்கம் பெரிய கோபிலிலே ஒரு பக்குவி யுத்

[illegible]

ஆசார்யர்களின் க்ரந்தங்களெல்லாம் தத்வஹித புரு
ஷார்த்தங்களை வெளியிடுதற்கே அவதரிப்பனவாதலால்

[பகவந்நாராயணபிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூபகுணவிபவை
 ச்வர்ய சீலாத்யகவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுண
 கணம், பத்மவநாலயாம், பகவதீம் ச்ரியம் தேவீம் நித்யாக
 பாயிரீம் நிரவத்யாம் தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீம் அகில ஜகந்
 மாதரம் அஸ்மந்மாதரம் அசரண்ய சரண்யாம் அநந்யசரணச்
 சரணமஹம் ப்ரபத்யே. (1)

(பதவுரை) பகவந்நாராயண—ஸமஸ்த கல்யாணகுண
 பரிபூர்ணகுண நாராயணனுக்கு, அபிமத அநுரூப—உகப்
 பாயும் தகுந்தமிருக்கிற, ஸ்வரூப ரூபகுணவிபவ—ஸ்வரூப
 மென்ன விக்ரஹமென்ன விக்ரஹ குணங்களென்ன
 விபூதிகளென்ன இவைகளையும், ஐச்வர்யசீலஆதி-ஐச்வர்யம்
 ஸௌசீல்யம் முதலிய, அகவதிக அதிசய—எல்லையில்லாத
 சிறப்புடைய, அஸங்க்யேய—எண்ணமுடையாத, கல்யாண
 குணகணம்—கல்யாண குணஸமுஹங்களையும் உடையவ
 ளாய், பத்மவந ஆலயாம்-கமலவனத்தை வாஸஸ்தானமாக
 வுடையவளாய், பகவதீம்—பரமபூஜ்யையாய், ச்ரியம்—
 பூர்வியென்று திருநாமமுடையவளாய், தேவீம்—வடிவில்
 புகர் நிறைந்தவளாய், நித்ய அநபாயிரீம்—(எம்பெருமானை)
 ஒரு நாளும் விட்டுப் பிரியாதவளாய், நிரவத்யாம்—பரி
 சுத்தியுடையவளாய், தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்—தேவாதி
 தேவனுள் எம்பெருமானுடைய திவ்ய மஹிஷியாய்,
 அகில ஜகந்மாதரம்—ஸகல ஜகத்துக்கும் மாதாவாய்,
 அஸ்மந்மாதரம்—(விசேஷித்து) அடியோமுகுத்த தாயாய்,
 அசரண்ய சரண்யாம்—புகலற்றவர்களுக்குப் புகலாயிருக்
 கின்ற பெரிய பிராட்டியை, அநந்யசரணம் : அஹம்—
 புகலொன்றில்லா வடியேன், சரணம் ப்ரபத்யே—சரணம்
 புகுகின்றேன்.

(விசேஷவுரை.) இந்த சூர்ணையால் முந்துற முன்னம் பெரிய பிராட்டியாரை ஸரணம் புகுகிறார். மேலே தாம் பெரிய பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே வெளியிடப் போகிற ஸரணுகதி நிஷ்டைக்கு உபேய ருசியும் உபாயாத்யவஸாயமும் பரிபக்வமாயிருக்க வேண்டுகையாலே அவை குறையற வித்திக்க வேணுமென்று பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறபடி. உலகில் எது வித்திக்க வேணுமானாலும் பிராட்டியருளாலேயே வித்தித்தாக வேண்டுமென்கிற அத்யவஸாய முடையார்க்கு இது ப்ராப்தமே யாகும். இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் நிகமனப் பாசரம் இங்கே பொருத்தமான உதாஹரணமாக அநுஸந்தேயம். அங்கு * பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப் போற்றுதும் * என்று பெரிய பிராட்டியாரை ப்ரார்த்திப்பதாகப் பேசினது எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகள் தம்முடியிலே பொருந்துவதற்காக வன்றோ. * நம் தலைமிசையே பொங்கிய கீர்த்தியிராமானுசனடிப் பூமன்னவே * என்றாரே.

* பகவந்நாராயணபிமத * இத்யாதி விசேஷணத்தாலே—பிராட்டியின் ஸ்வரூபம் ரூபம் விபவம் குணம் முதலான எல்லாமும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்துக்கு மிகவும் உகப்பாயும். ஏற்றவையாயுமிருகுமென்கிறது. உலகில் சில ஸ்த்ரீகளின் ரூபகுணங்கள் புருஷர்களுக்கு அநுபவிக்க க்ரமப்ராப்தமானாலும் மனதுக்கு இனிதாகாமலிருப்பதுண்டு. சில ஸ்த்ரீகளின் ரூபகுணங்கள் மனதுக்கு இனிதாயிருக்கலாம், ஆனால் ப்ராப்தியிராது. ஆகவே அபிமதமானது அநுரூப மல்லாமலும்,

அநுரூபமானது அபிம்தமல்லாமலுயிருக்குந் தன்மை உலகிற் காண்பதாகையாலே இந்த திவ்ய தம்பதிகள் விஷயத்திலே அப்படியில்லை யென்கிறது. அபிமதத்வமும் அநுரூபத்வமும் சேர்ந்து உலகில் தூவிக் இணங்கினாலுங் கூட ஸகலாம்புங்களிலும் இணங்குவது அருமை. தேஹகுணம் நன்னுயிருந்தால் ஆத்ம குணம் நன்னுயிராது; ஆத்ம குணம் நன்னுயிருந்தால் தேஹ குணம் நன்னுயிராது என்றிப்படி வைரூப்யம் நேருவதுண்டு. அப்படியுமல்லாமல் திவ்ய தம்பதிகளுக்கு ஸ்வரூபரூபகுண விபவைச்வரயாதிகளான ஸகலாம்புங்களிலும் அபிமதத்வமும் அநுரூபத்வமும் உண்டென்கிறது.

இந்த முதல் விசேஷணத்தில் குணசப்தம் இரண்டு தடவை பியோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலிலுள்ள குணசப்தம் தேஹகுணமான ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. அப்பாலுள்ள குணசப்தம் வாதஸல்ய ஸௌசில்ய ஸௌஸல்யாதிகளான ஆத்ம குணங்களைச் சொல்லுகிறது. [விபவ] ஹோமோபகரணங்களாய் ச்லாக்யங்களாயிருக்கிற வஸ்துஸமுஹங்களை விபவமென்பது. அப்படிப்பட்ட ஸகல வஸ்துக்களும் எம்பெருமானுடையதாயிருக்க, பிராட்டிக்கென்று தனியே விபவமுண்டோ வென்னில்; உலகத்திலுள்ள தம்பதிகளிடத்துக் காணும் நியாயப்படி அவளுக்கென்று விபஜித்து வைத்துக் கொள்ளப்படும் மால்ய பூஷண வஸ்தராதிகள் பலவுண்டே; விபவ அர்ச்சாவதாரங்களிலே கண்டுகொள்வது. [ஐச்வர்ய] ஐச்வர்யமாவது நியாமகத்வம். ஸர்வ நியாமகன் எம்பெருமானாயிருக்க, இவளுக்கும் நியாமகத்வமுண்டோவென்னில், எம்பெருமானுடைய இச்சை

யினாலாகும் நியாமகத்வமுண்டு. * மெஷபெஷபநாடி வஷபவரிஜநம் ஹமவத ஹதஷவஷாவித வரிஅயதாயா ஜாஜாவயஜா * என்று வைகுண்டகத்யத்தில் அருளிச் செய்வதுங் காண்க. “சேதநர்களைக் கர்மாறுகுணமாக நியமிப்பன். ஈச்வரனை ஈஷ்ணாகுலமாக நியமிப்பன்” என்று ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்யும்படி. [சீல ஆதி] தாழ்ந்தவர்களோடு புரையறக்கலந்த பரிமாறுகை சீலம் ஸௌசீல்ய மென்பது மிதுவே. பெருமானுடைய சீலம் குறுப்பெருமான் முதலானார் பக்கலிலே பொலிந்தாப் போலே பிராட்டியினுடைய சீலம் தரிஜடாதிகள் பக்கலிலே பொலிந்தமை காண்க. ஆதி சப்தத்தாலே வாத்ஸல்ய ஸௌலப்பாதிகளைக் கொள்வது.

[அநவதிகாதிசய] இது குணங்களுக்கிட்ட விசேஷணம். இதன் கருத்தைக் கேண்மின் : இங்குச் சொன்ன குணங்களிலே சில குணங்களோ எல்லாக் குணங்களுமேயோ லௌகிகர்களிடத்திலு மிருந்தாலும் அவை சிறிது சிறிது தலைகாட்டியிருக்குமேயல்லது ஒவ்வொரு குணமும் எல்லையான உத்கர்ஷத்தோடு இருக்க மாட்டா; பிராட்டிபக்கலிலோ வென்னில், அப்படியில்லை; ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய மேன்மையும் எல்லை காண முடியாதவையாயிருக்கு மென்கை.

[அஸங்க்யேய] குணங்கள் தனித்தனியே எண்ண முடியாமையே யன்றியே திரள் திரளாகவும் எண்ண முடியா: உலகில் அபரிமிதமாகவுள்ள சில வஸ்துக்களைத் தனித்தனியே யெண்ணிவிடலாம்; சில வஸ்துக்களை அங்ஙனே தனித்தனி யெண்ண முடியாவிடினும் ‘நூறு கலம் நெல்; ஆயிரம் கலம் எள்’ என்னுமாபோலே ராசிக்

கணக்காக எண்ணி விடலாம். பிராட்டியின் குணங்களை வென்னில் பகவத் குணங்கள் போலவே ஒரு வகையாகவும் எண்ணமுடியாதவை என்றதாயிற்று.

[பத்மவநாலயாம்] * வஜ்ஜெஸ்திதாம் வஜ்வணாஜா * என்று ச்ருதியும் ஒதிற்று. பத்மத்தைச் சொன்னது மங்களகரங்களான ஸகல வஸ்துக்களையும் சொன்னபடியாய் ஸர்வமங்கள நிவாஸிதி என்றபடி. *யஜுஹி உமறம் கிரிவி யஜோகெ ஸஜிததி-அஜிதெ தக்ஷவஜம் ஸ்வயீநரெவ* என்று ஆழ்வானும் ஸ்ரீஸ்தவத்தி லருளிச் செய்தார். பரிமளமே வடிவெடுத்தவனென்னும்படியான எம்பெருமானுக்கும் பரிமள மூட்ட வல்லவள் என்னலாம்படி பரிமளப்ரசரமான பத்ம வனத்திலே உறைபவள் என்க.

[பகவதீம்]* தத்ருவஜிஜி வஜாமெஜா க்விவரிவாஷாவஹே திதி: | ஸஸ்யாயம் நொவஜாரெண * என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் (6-5-77) சொன்னபடியே பூஜ்ய வாசகமாகக் கடவது.

[ச்ரியம்] 1. ஸகல சேதநர்களாலும் தான் புருஷகாரதயா ஆச்ரயிக்கப்படுபவள். 2. ஆச்ரிதருடைய காரியங்களை நிறைவேற்றாதற்காக எம்பெருமானை ஆச்ரயித்திருக்குமவள். 3. ஆச்ரிதர்களுடைய விண்ணப்பங்களைச் செலிக்கொடுத்துக் கேட்குமவள். 4. அவற்றை ஸமயத்திலே எம்பெருமானுக்குக் கேட்பிக்குமவள். 5. ஆச்ரிதர்களுடைய அபராதங்களை இல்லை செய்யுமவள். 6. தனது திருக்கல்யாண குணங்களாலே உலகத்தை உகப்பிக்குமவள்—என்று இப்படிப்பட்ட ஆறு அர்த்தங்களையும் தருகின்ற ஆறுவகையான வ்யுத்தத்திக

ளென்கை. நிலா தென்றல் புஷ்பம் சந்தனம் முதலான வற்றுக்குள்ள நலங்கள் எப்படி பிறருடைய அதியாயா தானத்திற்கே உறுப்போ அப்படி தன்னுடைய நலங்க ளெல்லாம் எம்பெருமானுடைய அதியாயாய்நத்துக்கே உறுப்பென்றிருக்குமவள் என்றவாறு.

[தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீம்] இதனுடைய கருத்தை * “ அப்ரதிஹதசிகீர்ஷிதா ” * என்று வெளியிட்டார் ச்ருத ப்ரகாசிகா பட்டர். தான் எது செய்ய நினைத்தாலும் இடையூறின் றிச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான வாஸுதேவ முடையவள் என்கை. கண்ணழிவற்ற புருஷகார மென்கை. பிரமன் முதலிய தேவர்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமான் உத்துங்கனயிருப்பது போல, அந்த ஸ்ரீமாத் திருமுகரின் பத்திகளைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்களான மற்றுள்ள ஹமவநு ஹிஷிகளிலும் இவள் மிகச் சிறந்தவளென்பதும் விவகரிதம்.

[அகில ஜகந்மாதரம்] ஷேவசேவதிவ்யதேவியிஷீ மென்ற வாறே ஒரு அச்சம் உண்டாகுமே; அதைத்தவிர்த்துக் காக இந்த விசேஷணமிடுகிறது. ப்ரஜைகள் பக்கலிலே வாத்ஸல்யமே மிக்கிருப்பவளென்றபடி. [அஸ்மந்மாதரம்] தேசிகனுடைய பாடத்தில் இந்த விசேஷணம் இல் லையென்று தெரிகிறது, * அக்ருஷ்ணாநிதிதிவக்ஷஸுநா தரதிதீதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதிதாடிய: வஹி வ்யாஹிதெவ யாஹநஹிவஹிநநந வஹி வ்யாஹிதெவ வ்யாஹிதெவ * என்று மஹிஷிஷ்யத்திலுள்ளது. பல ருடைய பாடத்தில் அஸ்மந்மாதரம் என்பது உள்ளதென்று காண்கிறது. இவ்விடத்து ஆச்சான் பிள்ளை வியாக்யா

(5)

[பாரமார்த்திக பகவச்சுரணாவிந்த ஈகலை காந்திகா
த்யந்திக பரபக்தி பாஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத பரிபூர்ணா
வரத நித்ய விசததமாந்ய ப்ரயோஜநா நவதிகாதிசய
ப்ரிய பகவதநு பவஜநிதா நவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதா
சேஷாவஸ்தோசிதா சேஷ சேஷதைகாதி ரூப நித்ய கைங்
கர்ய ப்ராப்த்ய பேஷ்யா பாரமார்த்திகே பகவச் சுரணா
விந்த சுரணாகிர் யதாவஸ்திதா அவிரதா அஸ்துமே. (2)

பாரமார்த்திக—பரமபுருஷார்த்தமான (இது பக்திக்கு விசேஷணம்), பகவத் சரணாவந்தியுகளை கார்ந்திக—எம்பெருமானுடைய நிருவடித்தாமரையினையே பற்றினதாய், ஆத்யந்திக—எஞ்ஞான்றும் நிலை நிற்பதான, பரபக்திபாஜ்ஞான பரமபக்தி—பரபக்தியென்ன பாஜ்ஞானமென்ன பரம பக்தியென்ன ஆகிய இவற்றுலே, க்ருத—செய்யப்பட்ட (இது பகவதநுபவத்தில் அந்வயிப்பது) பரீபூர்ண—நிரம்பியதாய், அநவரத—இடைவிடில்லாததாய், நித்யமாய், சிமீஷ் விசததம மிகவும்—விஸ்தமாய், அநந்ய ப்ரயோஜன—ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய், அநவதிகாதிசயப்பரிய—இதற்கு

மேல் ப்ரியமானது வேறென்றில்லை யென்னும்படியான, பகவதநுபவ—பகவானது அநுபவத்தினால், ஜகித—உண்டு பண்ணப்பட்ட, அநவதிகாதிசயப்ரீதி—மிகச் சிறந்த உகப் பினால், காரித—செய்விக்கப்பட்ட (இது நித்யகைங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பது), அசேஷாவஸ்தோசித—(எம்பெருமான்) ஆஸ்தானத்திலிருப்பது அந்த:ப்புரத்திலிருப்பது முதலான ஸகல அவஸ்தைகளுக்கும் ஏற்றவையான, அசேஷ சேஷதைகரதிருப—ஸகலவிதகைங்கரியங்களிலும் ஆசைகொண்டிருப்பதே வடிவான, நித்ய கைங்கர்யப்ராப்தி அபேஷபா—நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்குறுப்பாக, பாரமார்த்திகீ—உண்மையான, பகவத் சரணாவந்த சரணுகதி:—எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளிலேயாகின்ற சரணுகதியானது, யதாவஸ்திதா அவிசரதா மே அஸ்து—அது அமையவேண்டிய ரீதியிலே அமைந்ததாய் இடையறுததாய் எனக்கு வித்திக்கவேணும்.

கிழே “ அசரண்ய சரண்யாம் அநந்யசரண: சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே ” என்று பிராட்டியைச் சரணம் புதுந்தாரே, அது புருஷகாரப்ரபத்தியென்னுமிடம் இந்த வாக்கியத்தினால் விசதீகரிக்கப்பட்டதாயிற்று. தாயே! எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே எனக்கு உண்மையான சரணுகதி நிஷ்டை விளைவதற்காக உன்னைத் தஞ்சமாகப் பற்றுக்கின்றேனென்றாயிற்று. அந்த சரணுகதியினால் தாம் பெறவிரும்பிய பலன் * ஒழிக்கால மெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிவாவடிமைசெய்கை தவிர வேறென்றும் என்று தெரிவித்தாராயிற்று. ஒன்றி ரண்டு கைங்கரியங்களைச் செய்து த்ருப்தி பெறுகையன்றிக்கே * சென்றற்குடையாயிருந்தால் சிங்காதனமாம் தினாலுல் மரவடியாம் நீள் கடலுள் என்றும் புணையா

(முலம்) சுலு-தெ || 3 || தயெவவவவவவவவத் தெ || 4 ||
அஸ்து தே (3) தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே. (4).

இது பெரிய பிராட்டியாருடைய ப்ரதி வசனமிருக்கிறபடி. தே அஸ்து = அப்படியே உமக்கு ஆகக் கடவது. தயா ஏவ — அந்த சாணகதியினுலேயே, ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே — உமது அபிமதமெல்லாம் அழகாக வித்திக்கப்போகிறது.

கீழே அஸ்து மே என்று அபேக்ஷித்தவர்க்கு அஸ்து தே என்கிற இவ்வளவு அநுக்ரஹமே போதுமாயிருக்க, அதற்கு மேலும் தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே என்று பிராட்டி அநுக்ரஹித்ததின் திருவுள்ளத்தை ச்ருதப்ரகாசி காபட்டர் விவரித்தருளுகிறார் “ஸ்வஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ் தரணமபி ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம்” என்று. அதாவது, எம் பெருமானாரே! இப்போது நீர் செய்யும் சாணகதியினால் ஸித்திக்கும் பலனைது உம்மளவிலே சுவறிப்போம் தன்று; பரம்பரயா உம்முடைய குடல்துடக்கு உடையா ரெல்லாரிடத்திலும் இது பலித்ததாகக்கடவது என்று பிராட்டி அநுக்ரஹித்தபடி.

இப்படிப்பட்ட வரம் எம்பெருமானுடைய திருமுகத்தில் நின்றுமே மேலே வெளிவந்ததாக ஸம்பரதாயம். அதனை வேதாந்த தேசிகனும் ந்யாஸதிலகத்தில் *உக்த்யா தநஞ்ஜய விபீஷண லக்ஷ்யயாதே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மண முநேர் பவதா விதீர்ணம்; ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்த மதா வஸிப்தே கித்யம் ப்ரஸீத பகவந் மயி ரங்கநாத* என்கிற ச்லோகாதந்ததினால் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இதில் “ச்ருத்வா வரம்” என்று கூறியிருப்பதனால் எம்பெருமான் எம்பெருமானார்க்கு ஒரு வரம் தந்தருளினதாக விளங்குகின்றது. அது எத்தகைத்து என்பதை அவ்விடத்திற்கு வியாக்கியானம் செய்தவர்கள் உள்ளபடியே உரைத்துள்ளார்கள் —“வரபூஜாநபூகார ஸூக்தி” என்று தொடங்கி. ஆனால் பிறர் வியாக்கியானம் செய்துகாட்ட வேண்டிய ப்ரயாஸமின்றிக்கே தேசிகன் தாமே மூலத்திலேயே “தடிநுஸ்பூஜாவயி ஷே உயி” என்று கண்டரவேண கூறியுள்ளார். எம்பெருமானார் காலத்திற்கும் தேசிகன் காலத்திற்கும் இடையில் எவ்வளவோ வ்யவதானமுள்ளது; அப்படி யிருந்தும், ‘அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தம் எனக்கில்லையாகிலும் பரம்பராஸம்பந்தம் குறையற்றதாகையாலே அது கொண்டு நான் பேறுதப்பாதென்று செருக்கிக் கிடக்கிறேன்’ என்றும், ‘அப்படி நான் செருக்குற்றிருப்பதற்குக் காரணம் ஸ்ரீரங்கநாதா! நீ எங்களுடைய குலக்கொழுந்தான இராமானுசர்க்குத் தந்தருளின வெரு வரமே காண்’ என்றும் ஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். ஆகவே அப்படிப்பட்டதொரு வரப்ரதானத்திற்குப் பூர்வமாகப் பிராட்டியும் சோதிவாய் திறந்து அங்ஙனே ஒரு வரமளித்ததாக ச்ருதப்ரகாசிகா

சரணுகதி கத்யம்—அகில ஹேயப்ரத்யநீக.... 19

பட்டர் வியாக்கியானம் செய்தருளினது ஸத் ஸம்ப்ரதாய
ஸித்தார்த்த மென்னத்தட்டிலை. 3, 4.

[மூலம்] சுவீருஹ்யபுத்தநீககருணாநெனகதாநவஸு
தர ஸஜஸு வஸு—வியுக்ஷணாநகஜகூநாநகஜெகஸுராவ!

[அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந ஸ்வேதரஸமஸ்
தவஸ்து விலக்ஷணந்த ஜ்ஞாநாந்தை ஸ்வரூப !]

இனி இது முதலாக மேலே ஸ்ரீமந் நாராயண ! அச
ரண்ய சரண்ய ! என்னுமளவாக ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பலபடி
யாக விளித்து, “ அந்ய சரண: த்வத்தாநாரவிந்யுகளம்
சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே ” என்று ஸ்வகீய சரணுகதினயக்
கூறித் தலைக்கட்டுகின்றார்.

இதில், அகிலஹேய என்று தொடங்கி ஜ்ஞாநாந்தைக
ஸ்வரூப ! என்னுமளவும் முதல் விளி. அகில ஹேய
ப்ரத்யநீக - எவ்வகையான ஹேய தோஷங்களுக்கும்
எதிர்த்தட்டாய், கல்யாண ஏகதாந -- நல்லவைகளுக்கு
முக்ய ஸ்தானமாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண—
தன்னை யொழிந்த ஸகல வஸ்துக்களிற் காட்டிலும் வில
க்ஷணமாய், அநந்த—ஸர்வவ்யாபியாகையாலே தேசபரிச்
சேதாஹிதமாய் ஸர்வகால வர்த்தியாகையாலே கால பரிச்
சேதாஹிதமாய், ஸர்வ வஸ்துக்களும் தானுயிருக்கை
யாலே வஸ்துபரிச்சேதாஹிதமாய், [ஆகவிப்படி மூன்று
வகையான பரிச்சேதங்களில்லாமையே அநந்தத்வமா
வது] இப்படி அநந்தமாய், ஜ்ஞாந ஆநந்த ஏகஸ்வரூப!—
ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகையாலே ஜ்ஞாநமே வடிவாய், ஸுக
ரூபமாகையாலே ஆநந்தமே வடிவாய் இருப்பவனே !

20 சரணுகதி கத்யம்—திவ்யரூபவர்ணநம்.

என்று இவ்வளவும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைப் பேசினபடி.
“ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள்” என்கிற கோவையிலே
இவ்வளவால் ஸ்வரூபத்தை வருணித்து இனி ரூபத்தை
வருணிக்கிறது.

[மூலம்] ஸ்ரீவித்தாநாரதவெகராவாஜிஜிவஜ்ஜா
ஊதமித்திரிவஜ்ஜி கிரதிபயெளஜ்யு ஜெளஜ்யு ஜெள
மநுஜெளக-ஜாரஜ்யாவணஜ்யளவநாஜிநகமாண கியிஜி
வஜ்ஜாவ !

[ஸ்வாபிமதாநு ரூபைகரூபா சிந்த்ய திவ்யாத்தூத ந்த்ய
நிரவத்ய நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய
ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவகாத்யநந்த குணநிதி
திவ்யரூப !]

ரூபமாவது திவ்யமங்கள் விக்ரஹம்; அது எங்ஙனே
யிராநின்றதென்னில்; ஸ்வாபிமத - திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற்
காட்டில் அபிமதமாய், அதுரூப-ஏற்றதாய், ஏகரூப-ஷட்
பாவ விகாரங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருப்பதாய்,
அசிந்த்ய-ப்ராக்ருத வஸ்துஸைஜாதியமாக நினைக்கக் கூடாத
தாய், திவ்ய - அப்ராக்ருதமாய், அத்தூத - சுண்ணந்தோறும்
அபூர்வமாயிருப்பதாய், ந்த்ய - ஸ்வரூப குணங்கள்
போலே அநாதி நியமமாய், நிரவத்ய - தூர்லபத்வம் முத
லான அவத்யங்ளின்றிக்கே யிருப்பதாய்; [அன்றிக்கே
ந்த்யநிரவத்ய என்று ஒரு சொல்லாக்கி எப்போதும் நிர
வத்யமாயிருப்ப தென்னவுமாம். அதாவது என்று
மொக்க ஸ்வார்த்தமாயிராதொழிகை; * அடியோமுக்கே
யெம்பெருமானல்லீரோ நீர் * என்கிறபடியே எஞ்
ஞான்றும் அடியார்களுக்காகவேயிருக்கை.] நிரதிசய ஒளஜ்

ஜ்வல்ய = இதற்கு மேற்பட்டதில்லை யென்னும்படியான புகரையுடைத்தாய். ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌ குமார்ய லாவண்ய யௌவநாதி அநந்தகுணநிதி — அவ யவ சோபையாகிற ஸௌந்தர்ய மென்ன, திவ்ய பரிமள ப்ரசாரமாயிருக்கையென்ன, பிராட்டிமாரும் உறைக்கப் பார்க்க வொண்ணாதபடியான ஸுகுமாரத் தன்மை யென்ன, ஸமுதாயசோபையாகிற லாவண்யமென்ன, எப்போதும் இளமை மாறாமலிருக்கையாகிற யௌவந மென்ன இவை முதலான அபரிமித குணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்பதான, திவ்யரூப — திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனே! இந்த வாக்கியத்தில் இவ் விடத்திலே திவ்ய பதமிருக்கச் செய்தேயும் கீழேயும் அசி ந்த்யதிவ்யாத்து என்று திவ்ய பதப்ரயோகம் பண்ணினது புநருக்திஷ்டமாகாது. எத்தனை தடவை சொன்னாலும் பர்யாப்தி பிறவாதிதே. “ ஐவ்யஸௌக்யம் ஐ, லஜ-ஸம் ஸாந வெவருக்ஷணஜ்வரஜ ” என்று ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டரும், “ ஐவ்யஸௌக்யம் ஐ, லஜ-ஸம் ஸாந வெவருக்ஷணஜ்வரஜ; சபூக்யதஸூநவதி-கூபூக்யத ஸ்வரஜ வா ” என்று வேதாந்த தேசிகனும் அருளிச் செய்தார்கள். இதில் இரண்டாவது நிர்வாஹம் ஆச்சான் பிள்ளை காட்டியது.

ஆக இவ்வளவால் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தைப் பேசி, இனி திவ்யாத்ம குணங்களைப் பேசுகிறார்.

(மூலம்) ஸாஹவிகா நவயிகா திசயஜ்ஜா நவநெய்ய-
வ்யபுரகிதெஜ ஸௌஸீரூவா துயூஜா-ஜவாஜ-ஜவ ஸௌ
ஹா-ஜ- ஸாஜிகா-ரணஜி ஜாய-ய-ஜ மாலீயெ-ஜளாய-
அ-தாய-ஜ நெய்ய-யெய-ஜ ஸௌய-ஜவரா-கூஜ ஸதூகா

22 சரணுகதி கத்யம்—திவ்யகுண வர்ணநம்.

ஸத்யஸங்கஹக்ர திசுக்ர தஜ்ஞ தாடிஸங்கவெய்ய கஹுஜாண
ம—ண ம ணௌ வ உஹாண டுவ !

ஸ்வாபாவிகாவதிகாதிசய ஜ்ஞாநபலைச்வர்ய வீர்யசக்தி
தேஜஸ் ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யமார்தவார்ஜவ ஸௌஹார்த
ஸாம்யகாருண்யமாதூர்ய காம்பீர் யௌதார்யசாதூர்யஸ்தைர்ய
தைர்யசௌர்யபராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ
க்ருதஜ்ஞதாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குண கணௌக
மஹார்ணவ ! என்று,

[ஸ்வாபாவிக அவதிகாதிசய] என்ற இரண்டு விசே
ஷணங்களும் மேற்சொல்லுகிற ஸகல குணங்களிலும்
அந்வயிப்பன. ஸ்வாபாவிகங்களாயும் உயர்வற வுயர்ந்த
வையாயுமிருக்கிற ஷாட்குண்யம் முதலிய திருக்குணத்
திரள்களுக்குக் கடல் போன்றவரே ! என்கை. இக்
குணங்கள் ஸ்வாபாவிகமாயிருக்கையாவது — நீருக்குக்
குளிர்ச்சிபோலவும் நெருப்புக்குச் சூடுபோலவும் தர்மி
யுள்ளபோதே பிடித்து உள்ளதாயிருக்கை. ஒரு நாளிலே
யுண்டாகி ஒரு நாளிலே கழிகை யன்றிக்கே யாவதாழ்ம
வாகியாயிருக்கை. இதனால் நிக்தய முக்தர்களின் குணங்
களிற் காட்டில் வாசி சொல்லிற்றுகிறது. அவர்களுடைய
குணங்கள் எம்பெருமானுடைய இச்சையாலே தோன்றி
யவையாதலால் அந்யாதீநத்வமாகிற ஸ்வாபாவிகத்வம்
அங்கு இல்லையே. அநவதிகாதிசயத்வமாவது ஒவ்வொரு
குணமும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடியிருக்கை. மேற்
சொல்லுகிறகுணங்கள் சில, இதரவ்யக்திகளிடத்திலு முள்
ளனவானாலும் அங்கு ஓரளவு பட்டிருக்கும். அப்படி
யன்றிக்கே இவை எம்பெருமானிடத்திலே இனிமே
அயர்த்தியில்லை பென்னும்படியாக உயர்ந்திருக்கும். ஸ்ரீ

சரணுகதி கத்யம்—திவ்யகுணவர்ணனம். 23

பாஷ்யத்தில் * ஸ்வாவதொமிரஸூமிவிருஷொஷா நவயி
காதிஸயாவஸ்வெய்யகருஜாணம-ணமண: வ-ர-ஷொத
ஷொலிய்யதெ * என்கிற விடத்திற்கு வியாக்கியானம்
பண்ணுகிற ச்ருதப்காசிகாசார்யர் அநவதிகாதிசய பதத்
தாலே நித்யஸித்தரை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்று முந்துற
வொரு யோஜனை பணித்து, “ ஸந-ஷதெந ஸ்வாவத
உதிவஷெநவா மித்யஸித்யவஜாதி: ; தெஷாம் தாடி
ஸம-ணகஸம் ஹி ஹவநிதெத்யஹாயநடி ” என்று
அநந்தரயோஜனை பணித்தது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

இனி இங்குச் சொன்ன குணங்களை விவரிக்கிறோம்.
ஜ்ஞாந பஸைவ்ய விர்ய சக்தி தேஜஸ்ஸுக்கள் ஆறும்
ஷாட்குண்யமெனப்படும். இவையே மற்றுமுள்ள குணங்
களுக் கெல்லாம் ஊற்றுவாயாயிருக்கும். இவற்றுள்
ஜ்ஞாநமாவது எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே எப்போதும்
உள்ளபடியறிகையாம். ஸலமாவது — ஸங்கல்பமாத்ரத்
தாலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் சிரமமின்றிக்கே தரிக்கும்
ஆற்றல். ஐச்வர்யமாவது — ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் நிய
மிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியம். வீர்யமாவது — ஜகத்
துக்கு உபாதாநகாரணமாக நிற்கச் செய்தேயும் ஸ்வரூப
விகாரம் சிறிதுமற்றிருக்கை. சக்தியாவது—அகடிதகட
நாஸாமர்த்தியம். தேஜஸ்ஸாவது—எதற்கும் ஸஹகாரியை
அபேக்ஷியாதிருக்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட ஷாட்குண்யத்
தைச் சொல்லியான பிறகு இவற்றில் நின்றந்தோன்றும்
திருக்குணங்களை மேலேயருளிச் செய்கிறார் (ஸௌசீல்ய)
என்று தொடங்கி.

ஸௌசீல்யமாவது— பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடே
புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவம். இதுவே சிலகுணமென்

24 சரணுகதி கத்யம்—திவ்யகுணவர்ணனம்.

பது. வாத்ஸல்யமாவது - அன்றின்ற கன்றினுடம்பின் வழுவை ஆதரித்து புஜிக்கும் பசுவைப்போலே அடியார்களுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகை. மார்த்தவமாவது - ஆச்ரிதர்களின் ஈரஹத்தைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாத மென்மை. ஆர்ஜவமாவது - கரணதாயத்தாலும் செவ்வியனாயிருக்கை. ருஜுத்வமெனப்படும். இதற்கு எதிரிடையான குணம் கௌடில்ய மெனப்படும். ஸௌஹார்த்தமாவது - எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கை. ஸாம்யமாவது - ஜாதிகுண வருத்தாதிகளில் ஏற்றத்தாழ்வு கணிசியாதே எல்லார்க்கும் ஒருங்கே ஆச்ரியிக்க உரியனாயிருக்கை. காருண்யமாவது - துக்கித்தவர்களை நோக்கி ஐயோ வென்று இரங்குகை. மாதூர்யமாவது - கொல்ல நினைக்கும் கொடிய நெஞ்சுள்ள எதிரிகளுக்கும் இனியனாயிருக்கை. காம்ப்ரியமாவது - ஆச்ரிதர்க்குச் செய்ய நினைத்திருக்குமவை ஒருவராலு மறிந்து கொள்ளவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்த திருவுள்ளமுடைமை. ஒளதூர்யமாவது - கைம்மாறு கருதாதே கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாதே வேண்டிற்றெல்லாம் தவ்வல்லனாயிருக்கை. சாதூர்யமாவது - ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்கொள்ளவல்ல சத்தி. ஸ்தைர்யமாவது - அடியார்களை ஒருகாலும் கைவிட மாட்டாத உறுதி.

தைர்யமாவது - ப்ரதிபக்ஷம் ப்ரபலமாயிருந்தாலும் த்ருனீகரித்திருக்கை. ஸௌர்யமாவது - எதிரிகளின் ப்ரபலமான தூளிலும் ஒரு துணையின்றிக்கே துணிந்து புறம் ஆற்றல். பராக்ரமமாவது அப்படி புருந்த விடத்தில் அவலீலையாக எதிரிகளைப் பங்கப்படுத்தும் ஆற்றல்.

[ஸத்யகாம, ஸத்யஸங்கல்ப] என்ற இரண்டும் இங்கு ஹவ்யபூயாநகிஷேபா மாகையாலே ஸத்யகாமத்வம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் என்று கொள்ளக்கடவது. ஸத்யகாமத்வமாவது விரும்பப்படுமவையெல்லாம் குறையற வித்தித்திருக்கை. ஸத்யஸங்கல்பத்வமாவது - எது செய்ய நினைத்தாலும் தடையின்றிக்கே செய்து தலைக்கட்டும் சக்தி. க்ருதித்வமாவது - அடியார்களுக்குக் காரியம் செய்துகொண்டேயிருக்கை. க்ருதஜ்ஞத்வமாவது அடியார்கள் சிந்தி நன்மை செய்தாலும் அதையொருகாலும் மறவாதிருக்கை. ஆக இவை முதலான, அஸங்க்யேய கல்பாண குணகணௌகமஹார்ணவ!—எண்ணித் தலைக்கட்ட முடியாத கல்பாண குணராகிகளாகிற ப்ரவாஹங்களுக்குக் கடல் போன்றவனே!

ஆக இவ்வளவாலும் திருக்கல்பாண குணங்களைப் பேசினி திவ்யபூஷணங்களைப் பேசுகிறார்.

[மூலம்] ஸௌலித விவிபிவித்ராநனாபரநிததி
மிரவத்யமிரகிரயஸ-மநு .மிரகிரயஸ-வஸஸ-மிர
கிரயஸஜ்ஞதிகிரீடிக-புலிபவத-ஸ ககரக-ஹ
மெவெயக ஹார கெய-மர கடக ஸ்ரீவத கௌஸ-ஹ
உகூலாஹோபரஸந ஸீதாம்பர கா-ஹி-ம-ணநில-
ராபிவரிபிததிவத ஹிஷண! [ஸ்வோகித விவித விசித்ரா
நந்தாச்சர்ய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஸ-கந்த நிரதிசய
ஸ-க ஸ்பர்ச நிரதிச யௌஜ்ஜ்வல்ய கிரீட மகுட சூடாவ
தம்ஸ மகரகுண்டல க்ராவேயக ஹார கேயூர கடக
ஸ்ரீவதஸ கௌஸ்தப முக்தாதாமோதரபந்தந பீதாம்பர
காஞ்சி குண நூபுராத்யபரிமித திவ்ய பூஷண!] என்று.

26 சரணுகதி கத்யம்—திவ்யபூஷணநுபவம்

ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அலங்காரமான ஞானம் முதலிய திருக்குணங்களைக் கீழே யருளிச்செய்தார். திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்திற்கு அலங்காரமான திவ்யபூஷணங்களை இங்கே யருளிச் செய்கிறார். ஸ்வோசித-தனக்குத் தகுந்தவையாய், விவிதவிசித்ர-பலவகைப்பட்ட வைசுத்திரியையுடையனவாய், அநந்த - அபரிமிதங்களாய், ஆச்சர்ய - விஸ்மயநீயங்களாய், நித்ய - சாச்வதங்களாய், நிரவத்ய-ஒரு வகையான தோஷஸம்பந்தமுமில்லாதவையாய், (அல்லது நித்யநிரவத்ய என்று முழுச் சொல்லாக்கி, எப்போதும் நிரவத்யங்களாய் என்னவுமாம்.) நிரதிசயஸுகந்த — ஒப்புயர்வற்ற பரிமளத்தையுடையனவாய், நிரதிசயஸுகஸ்பர்ச — (ஒரு காலும் கழற்ற வேண்டாதபடி) ஒப்பற்ற ஸௌகுமார்ய முகையனவாய், நிரதிசய ஓளஜ்ஜுவல்ய - ஒப்புயர்வற்ற புகரையுடையனவாய், யிருக்கிற, (கிரீடேத்யாதி) கிரீட மென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் இவை பர்யாயம் போலே தோன்றினாலும் அனாந்தர பேதங்களை யிட்டுத் தனித்தனியே வ்யவஹரிக்கிறபடி. கொண்டை, தொப்பாரம், தூராய் என்று தமிழிலே சொல்லுமா போலே கொள்வது, கம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் * பரளந்த பேரரசே! எம் விசும்பரசே! எம்மை நீத்துவஞ்சித் தோரரசே! * என்கிற பாசுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு மூன்றுவகையான ஸாம்ராஜ்ய மருளிச் செய்தார். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு” என்றருளிச்செய்ததும் அப்பாசுரத்தைத் தழுவியேயாகும். ஸௌலப்பயத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் பரத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் ஆக மூன்று முடிகளை ஆழ்வார் அநுப

வித்துப் பாசாமிட் டிருக்கையாலே * மாறனடிபணிந்
துய்ந்த இராமானுசனும் இங்கு [கிரீட -- மகுட--சூடாவ
தம்ஸ்] என்று மூன்று முடிகளையருளிச் செய்தா ரென்பது
ரஸ்யமான ரஹஸ்யார்த்தம்.

(சூடாவதம்ஸ்) இதை முழுச்சொல்லாகக்கொள்ளவு
மாம்; அன்றியே (சூட) என்றும் (அவதம்ஸ்) என்றும்
இரண்டாகக் கொள்ளவுமாம். க்ரமேண சுட்டியையும்
கர்ணபரணத்தையும் சொன்னபடி. மகரகுண்டல--மகர
வடிவமான தோடுகள். க்ராவேயக - திருக் கழுத்தில்
சாத்துமவை. ஹா - திருமார்பிலணியும் முத்து வடங்
கள். கேயூர--தோள்வளைகள். கடக - முன் கையில்
சாத்தும் வளைகள். ஸ்ரீவத்ஸ - இது கீழ்ச் சொன்ன ஆப
ரணங்கள் போலல்லாமல் திருமேனியில் ஒரு மயிர்ச்
சுழியேயாயினும் இதுவும் ஒரு பூஷணம்போலே தோன்றி
யிருக்கையாலே இங்குச் சேர்த்துச் சொல்லுகிறபடி.
ஸ்ரீவத்ஸமாவது -- திருமறு. கௌஸ்தப -- திருமார்பிலே
ரூலாவித் திகழும் சூருமாமணிப்பூண். முக்தாதாம -
ஏகாவளி, த்ரிஸரம், பஞ்சஸரம் என்னப்படுகிற முக்தா
ஹாங்கள். உதரபந்தந -- திருவயிற்றுப் பட்டம். பீதாம்
பர - புருஷோத்தம லக்ஷணமான பீதக வாடை,
காஞ்சிகுண - அந்தப் பீதக வாடையின் மேலணியும்
அரைநூல் பட்டிகை. நூபுர-திருவடிச் சிலம்பு. ஆதிசப்
தத்தாலே யஜ்ஞோபவீதம் கணையாழிமோதிரம் முதலான
வற்றைச் சொல்லுகிறது. * செங்கமலக் கழலில் சுற்றிதழ்
போல் விரலில் சேர்திகழாழிகளுங்கிண்கணியும் அரையில்
தங்கிய பொன் வடமும் தாள நன்மாதுளையின் பூவொடு
பொன் மணியும் மோதிரமுங்கிறியும், மங்கலவையம்படை

28 சரணுகதி கத்யம்—தீவ்யாயுதவர்ணனம்.

யுந் தோள்வளையுங் குறழையும் மகரமும் வாளிகளும்சுட்டியும் * என்ற பெரிபாழ்வார் திருமொழியும் இங்கே கூட்டிய நுஸந்திக்கத்தகும். ஆக விப்படிப்பட்ட அபரிமித தீவ்ய பூஷணங்களை யுடையவனே !

இனி தீவ்யாயுதங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

[மூலம்] ஸ்ரீநாராயணா வித்தாயுகி ஸ்வயாக்ருத ஶாஸாஸ்தாஷிஸம்வெத்ய மித்ய கிரவஜி கிர திரய கருதா ணஜிவதாயய !, [ஸ்வாநுருபா சிந்த்ய சக்தி சங்கசக்ர கதாசார்ங்காத்ய ஸங்க்பேய நித்ய கிரவத்ய கிரதிசய கல்யாண தீவ்யாயுத !] என்று.

ஸ்வாநுருப — தனக்குத் தகுந்தவையாய், அசிந்த்யசக்தி—நெஞ்சாலும் நினை கவொண்ணாத சக்தியை யுடைய, சங்கசக்ர கதா சார்ங்காதி — சங்கு சக்கரம் கதை வில் முதலிய, அஸங்க்யேய—எண்ணமுடியாதவை யாய், நித்யகிரவத்ய—நாள் செல்லச் செல்ல மழுங்குகையன்றிக்கே என்றுமொருபடிப்பட்டனவாய், கிரதிசய கல்யாண—ஒப்பற்ற ஸோபாவஹங்களாயுமிருக்கிற, தீவ்ய ஆயுத—தீவ்யாயுதங்களை யுடையவனே! இந்த வாக்கியத் தில் கதா என்றதற்குப் பிறகு அஸி என்பதையுங் கூட்டி ஒரு பாட முண்டு. அஃதில்வாத பாடமே நம்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றியதாம்.

இனி தீவ்ய மஹிஷிகளோடுண்டான சேர்த்தியை யருபவிக்கிறார்

[மூலம்] ஸ்ரீவித்தமித்ய கிரவஜி நாராயண ஸ்ரீநாராயண வமண விஹவெஸாஸ்தாஷிஸநவபிகா திரயாஸம் வெத்ய கருதா ணமணமண ஸ்ரீவஜ்ஜ !

[ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூபஸ்வரூபரூப குண விபவைச்வர்ய சிலாத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண ஸ்ரீவல்லப !] என்று.

பெரியபிராட்டியாரைப் பற்றின முதல் சூர்ணையில் இட்டிருக்கிற விசேஷணமே இங்கும் இடப்பட்டிருக்கிறது. அநுபவரஸிகர்களின் ஆதராதியம் பேசுவிக்கிற பேச்சாகையாலே இங்குப் புநருக்தி தோஷம் சங்கிக்க இடமில்லை. இங்கே ஆச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் ; - “ ப்ரதம சூர்ணையிலும் இக்குணங்கள் உக்தமாயிருக்கத் திரியட்டும் சொல்லுகிறவிது புநருக்த மன்றோ வென்னில் ; இவர்தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறான்றியிலே அநுபவிக்கிறாய் அத்தாலே வந்த ஆதராதிசயம் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறாராகையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை. சுயவா, அங்கு ஸரண்யதைக்கு உறுப்பாகவருளிச் செய்தார் ; இங்கு வாஹூஜித்துக்குறுப்பாக வருளிச் செய்கிறார்.” என்று.

ஸ்வாபிமதங்களாயும் நித்யநிரவத்யங்களாயும் அநுரூபங்களாயுமிருக்கிற ஸ்வரூப ரூப..... கல்யாணகுண கணங்களையுடையளான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனானவனே ! என்றபடி. பகவந்நாராயணபிமதேத்யாதி சூர்ணையில் விவரித்தபடி கண்டுகொள்வது. ஸ்ரீ வல்லப!—ஸ்ரீக்கு வல்லபனானவனே ! என்றும், ஸ்ரீயை வல்லபையாக வுடையவனே ! என்றும் இருவகையுங் கொள்ளக்கடவது. முந்தின பொருளில் * திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வன் என்றதாகும். பிந்தின பொருளில் அவன் சொன்ன சொல்லை மறுக்கமாட்டாத படி அவனுக்கு விதேயனாயிருப்பவனென்றதாகும்.

ஏவம்பூத பூமிநீளாநாயக ! — கீழே ஸ்வாபிமத என்று
தொடங்கி கல்யாணகுணகண என்றவளவுஞ் சொன்னதை
(ஏவம் பூத) என்று அதிதேசிக்கிறாடி. பெரிய பிராட்டி
யார்க்குச் சொல்லும் பெருமைகளெல்லாம் பூமிதேவித்
தும் நீளாதேவிக்கும் ஸமானமென்றவாறு. * குழற்
கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவிந் திழில்
போல்வனர் * (திருவிருத்தம்) என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரங்
கான்க.

இனி கீழ்ச்சொன்ன சேர்த்திகளெல்லாம் காட்டி
வெரித்த நிலாவாகாமே நித்யபோக்தாக்கள் அமைந்திருந்
தும்படி சொல்லுகிறது மேல்

(மூலம்) ஸ்ரீ ஸ்ரீ நாவதி ஸ்ரீ ரத்னா வஸித் ப்ரஹ்ம ஹோசாஸேஷ ஸேஷதேகரத்ரத்வமித்யே நிரவத்யே நிரதிபய ஜ்ஞாந சிச்யே ஸ்யாத்யே நக்ஷத்ரமணமண ஸேஷ ஸேஷாஸந மரூப ப்ரதீப நாநாவியாநக்ஷவரிஜநவரி வாரிகாவரிவரிதவரணயம்மஹ !

[ஸ்வச்சந்தா நுவர்த்தி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதா
சேஷ சேஷதைகரதிருப நித்ய நிரவத்ய நிரதீசய ஜ்ஞாநக்ரியை
ச்வர்யா த்யகந்த குணகண சேஷ சேஷாசக கருட ப்ரமுக
நானாவிதா நந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரண்யுகல !]

திருவனந்தாழ்வான் ஸேநாபதியாழ்வான் பெரிய திருவடி முதலான அபரிமித பரிஜனங்களும் பரிசாரிகைகளும் திருவடிவாத்திலே நித்யகைங்கரியம் பண்ணும் படியாக வுள்ளவனே! என்கிறார். அந்த நித்யஸூரிகள்

எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேத - தன்னுடைய திருவுள்ளத்தை யநு ஸரித்த ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை யுடையவர்களாயும், அசேஷ சேஷதைகரதி ரூப - ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்ய ஆசைப்பட்டிருப்பதையே வடிவாக வுடையவர்களாயும், நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாநக்ரியா ஐச்வர்யாதி அநந்த (கல்யாண) குணகண — எக்காலும் வழுவற்று ஒப்புயர்வற்றவைவையான ஜ்ஞானம் வியாபாரம் நியமனம் முதலான அனந்தகல்யாணகுண ஸமுஹங்களை யுடையவர்களாயுமிருப்பர். நித்ய நிரவத்ய என்பதை நேராக சேஷ சேஷாஸநாடிகளுக்கே விசேஷண மாக்கி யுரைப்பது முண்டு. அப்போது சேஷ சேஷாஸநாடிகளுக்கு நான்கு விசேஷணங்களிட்டதாக ஆகிறது. ஸ்வாதீந ஸ்வார்த்த கைங்கரியஞ் செய்கையாகிற அவத்யமில்லாதவர்கள் என்று கருத்து. நித்ய நிரவத்யத்வத்தை ஜ்ஞாநாடிகளுக்கு விசேஷணமாக்கினாலும் இந்தக் கருத்துதேறும். அடிமைக்குறுப்பான அஸங்குசித ஜ்ஞானமென்ன, க்ரியா-அந்த ஜ்ஞானத்துக்கேற்ற செய்கையென்ன, ஐச்வர்ய-பிறரை நியமிக்கும் அதிகாரமென்ன இவை முதலான குணங்களை யுடையவர்களென்கை.

சேஷாஸநரென்று ஸேனைமுதலியார்க்குத் திருநாமம். *த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா ப்ரியேண ஸேநாபதிநா * என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. பரிசாரிகா—அநுக்ரஹா, விமலா, காந்தி, வானுனீ, ஸுகீர்த்தி, ருத்ரா, ஸூத்ரவதீ முதலானவைப் பரிசாரிகைகளென்கிறது. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் * லீலா லதா க்ருபாணீ * முகுளிதநிநா : * என்ற ச்லோகங்களிலும் காண்க. * மதிமுகமடந்தையர் * என்றார் ஆழ்வாரும்.

32 சரணுகதி கத்யம்—ஸ்ரீவைகுண்டகீர்த்தனம்.

இனி இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய இருப்பி
டத்தைச் சொல்லுகிறது

(முல்லை) வரையொழி வரஜ்-நவாவரிதெழுவ ஸூலவ வாலித விவியவிதிதூந ஹொழி ஹொதொவக ரண ஹொழி நவஜ் ஐநநாபரதா நஜ்ஹாவிலவாந ணவரிதாண திததி திரவததி திரதிபயவெக-ணநாய!

[பரமயோகி வாங்க்மஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூபஸ்வபாவ ஸ்வாபிமத விவித விசித்ராந்நத போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸம்ருத்த அந்நதாச்சர்யா ந்நத மஹாவிபவாந்நத பரிமாண நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய வைகுண்ட நாதி] என் று.

பரமயோகி என்று தொடங்கி வைகுண்டநாத என்று மளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொள்வதே ஸர்வாசார்ய ஸம்மதம். பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ என்கிற வரையில் தனி வாக்யமாக்கி இதைத் தனியே ஒரு ஸம்போதநமாகக் கொண்டு உரைப்பாருமுள்ளர் என்று தேசிக பாஷ்யத்தினால் தெரிய வருகின்றது. ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் அங்ஙனே திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பதாக அவருடைய வியாக்கியானத்தினால் தெரிகின்றது. அங்ஙன உரைத்தருளின அவரும் உடனே, “வாஸுதேவோ மஹாத்மா ஷேஷஸேஷண வா; தயா ப்ரீஸெவகாண மஹேசுதே:” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே முழுவதையும் ஏகவாக்யமாகக் கொள்வதே சிறக்கும்.

வரையொழிவாழ்ந ஸாவரிதெழி ஸூரூவஸூ மாவ
மாயும், ஸூரூவித விவிபவிதிதூநக ஹோழி ஹோ
தொவகூரண ஹோதஸூந ஸூரூமாயும், சூநகூழியு

சரணுகதி கத்யம்—ஸ்ரீவைகுண்டகீர்த்தனம். 33

மாயும் சுநகைஹாவிவமாயும் சுநகைவரிஜாணமாயும்
 மிகுதமாயும் கிரவஜி மாயும் (அல்லது மிகுத கிரவஜி
 மாயும்) கிரதிரயமாயுமிருக்கிற வைகுண்ட லோகத்திற்கு
 நாதனைவனே ! என்று கொள்க. மேலே ஸ்ரீவைகுண்ட
 கத்யத்தில் * திவ்ய புருஷைர் மஹாத்மபிராபுரிதே, தேஷா
 மபி இயத்பரிமாணம் இயதைச்வரயம் ஈத்ருச ஸ்வபாவமிதி
 பரிச்சேத்துமயோக்யே * என்றருளிச் செய்வதைக்கொண்டு
 இங்கு முதல்விசேஷணத்தை விவரிப்பது. பரப்ரஹ்ம
 ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷரத் கரித்தவர்களாய் ச்வே
 தத்வீபவாஸிகளான பரமயோக்களாலும் ஸ்ரீவைகுண்
 டத்தினுடைய ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் வாக்கினாலும்
 நெஞ்சினாலும் பரிச்சேதிக்க வெண்ணுகது. சுத்த ஸத்
 வமயமாயிருப்பது ஸ்வரூபம். போக்யதம மாயிருப்பது
 ஸ்வபாவம். இவ்விரண்டும் பரமயோகிகளுக்கும் பாசுர
 மிட்டுச் சொல்லவெண்ணுகது, நெஞ்சால் நினைப்பரிது.

[ஸ்வாபிமதே த்யாதி.] தனக்கு அபிமதங்களாயும்
 பலவகைப்பட்டவையாயும் அற்புதங்களாயும் அபரிமிதங்
 களாயுமிருக்கிற போக்ய வஸ்துக்க ளென்ன, போகோப
 கரண வஸ்துக்களென்ன, போகஸ்தானங்க ளென்ன
 இவை நிரம்பப் பெற்றிருப்பது ஸ்ரீவைகுண்டம். அப்ரா
 க்ருதங்களான சப்தாதி விஷயங்கள் போக்ய வஸ்துக்
 கள்; சூட்டு நன்மால்களும் பரிஜந பரிச்சதங்கள் முத
 லீயனவும் போகோபகரணங்கள் ; அப்ராக்ருத ரத்நமய
 மண்டபங்கள் கீடா பர்வதங்கள் முதலானவை போக
 ஸ்தானங்கள். இவற்றுலே ஸம்ருத்தி பெற்றிருப்ப
 தென்றபடி.

34 சரணுகதி கத்யம்—வியாக்கியானம்.

அந்தாச்சர்ய — நித்யமும் அபூர்வ வஸ்துபோலே அநுபவிக்கக்கூடியதாயிருக்கையாலே அளவிறந்த ஆச்சரியமாயிருக்கும் ; அந்தம்ஹாவிபவ—ரத்நபூஷண ஸிம்ஹாஸநாதிகளும் உத்யாநநதீ தடாகாதிகளும் அளவிறந்திருக்கையாலே அனந்தமான மஹாவிபவங்களை யுடைத்தாயிருக்கும் ; அந்தப்பரிமாண - ஆயாம விஸ்தாரங்களால் அளவிறந்திருக்கும். நித்யநிரவத்ய—அநித்யமாயும் அவத்யங்களோடே கூடியுமிருக்கின்ற ஸ்தானங்களிற் காட்டில் வாசி பெற்றிருக்கும். நிரதிசய-ஆகக் கீழ்ச் சொன்னபடியிருக்கையாலே தனக்கு மேம்பட்ட ஸ்தானம் வேறொன்றில்லை யென்னும்படியிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்திற்கு நாதனுனவனே !

(மூலம்) ஸ்வஸங்கல்பாநு விதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வசேஷதைகஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷகாலாத்மக விவித விசித்ராநந்த போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகாரண போகஸ்தாநரூப நிகில ஜக துதய விபவஸ்ய லீல !

ஸகல ஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸிம்ஹரங்களை லீலையாகவுடையவனே ! என்கிறது. அந்த ஸகல ஜகதும் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வஸங்கல்பாநுவிதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி -தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தை யது ஸரித்த ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை யுடைத்தாயிருக்கும்.

[இந்த விசேஷணம் ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்களில் அந்நயிப்பது] ஸ்வசேஷதைகஸ்வபாவ — தனக்கு ஸேஷப்பட்டிருக்கையையே இயல்வாகவுடையது. [இதுவும் ப்ரக்ருதி புருஷகால விசேஷணம்] ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் காலமுமாகிய இவையே ஜகத்தாக இருப்பதனால் ப்ரக்ருதி

புருஷ காலாத்மக என்றது. இவற்றின் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ர
வ்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கே அதீதமாய் இவை அவ
னுக்கே சேஷப்பட்டிருக்கையாலே முன்னே இரண்டு
விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன. இம்முன்றனுள்ளும்
புருஷ னென்கிற சேதநன் போக்தாவாயும், ப்ரக்ருதியா
னது [ப்ரக்ருதியைச் சொன்னது ப்ரக்ருத வஸ்துக்களுக்கு
கெல்லாம் உபலக்ஷணம்] போக்ய போகோபகரண
போகஸ்தானங்களாயுமிருக்கும். இந்த ஜகத்து கால
கால்யமென்று காட்டுகைக்காகக் காலத்தையும் கூட்டி
யருளிச் செய்தது. காலத்தை போகோபகரணத்தில்
சேர்க்கலாம். ஆக, ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மகமான,
விவித - பலவகைப்பட்டும், விசித்ர - விசித்திரங்களாயும்,
அநந்த -- அபரிமிதங்களாயுமிருக்கிற, போக்ய போக்த்ரு
வர்க்க போகோபகரண போகஸ்தானரூப - போக்யமென்ன
போக்த்ருவர்க்கமென்ன போகோபகரணங்க ளென்ன
போகயோக்யமான ஸ்தானவிசேஷங்களென்ன இவற்றை
வடிவாகவுடைய, நிகிலஜகத் - ஸகல லோகங்களினுடைய
வும், உதயவிபவலய - ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை, லீல-
விளையாட்டாக வுடையவனே !

ஸத்யகாம ! — நினைக்குமதெல்லாம் சிறைவேறப்
பெற்றிருக்குமவனே !

ஸத்யஸங்கல்ப - ஸங்கல்பித்தபடியெல்லாம் செய்து
தலைக்கட்ட வல்லவனே !

பரப்ரஹ்மபூத - பரப்ரஹ்மமென்று பேர்பெற்றவனே !

புருஷோத்தம - உத்தமபுருஷனே !

மஹாவியூதே - அளவுகடந்த நியாயம் வஸ்துக்களை
யாள்பவனே !

36 சரணுகதி கத்யம்—வியாக்கியானம்.

ஸ்ரீமந் - லக்ஷ்மீபதியானவனே !

நாராயண ! - நாராயணனென்று பேர்பெற்றவனே !

வைகுண்டநாத ! - கித்யவிபூதிநாதனே !

[இந்த எட்டு ஸம்போதனங்களும், மேலே வரும் ஸம்போதனங்களும் பெரும்பாலும் கீழுள்ள ஸம்போதனங்களினால் சரிதார்த்தமானாலும், பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுகமாக உபயோகங்கொள்ளுமா போலே இவருடைய அலமாப்பு விலக்ஷணமாயிருக்கையாலே இவற்றில் புருக்திசங்கை கொள்வதும் தத்பரிஹார வழிகளைச் சிந்திப்பதும் வேண்டா.]

அபாரகாருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார்யைச் ச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே !—

அபாரமான கருணை சீலம் வாத்ஸல்யம் ஒளதார்யம் ஐச்வர்யம் ஸௌந்தர்யம் ஆகிற திருக்குணங்களுக்குப் பெருங்கடலானவனே!. இவற்றின் விவரணம் கீழே செய்யப்பட்டுள்ளது.] இங்கு ஐச்வர்யத்தைச் சேர்த்திருப்பது மாத்திரம் விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. “ ஸம்ஸாரிணாம் ஸரக்ஷணவிவரதகஸ்வவி தாநு ஸாதக்ஷேண நியஜி. ரக்ஷிதம் ஸக்த உத்யலிஷ்டதய ஸௌய்ய உத்யுதூ. ” என்பது ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருடைய வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. தேசிகன் இதைப் போஷித்து அருளிச் செய்திருக்கும்படி காண்மின் “ ஸௌய்யம்ஸூக்யநலிஹ சுநாடிகாயம் ஸரக்ஷண விவரீதவரதூநு கெந விஜ்ஜாஜெந ஸபஜெவநியஜி ரலிஜ-வீகஸொதீதி ஜோவயித-ஸூ. ” என்றார். * இசைவித்தென்னையுன் தாளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே! * என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்ததைப் பன் றியுரைத்தபடி.

அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்ய !—
ஜன்மவ்ருத்த ஜ்ஞானங்களில் வாசிபாராதே எப்படிப்
பட்டவர்களும் வந்து பணியும்படி அவர்களுக்கெல்லாம்
தஞ்சமாயிருக்குமவனே ! சுநாமொலிதவிஸேஷம் யயா
தயா சபேஷாணாம் மொகாநாம் மரணத் ! என்க.

ப்ரணதார்த்திஹர!—அடிபணிந்தவர்களுடைய ஆர்த்தி
களைத் தீர்க்குமவனே !

ஆசிரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே -- அடியார்களின்
குற்றங்களை யெல்லாம் நற்றமாகக் கொள்ளுகையாகிற
குணத்திற்குக் கடலாயிருக்குமவனே !

அநவரதவிதித நிகிலபூத ஜாத யாதாத்மய ! - ஸ க ல
பதார்த்தங்களினுடையவும் உண்மையை எப்போதும் அறி
யுமவனே ! இத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லுகிறது. ஆகி
ஞ்சந்யம் அநந்யகதித்வம் முதலான என்னுடைய நிலைமை
களை நான் விண்ணப்பம் செய்யவேண்டாதபடி நீ யே ய
யறிந்துகொள்ளவல்லவனல்லையோ என்றபடி.

அசேஷ சராசரபூத நிகிலநியமந நிரத ! - ஜங்கம ஸ்தா
வரங்களான ஸ க ல பதார்த்தங்களையும் நியமிக்கவல்ல
வனே ! இப்படி என்னை உன் திருவடிவாரத்திலே வந்து
நிற்கப் பண்ணினதும் நீயேயன்றோ என்றபடி.

அசேஷசிதசீத்வஸ்து சேஷிபூத ! - ஸகல சேதநாசேத
நங்களுக்கும் சேஷியானவனே ! என் பக்கலில் கைங்கரி
யம் கொள்ளவேண்டியது உனது கடமையன்றோ என்ற
படி.

38 சரணுகதி கத்யம்—வியாக்கியானம்

நி கி ல ஜகதாதார! - ஸதஜகத்துக்கும் ஆதாரமா யிருப்பவனே !

அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்!— ஸத ஜகத்துக்கும் ஸ்வாமி யானவனே !

அஸ்மத்ஸ்வாமிந்!—விசேஷித்து என்வரையில் ஸ்வாமி யானவனே!

ஸத்யகாம!—அவாப்த ஸமஸ்தகாமனே!

ஸத்யஸங்கல்ப!—ஒருவரால் தடுக்கவொண்ணாமல் செவ்வனே நிறைவேறவல்ல ஸ ந் க ல் ப ன் க ளை யுடையவனே!

ஸதலேதரவிலக்ஷண!—மற்றும் எல்லாநிற்காட்டிலும் எல்லாப்படியாலும் வாசிபெற்றவனே!

அர்த்திகல்பக!—(இதற்கு மூன்று படியாகப் பொருள் கூறுவர்.) (1) பாசகர்களுக்குக் கல்ப வ்ருக்ஷமாக இருப்பவனே! (2) பாசகர்களைக் கல்பவிருக்ஷமாக உடையவனே! (3) பாசகனையும் கல்பவ்ருக்ஷமாயுமிருப்பவனே!.

சுயதிருந: சுருயதீதி சுயதிருந: என்றும் ஸமாஸம் பண்ணலாமாகையாலே, அர்த்திகளை யுண்டாக்குமவன் என்கிற நான்காவது பொருளும் பொருந்தும்.

ஆபத்ஸக!—ஆபத்காலங்களிலே துணையாயிருக்கு மவனே!

பூநீமந் நாராயண!—பெரிய பிராட்டியாரை விட்டுப் பிரியாத திருமாலே!

அசரண்யசரண்ய!—புகலற்றார்க்குப் புகலானவனே!

அந்நயசரண! த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணம் அஹம்
ப்ரபத்யே—புகலொன்றில்லாவடியேன் உன் னடிக்கீழ்
மர்ந்து புகுந்தேனென்கிறது.

மூ. [சுசூ. உயடி—அத்ர த்வயம்.] “ஸ்ரீமந்நாராயண சர
ணௌ சரணம் ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணய நம:” என்
கிற த்வய மந்தரத்தை இங்கே அநுஸந்திக்கக்கடவது
என்றபடி. எம்பெருமானார் இவ்விடத்தில் த்வயானுஸந்தா
னம் தாம் செய்ததை அஸ்மதாதிகளுக்கும் சிஷிக்கிறபடி.
இன்றைக்கும் இவ்விடமநுஸந்திக்கும்போது த்வயத்தை
உபாம்சுவாக அநுஸந்திப்பது ஸம்பந்தாயம். த்வயத்தின்
பூர்வகண்டம் கீழே வியாக்கியானிக்கப்பட்ட தாயிற்று.
பெரும்பாலும் மேற்பகுதி உத்தரகண்ட வியாக்கியானமா
யிருக்கும்.

[மூலம்] * விதரம் ஜாதரம் ஜாராநு வ—தூநு
ஸநூநு ஸவீநு ம—ஹநு ! ரதூமி உநயநூமி
சுஷிதூணி உ மூஹாணி || ஸவடிபடிஜா ஸு ஸந்திஜி
ஸவடிபடிஜா ஸு ஸாக்ஷராநு ! லோகவித்ராண அரணௌ
பரணம் தெவ ஜம் விஹா || *

[*பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந், ரத்
நாநி தநநாந்யாநி கேஷத்ராணி ச க்ருஹாணி ச, ஸர்வதர்மாம்ச்
ச ஸம்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச் ச ஸாக்ஷராந், லோகவித்ராந்த
சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ! *]

இவையிரண்டும் புராண ச்லோகங்கள். இந்த
ச்லோகங்களை இங்கே உபாதானம் செய்வது எதற்காக

40 சரணுகதி கத்யம்—பிதரம்மாதரம் தாராந்

வென்னில், *முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றத்தகுனவாதலால், முன்னோர்மொழிந்த மொழிகளையும் இந்த ப்ரகரணத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்வது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் அநுக்ரஹாதிஸயத்தை வினைவிக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றியே. இந்தச்லோகங்களினால் மீண்டும் சரணுகதி செய்தருளுகிறாரென்று நினைக்கவொண்ணாது. *ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த:* ஆகையாலே ஆவ்ருத்திக்குப் ப்ரஸக்தி யில்லை.

விபோ!—எம்பெருமானே!, பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ரான் பந்தூந் ஸகீந் குருந்—பிதாவையும், மாதாவையும், மனைவியையும், மக்களையும், சுற்றத்தாரையும், தோழன்மாரையும், ஆசார்யர்களையும், ரத்நாநி தந்தாந்யாநி கேஷத்ராணி சக்ருஹாணி ச—ரத்தங்களையும் தனதாந்யங்களையும் கிராமபூமிகளையும், வீடுகளையும், ஸர்வதர்மாந் ச—ஸர்வதர்மங்களையும், ஸாக்ஷரான் ஸர்வகாமாந் ச—கைவல்யமுட்பட ஸகலகாம்ய புருஷார்த்தங்களையும், [ஸ்வர்க்கலோகாதிபத்யம் ப்ரஹ்மலோகாதிபத்யம் முதலியவற்றில் ஆசையையும் என்றபடி.] ஸம்த்யஜ்ய - வாஸனையோடே விட்டொழிந்து, தேலோக விக்ரான்த சரணேன சரணம் அவ்ரஜம் - உனது உலகமளந்த பொன்னடியே அடைந்துய்ந்தேன் என்றபடி.

இங்கே தாராந் புத்ரான் பந்தூந் ஸகீந் ரத்நாநி இத்யாதிகளைவிட்டதாகச் சொல்வதில் விபரதிபத்தி யொன்றுமில்லை. பிதரம் மாதரம் குருந் - என்று தந்தையாரையும் ஆசார்யரையும் விட்டதாகச் சொல்வது பொருந்துமோ? *ராதா ஷெவொ ஹவ, விதரஷெவொ ஹவ, ச்ருதிராயுஷெவொ ஹவ* என்று சாஸ்த்ரக்கட்டளை விளங்கும்போது அதனை

அதிலங்கனம் செய்வது தகுதியோ? தாய்தந்தையரை விடலாமென்று ஒருவாறு உபபாதித்தாலும் ஆசார்ய த்யாகம் ஒருபடியாலும் உபபாதிக்கவொண்ணாதன்றோ. * பஞ்சாசார்யபதாசிரித: * என்று போற்றப்பட்ட எம்பெருமானார் தாம் ஒரு ஆசார்யரையும் விட்டவருமல்லவே. ஆகவே, உண்மையில் த்யாஜ்யங்களான ஸநயாநநீரூபிக லோடொக்க த்யஜிக்கவொண்ணாத விஷயங்களையும் த்யஜித்ததாக அருளிச்செய்கிற விதற்கு உபபத்தி எங்ஙனே? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின், இவர்களை விட்டுவிடுவதாவது விரோதப்பட்டுத் தள்ளிவிடுவதன்று. கார்த்தியைவெளியொழியாகவோ, சுயாகாபொவொழியாகவோ இவர்களைக் கொள்ளாததுவே இங்கு த்யாகமாவது. 'க்ருஹாணி ச' என்று விட்டையும் விட்டுவிடுவதாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. விடாவது வாஸஸ்தானம். ஸம்ந் யானிகளானாலும் ஒரு வாஸஸ்தானமின்றிக்கே ஆகாசத்தில் நிற்கமுடியாதே, ஓரிருப்பிடம் அவசியம் வேண்டியதாய் அவர்ஜநீயமானபின்பு இதையும் விட்டதாகச் சொல்வதன் கருத்தை ஆராயவேணுமே. இவ்வுலகில் வாழமுளவும் ஸநயாநநீங்களையும் விட்டிருக்கமுடியுமோ! பாமைகாந்திகளாய் நேராகத் தாங்களே தனதாந்யங்களை வைத்துக்கொள்ளாவிடினும் தமக்கு ப்ரதிநிதிகளாகச் சில அந்தரங்க சிஷ்யர்களாவது அவற்றை வைத்துக்கொள்ள வேணுமே; அல்லாதபோது தேஹயாத்ரை நிர்வஹிக்கும் வகையில்லையே. ஆதலால் இங்குச் சொல்லுகிற த்யாகம் ஸர்வாத்மநா த்யாகமன்று என்று கொள்ளவேணும். "தாராந் பந்தூந் ஸகீந்" என்னும்படியான சில விஷயங்களை ஸர்வாத்மநா த்யஜிக்கக் குறையென்? என்றாலும், கீழே விவரித்த கணக்கிலே த்யஜிக்கவொண்ணாதவற்றையும் த்ய

ஜித்ததாகச் சொல்லுகிறதற்குக் கருத்து அறியத்தக்கதே. “கொண்ட பெண்டிர் தாம் முதலாக் கூறுமுற்றார் கன்மத் தால், அண்டினவரென்றே அவரைவிட்டுத்—தொண்ட ருடன் சேர்க்கும் திருமாலைச் சேருமென்றான் ஆர்க்கு மிதம் பார்க்கும் புகழ்மாறன்பண்டு” [திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி 81] என்று மணவாளமாமுனிசன் அருளிச் செய்தபடியே, ஆழ்வார் *கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற் றார்* என்கிற திருவாய்மொழியிலே கொண்டபெண்டி ரையும் மக்களையும் விட்டொழிக்குமாறு உபதேசித்தருளி னது வாஸ்தவமே. அந்த ஆழ்வார் தாமே அதன் கீழ்ப் பாசுரத்தில் * ஆயிரத்துளியையும் பத்தும் வல்லார்கள், நல்ல பத்த்தால் மனைவாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர் மக் களே* என்றருளிச்செய்ததும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஓரிடத்தில் ஹேயமாகச்சொன்ன குடும்பவாழ்க்கையை யே மற்றோரிடத்தில் [பலச்ருதி கூறும் முகத்தால்] உபா தேயமாக அருளிச் செய்தாரென்றால், த்யாஜ்யமாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு, உபாதேயமாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு என்று தெரிந்துகொள்ள ப்ராப்தமாகுமன்றோ. *உ-ரொ ராவதுவயிவ்வஸு காய-காகாய-ஹோநக: | உத்யம்-வ்யதிவஸ வஸு வஸுஜிவஸுதாமா விய்யதொ* என்பது முதலான சாஸ்தி ரங்களையும் துணைகொண்டு அர்த்த நிஷ்கர்ஷம் பண்ண வேணும். *தன் குருவின் தாளிணைகள் தன்னிலன்பொன் றில்லாதார், அன்புதன்பால் செய்தாலுமம்புயைகோன்— இன்பமிகு விண்ணாடு தானளிக்கவேண்டியிரான், ஆத லால் நண்ணுரவர்கள் திருநாடு * என்றும் * ஞானம னுட்டான் மிவை நன்றுகவே யுடையனை குருவை யடைந்தக்கால்—மாரிலத்தீர் தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே வைகுந்தத் தரும்” என்றும் அருளிச்

செய்தபடியே ஆசார்ய ஸம்பந்தமே முக்திக்கு முதல் தனி வித்தாயிருக்க அப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தையும் குலைத்துக் கொள்வதாக இங்கு அருளிச் செய்கிறாரென்று அர்த்தம் கொள்ள அவகாசலேசமுமில்லை. மாதாபிதாக் களையும் ஆசார்யர்களையும் புத்ரமித்ராதிகளையும் பகவத் விபூதிகளாகக் கருதுகின்றே நென்பதுவே இங்குப் பரம தாத்பர்யம். இவர்கள்தாமே பகவத்பாகவதாநுபவ விரோதிகளாகில் இவர்களை ஸர்வாத்மநா த்யஜிக்கவும் ப்ராப்தமே. இன்னமும் விரிவு பெரியார்பக்கல் கேட்டுணர்வது. (6)

(மூலம்) *ஸ்வரெவ ஜாதாநு விதாஸ்வரெவ ஸ்வரெவஸம் பஹு மஹா-ஸ்வரெவ ! ஸ்வரெவ விஜ்ஜா ஓ விணம் ஸ்வரெவ ஸ்வரெவ வஸஹம் ஜஜ்ஜெவஜெவ || (7)

[த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துச் ச குருஸ் த்வமேவ, த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ !.] (௭)

ஹே தேவதேவ ! —வாராய் தேவாதிதேவனே ! மாதா ச த்வமேவ, பிதாச த்வமேவ — தாயும் நீயே தகப்பனும் நீயே ; பந்துச் ச த்வமேவ, குருச் ச த்வமேவ—உற்றாரும் நீயே ஆசாரியனும் நீயே ; வித்யா த்வமேவ, த்ரவிணம் த்வமேவ—ஞானமும் நீயே, பொருளும் நீயே. மம ஸர்வம் த்வமேவ—(பலசொல்லியென்?) எனக்குளல்லாமும் நீயே. * பெற்ற தாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ, மற்றையாராவாரும் நீ பேசில் * சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரே யினி யாவாரே * என்ற அருளிச்செயல்களை

இங்கே அநுஸந்திப்பது. கீழே பிதரம் மாதரம் தாராங்
என்ற ச்லோகத்தில் விட்டவையாகச் சொல்லப்பட்டவை
யெல்லாம் எம்பெருமானே யென்று இந்த ச்லோகத்தினால்
சொல்லிற்றாயிற்று. எம்பெருமான் ப்ரியப்ரவர்த்தகனாகையாலே
தாயாகவும் ஹிதப்ரவர்த்தகனாகையாலே தகப்ப
னாகவும், மற்றும் ஸகலவித பந்துக்களும் செய்யக்கூடிய
உபகாரங்களை யெல்லாம் செய்வதனால் பந்துவாகவும் *கலை
களும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற்பொருள்
தானும் மற்றை நிலைகளெல்லாம் நீர்மையினையுள்
செய்ததனாலே ஆசார்யனாகவும் இப்படியெல்லாமாகச்
சொல்லக்குறையிலலை. திருமங்கையாழ்வார் “பேயிருக்கு
நெடுவெள்ளம் பெருவிசும்பின் மீதோடிப் பெருகுதலம்
தாயிருக்கும்வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி யுய்
யக் கொண்டான்” என்று அருளிச்செய்ததைக்கொண்டு
இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஆச்சார்பிள்ளை காட்டி
யருளின சுவைப்பொருளை தேசிகன் “பூயயடிசராயா
உடிரெ லூராவயிசுவா பூலவநாகி உதா” என்ற ஸ்ரீ
ஸூக்தியால் தழுவியிருப்பது ரஸிக்கத்தக்கது. த்வமேவ
லித்யா—* நாவினுள் நின்றுமலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்
லாம் ஆவியுமாக்கையுந்தானே * என்ற திருவரய்
மொழி காண்க. “நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவி
லேன்” என்றிருக்கும் அகிஞ்சநர்கள் உபாஸநரூப வித்
யாஸ்தானத்திலே எம்பெருமானையே நிறுத்துவார்களிறே.
த்ரவிணம் த்வமேவ—உபாயோபேயங்களிரண்டும் நீயே
யென்று காட்டினபடி. உலகில் த்ரவ்யத்தைக் கார்யாந்த
ரங்களுக்கு ஸாதனமாகக் கொள்வதும் ஸ்வயம் போக்ய
மாகக் கொள்வதும் ப்ரத்யக்ஷமே, அது எம்பெருமான்
கிறத்திலுமொக்கும்.

(மூலம்) *விதாஸி ஹோகஸ்ய தராதரஸ்ய வைஷ்ய வஜ்யஸ்ய மாராமாயாநா । நவதொஸ்யஸ்யஸிக் காதொநொ ஹோகஸ்யஸ்யஸிக் காதொஸ்யஸ்யஸிக் !* (8)

[பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வம்ஸ்ய பூஜ்யச் ச குருர் காயாந், ந த்வத் ஸமோஸ்தயப்பதிக: குதோந்யோ லோக த்ரயே ப்யப்ரதீமப்ரபாவ ! .] (அ)

அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய த்வம் பிதா அஸி — [கீழே உபாத்தமான ச்லோகத்தில் எம்பெருமானைத் தாமொருவர்க்கே மாதா பிதாவாகச் சொல்லின்றது, அந்த வுறவு ஸர்வலோகஸாதாரண மாகையாலே அதைத் தெரிவிக்கும் ச்லோகத்தை இப்போது அநுஸந்திக்கிறார். பகவத்கீதையில் பதினொராமத்யாயத்தில் நூற்பத்து மூன்றாவது ச்லோகமிது. இதற்கடுத்த ச்லோகமும் இங்குச் சேர்த்தே அநுஸந்திக்கப்படுகிறது.] அப்ரதீமப்ரபாவ !— ஒப்பில்லாப் பெருமைபெற்ற மாயோனே ! த்வம் அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய பிதா அஸி—நீ ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான இவ்வுலகுக்கெல்லாம் தந்தையாயிராநின்றாய்; அஸ்ய லோகஸ்ய பூஜ்ய: குருச்ச அஸி—இவ்வுலகுக்குப் பூஜிக்கத் தகுந்த ஆசார்யனாகவுமிராநின்றாய். ஆகையினாலே, இவ்வுலகுக்கெல்லாம் பூஜ்யதமனாயிராநின்றாய். லோகத்ரயேபி த்வத்ஸம்: அந்ய: காஸ்தி — காருண்யம் முதலிய குணங்களினால் உன்னையொத்தவன் மூவுலகிலும் வேறொருவனுமில்லை; அப்யதிக: குத: ? — ஸமான இல்லையென்னும் போது மேற்பட்டவனில்லையென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? * ஒத்தார் மிக்காரையிலையாய் மாமாயனாயிராநின்றாயென்றபடி.

இங்கு த்வத்ஸம்: நாஸ்தி என்னாதே த்வத்ஸம்: அந்ய: நாஸ்தி என்கையாலே உனக்கு ஒப்பானவன் நீயே என்றதாகும். “ உவஜாநொவபெயசவ் யதேகஸெஜ்வ வஹு-ந: | உஜ-அரிஜ-அரிவ ஸ்ரீஜாநித்யாஜேள தடிநஹ்ய: ” என்பர் ஆலங்காரிகர். “ ககநம் ககநாகாரம் ஸாகாரஸ் ஸாகரோபம்; ராமராவணயோர் யு த் த ம் ராம ராவண யோரிவ.” இத்யாதிகளுங் காண்க. “ தன்னொப்பான் தானாயுன்காண் ” என்றார் திருமழிசைப்பிரானும். (8)

(மூலம்) *தஸாஸு ப்ரணஜி ப்ரணியாயகாயம் ப்ரஸா தயே உயே ஸாஜஹஜேஸஜீஜி | விதேவ வ-புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்ய: ப்ரிய: ஸரியாயார்ஹஸி தேவ ! ஸோடும். * (9)

*தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம் ப்ரஸாதயே த்வா மஹ மீச மீட்யம், பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்ய: ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ! ஸோடும். * (க)

தஸ்மாத்- கீழ்ச்லோகத்திற் சொல்லியபடி நீ ஸர்வஸ் மாத் பரனாயிருக்கையாலே, அஹம்—குற்றங் குறைகளே வடிவெடுத்திருக்கிற நான், ஈசம் ஈட்யம் த்வாம் - ஸர்வ நியந்தாவாயும் ஸ்தோத்ரார்ஹனாயிருக்கிறவுன்னே, காயம் ப்ரணிதாய ப்ரணம்ய - (வேற்ற மரம்போலே) உடலைக் கீழேயிட்டுத் தொழுது, ப்ரஸாதயே - ஈடிமை வேண்டு கின்றேன் ; தேவ - பெருமானே ! , புத்ரஸ்ய (தோஷம்) பிதேவ—மகனுடைய குற்றத்தைத் தகப்பன் பொறுப்பது போலவும், ஸக்ய: தோஷம் ஸகேவ- மித்திரனுடைய அப ராதத்தை மித்திரன் பொறுப்பது போலவும், ப்ரியாய (மஹ்யம்) - அன்பனான என்பொருட்டு, ப்ரிய : (த்வம்) ஸோடும் அர்ஹஸி- அன்பனான நீ (எனது அபராதங்களைப்)

பொறுக்கவல்லை; *ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி * என்றவிடத்தில் 'ப்ரிய: ப்ரியாயா: அர்ஹஸி' என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். அப்போது ஆர்ஷஸந்தியாகக் கொள்ளவேணும். காதலி யினுடைய குற்றத்தைக் காதலன் பொறுக்குமா போல வும் என்றபடி. (9)

(மூலம்) உநொவாகூயெரநாஜிகாஹு பூவரதூநகா க்ரதிகரணக்ரதிகரணஹமவ டிவஅரஹாமவதாவஅர ராவஹதாவஅரஹமவநாநாவியாநகாவஅரஹ குர ஸகாய-ஆநநாஸகாய-ஆந க்ரதாந சூயநாநாநா கரி ஷ்டிஜாநாஹு ஸவ-ஆநஸெஷத: சுஷமஸ்வ || (10)

[மனோவாக் காயை ரகாதி கால ப்ரவ்ருத்தாகந்தா க்ருத்ய கரண க்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதா பசார அஸஹ்யா பசார ரூப நானாலிதாநந்தாபசாராந் ஆரப்த கார்யாந் அநாரப்த கார்யாந் க்ருதாந் க்ரியமாணந் கரிஷ்யமாணம்ச் ச ஸர்வாந் அசேஷத: சுஷமஸ்வ.] (11)

மனோவாக்காயை: - மனம் மொழி மெய் என்கிற மூன்று உறுப்புகளினாலும், அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த - அடிதெரியாத நெடுநாள் முன்னாக விளைந்த, அநந்த - அள விறந்த, அக்ருத்யகரண - செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்வதும், க்ருத்யாகரண - செய்யவேண்டிய காரியங் களைச் செய்யாதொழிவதும், பகவதபசார - எம்பெருமான் திறத்தில் அபசாரப்படுகையும், பாகவதாபசார - அவனடி யார்கள் திறத்தில் அபசாரப்படுகையும், அஸஹ்யாபசார ரூப - பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபசாரப்படுகையுமாக இங்ஙனேயுள்ள, நானாலிதாநந்தாபசாராந் - பலவகைப் பட்ட அபரிமிதங்களான குற்றங்களை, (இதற்கு 'அசே ஷத: சுஷமஸ்வ' என்றதிலே அந்வயம்.) அசேஷத:

அணுவளவும் மிச்சமில்லாதபடி, கூடி மஸ்வ - பொறுத்தருளவேணும். இவ்வபசாரங்கள் எப்படிப்பட்ட வையென்னில் ; ஆரப்தகார்யான் - பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்தவையாயிருக்கும் சில அபசாரங்கள். அநாரப்தகார்யான்—இன்னமும் பலன் கொடுக்க ஆரம்பியாமலிருக்கும் சில பாபங்கள். க்ருதான் கீரியமாணந் கரிஷ்மாணந் ச - இறந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலு மெதிர்காலத்திலுமாக நரிகால வ்யாபிகளாயிருக்கு மிவ்வபசாரங்கள். இவ்வபசாரங்களனைத்தையும் பொறுத்தருள வேணுமென்ற ராயிற்று.

ஸர்வான் — உலகில் அவரவர்கள் செய்யும் அபசாரங்களானவை மாநஸிகங்களாயும் வாசிகங்களாயும் காயிகங்களாயும் இருப்பது ப்ரஸித்தமாயிருக்க * மனோவாக்காயை: ப்ரவ்ருத்த * என்று சொல்லவேணுமோவென்னில் ; எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்காக அமைந்த மனஸ்ஸையும், அவனைத் துதிப்பதற்காக அமைந்த வாக்கையும், அவனுக்குப் பணியிடைகள் பலவுஞ் செய்வதற்காக அமைந்த உடலையுங்கொண்டு அந்தோ ! வ்யபிசரிக்கலாயிற்றே ! என்கிற நிர்வேதம் இச்சொல்தொடையிலே தோன்றும்.

இக்குற்றங்கள் எத்தனை நாளாகச் செய்யப்பட்டவையென்ன, அநாதிகாலப் ப்ரவ்ருத்த என்கிறார். ஸம்ஸாரமோ அநாதி ; *பஹு-ஓரி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார் ஜ-ந ! * என்று கீதையிலருளிச் செய்தபடியே கீழ்க் கழிந்த ஜன்மங்களுக்கோ தொகையில்லை. இப்படி அடிதெரியாத காலந் தொடங்கி ப்ரவ்ருத்தமானவை. ஆனது பற்றியே அனந்தங்களுமானவை. அவற்றை வகையிட்டுச் சொல்லுகிறார் (அக்ருத்யகரண) என்று தொடங்கி.

அக்ருத்யகரணமாவது — செய்யத்தகாதவையாக சாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்பட்டுள்ள தீய கருமங்களைச் செய்வது. * ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி * என்கிற விதியை அதிக்ரமித்துப் பண்ணுகிற ப்ராணியிடை, ப்ராப்த விஷயங்களைத் துதிப்பதற்குரிய வாக்ஸகக்கொண்டு அப்ராப்தவிஷயங்களைத் துதிக்கை, பிறர் பொருள் தாரமென்றிவற்றை அபஹரிக்கை, அஸத்யஞ் சொல்லுகை, பக்ஷிக்கத்தகாதவற்றை யதேச்சமாக பக்ஷிக்கை—ஆக இங்ஙனே பலவகைப்பட்டிருக்கும் அக்ருத்யகரணம்.

க்ருத்யகரணமாவது — சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான வர்ணாச்ரமதருமங்களைச் சேர்வு சோம்பல்களாலும் நாஸ்திக்யத்தாலும் அநுஷ்டியாதொழிகை. பகவதபசாரமாவது — தேவதாந்தாங்களோடொக்க எம்பெருமானை நினைக்கையும், ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களில் மறுஷ்யஸஜாதீயதாபுத்தி பண்ணுகையும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந நிருபணம் பண்ணுகையும் முதலானவை. பாகவதாபசாரமாவது — அஹங்காரத்தாலும் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம். அஸஹ்யாபசாரமாவது—கீழ்ச் சொன்னபடியே சுஷ்டிகாஜாதிநிஸ்யந்மாகவல்லாமல் ஹிரண்யகசிபுவைப்போலே பகவதவிஷயமும் பாகவதவிஷயமு மென்றால் காணவும் கேட்கவும் பொருதபடியிருக்கை. ஆசார்யாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமெனப்படும்; அதாவது — ஆசார்யனருளிச் செய்த அர்த்தத்தின்படியே அநுஷ்டியாமையும், அவனுபதேசித்த மந்த்ரங்களையும் அவற்றின் அர்த்தங்களையும் அல்பப்பயோஜகங்களுக்காக அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும் இவை முதலானவை. ஆசார்யபக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன்

50 சாணுகதி கத்யம்—அபசாரகூாமணம்

ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்கவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாதே அவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அஸுலையையும் அவ ங்ஞையும் முதலானவையும் அஸஹ்யாபசார மெனப்படும். “ஹமவத ஹகூவிஷயாவதார: சுஸஹ்யாவதார: சூஅ யடிஷயாவராஸோ வா” என்பர் ச்ருதப்ரகாசிகாசார் யர். அவ்வாசிரியர், கீழே பகவதபசாரத்தையும் பாக வதாபசாரத்தையும் விவரிக்கும்போது அருளிச் செய் திருப்பது ரஸவத்தரம்; “ஹமவதாவதாரோ ஹமவடிவ தார:; ஹமவடிவதாரோ ஹமவதாவதார:” என்பது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி. பாகவதர்களிடத்திலே அபசாரப்பட்டால் அது பகவதப சாரமாய் முடியும். பகவானிடத்திலே அபசாரப்பட்டால் அது பாகவதா பசாரமாய் முடியும். என்றபடி * வாணவாநு விஷ்ணு ராஜநு ஜெப்ராணாஹி வாணவா: * என்ற பகவதுக் தியையும் * யடிவராயஸஹஸ்ரஜஸ்ரஜம் சுவயிஸ ரணஜ் ஹிரணஜ் உவாவஹசு | வரடி தெந விரம் சுவ விசி யொ விசு திஜஹசு நிஹஜநாடிநா: * என்ற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியையும் இங்கே கினைப்பது.

எம்பெருமானையே நோக்கிச் சொல்லுகிற இந்த சூர் ணையில் த்வதபசார என்று முன்னிலையாக அருளிச் செய்யவேண்டியிருக்க பகவதபசார என்று படர்க்கையாக வருளிச் செய்திருப்பது பொருந்துமோ வென்று சங்கிக் கக் கூடியதுண்டு. ஆனாலும் குறையில்லை; பகவதப சார மென்றே ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யமிருப்பதனால் அருளிச் செய்தபடி. * தடிவதாரோ திவதுவெதுவி எருஹமவடிவ தாரஸஸ: ததுதாரணாவாது புகாரஸலிவநாய: * என்றார் தேசிகன்.

* [ஆரப்தகார்யாந் அநாரப்தகார்யாந்] ப்ராரப்தகருமங்
 ன்றும் ஸஞ்சிதகருமங்களுென்றும் கருமங்கள்
 ன்வகையாகவுள்ளன ; நாம் செய்கிற கருமங்க
 லாம் அப்போதே உடனே பலன் கொடுக்கத்
 டங்கிவிடமாட்டா ; பரிபாகக்ரமத்தில் தான் பலன்
 றுக்கும் : அப்படி பலன் கொடுக்கத் தொடங்கின
 ங்கள் ப்ராரப்தங்களுெனப்படும். அவற்றையே
 த ஆரப்தகார்யாந் என்றது. அப்படிப்பட்ட ப்ராரப்த
 ங்களினால் கிர-ஹாவஸ்தாங்களாய் சுந-வகூரண
 ங்களாயிருக்கும் கருமங்கள் ஸஞ்சிதங்களுெனப்படும்.
 றையே இங்கு அநாரப்தகார்யாந் என்றது. (10)

(மூலம்) சுநாழிகாஹுபுரத் து விவரீதஜாந ராஜ
விஷயம் சுநாழிகாஹுபுரத் து விவரீதஜாந ராஜ
சுநாழிகாஹுபுரத் து விவரீதஜாந ராஜ
சுநாழிகாஹுபுரத் து விவரீதஜாந ராஜ

[அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தம் விபரீதஜ்ஞாகம் ஆத்மவிஷயம்
க்ருத்தஸ்க ஜகத்விஷயஞ்ச விபரீத வ்ருத்தஞ்ச அசேஷ விஷ
யம் அத்யாபி வர்த்தமானம் வர்த்திஷ்யமாணம் ச ஸர்வம்
சுகமஸ்வ. (II)]

இனி, மோக்சவிரோதியான புண்யபாப்ருபமான
விலக்கழியை கூழித் தருளவேனுமென்று வேண்டுகிறார்.

52 சரணுகதி கத்யம்—அபசாரகதாமனம்

அநாதிகால ப்ரவ்ருத்தம் — அடிதெரியாத காலம் முதற் கொண்டு விளைந்ததாய், ஆத்ம விஷயம் க்ருத்ஸ்க ஜகத் விஷயஞ் ச விபரீதஜ்ஞாநம் — ஆத்மாவைப்பற்றினதாயும் ஸம்ஸ்தஜகத்தையும் பற்றினதாயுமிருக்கிற விபரீதஞானத் தை (க்ஷமித்தருளவேணும்;) அசேஷ விஷயம் — எல்லா வற்றையும் பற்றினதாய், அத்யாபி வர்த்தமாநம் - இன்ன மும் தொடர்ந்துவாராநின்றதாய், வர்த்திஷ்யமாணஞ் ச-இனிமேல் உபாஸநாபலத்தாலே விளையப்போகிறதாயுள்ள, ஸர்வஞ் ச விபரீதவ்ருத்தம் க்ஷமஸ்வ — எல்லாவிதமான நிஷித்தாநுஷ்டானங்களையும் பொறுத்தருளவேணும். ஆத்ம விஷயமான விபரீதஜ்ஞாநமாவது தேஹாத்மாபிமானம், ஸ்வதந்த்ராத்தம்பரமம், அந்யசேஷத்வம்பரமம் முதலியன. க்ருத்ஸ்கஜகத்விஷயமான விபரீதஜ்ஞாநமாவது — *ஸர்வபூதாத்மகே! தாத! ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்ம நி கோவிந்நே மித்ராமித்ரகதா குத: ? * என்கிற ப்ரஹ்ம தன் படியின்றிக்கே சேவதீர்யங்மநுஷ்யாதி பதார்த்தங் களை அவையவையாக மாத்திரம்காண்கை. ஆத்மவிஷயம், க்ருத்ஸ்கஜகத் விஷயம் என்கிற விசேஷணங்கள் 'விபரீத வ்ருத்தம்' என்கிற விசேஷ்யத்திலும் அந்வயிக்கும். ஆத்ம விஷயமான விபரீதவ்ருத்தமாவது — ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வா ந்வயம் முதலானது. ஜகத்விஷயமான விபரீதவ்ருத்தமா வது - தனக்கு ஒருவன் ஒரு தீங்கு செய்தால் அதை ஸ்வ கர்மபலமென்றோ க்ருபாபலமென்றோ நினையாதே, நிமித்தமாத்ரமான சேதனை ஸ்வதந்த்ராகவெண்ணி அவன் நமக்குத் தீங்கிழைத்தா னென்று கொண்டு அவன் திறத்தில் ஒன்றுக்குப் பத்தாகத் தீங்குகள் செய்கை. விசேஷ விஷயம்- ஐச்வர்யம் முதலிய புருஷார்த்தங்களை விரும்புகை முதலான காமயங்களைவிவக்ஷிக்கிறது. முன்பு

(11)

உதிவகாரம் ஜாம் தாரய || கஉ ||

[12.]

மான அடியேனை என்று பொருள் காண்க.

பந்தத்தைக் கழித்துத் தாலேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்

54 சரணுகதி கத்யம்—மதியாநாதி கர்ம...

இந்த சூர்ணியினால். எம்பெருமான் கீதையிலே * ஷெஷீ
ஹேஷா மூணையீ லேலாயா டிரதயா | லாலெவயெ பூவ
டிரணே லாயாலெதாம் தரணி தெ || * [7-14] என்று
சொல்லி வைத்தானிறே. அதைத் திருவுள்ளத்திற்
கொண்டே இங்கு மாம் தாரய என்கிறார். மாயையாவது
ப்ரக்ருதி; அதை அடியேன் கடந்தேனும்படி செய்தருள
வேனுமென்கிறார்.

மதிய அநாதிகர்ம ப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம் -- நெடுநா
ளாக நான் பண்ணிப்போந்த கர்மபரம்பரையாலே யுண்
டானதாய்,

பகவத்ஸ்வரூப திரோதாக்கரீம் — எம்பெருமானாகிய
உன்னுடைய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வெரட்
டாது மறைப்பதுமாய்,

விபரீதஜ்ஞாந ஜநகீம் — தேஹாத்மப்ரமம் முதலிய
விபரீத வுணர்ச்சியை விளைப்பதுமாய்,

ஸ்வ விஷயாயா : யோக்ய புத்தேச் ச ஜநகீம்—ஸ்வ
கார்யபூதமான சப்தாதிகளிலே போக்யதாபுத்தியைப்
பிறப்பிப்பதுமாய்,

தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேந ஸூக்ஷ்மரூபே
ண ச அவஸ்திதாம் — ஹோமாயதநமான தேஹரூபத்தா
லும் ஹோமொவகரணமான இந்த்ரியரூபத்தாலும் போக்
யமான சப்தாதிரூபத்தாலும் இத்தனைக்கும் முதற்கிழங்
கான ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதிரூபத்தாலும் [ஆக நான்கு
வகைப்பட்ட பரிணாமத்தை யுடைத்தாய்] இராகின்ற;

தைவீம்—*இன்புறுமிவ்வினையாட்டுடையா னுகை யாலே தேவனென்று பேர்பெற்றவுன்னுலே க்ரீடாபரிகர மாகச் செய்யப்பட்டதாய்,

குணமயீம் - ஸத்வரஜஸ்தமோ குணமூர்த்தியாய்,

மாயாம் - விசித்ரகார்யகரமாகையினுலே மாயை யென்று பேர்பெற்றதான ப்ரக்ருதியை,

(இதற்கு மாம் தாரய என்றதோடே அங்வயம்.)

மாம் என்கிற விசேஷ்யவ்யக்திக்கு இரண்டு விசேஷணமிடுகிறார்— ஊவஹுததீ என்றும், ஸாணாம தௌஸீ தவாஸீ ஊவஹு உதி வதூராஸீ என்றும். தாஸபூதம் - அடியேனாயும், சரணுகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ இதி வக்தாரம் — த்வயத்திஸ் பூர்வகண்டத்திற் படியே சரணுகதனேன், உத்தரகண்டத்திற்படியே கைங்கர்யநிரதனேன் என்று வாய்விட்டுச் சொல்பவ னாயுமிருக்கிற, மாம் — என்னை, தாரய — (ப்ரக்ருதியைக்) கடந்தவனாம்படி செய்தருளவேணும். [உயாம் உம் தார யெதிவிக்ஷக்யபொழுது.] தவாஸீ ஊவஹு என்கிற விட த்திலுள்ள அஸமி—ப்ரார்த்தநாபிப்ராயத்தாலே ப்ரயோகிக் கப்பட்டதென்று கொள்ளவேணும். தாஸவ்ருத்திபரனாயிருக்கக் கடவேன் என்றபடி, இப்படிக்கொள்ளாதபோது கீழே ஊவஹுததீ என்றதையே மீண்டும் சொன்னதாக ஆகு மத்தனை - என்று தேசிகர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

இனி சதுர்த்தியின் அர்த்தமான இஷ்டப்ராப்தியை ப்ரார்த்திக்கிறார் --

(மூலம்) * தெஷாம் ஜகநீ கித்ய—தூ னகஹிவிஃ ஸிஷ்யதெஃ ப்ரியோஹிஜூ கிநோத்ய—ஹம்ஸஹ ஹப்ரியஃ

உதாராஸவணவெதெஜூநீவாஜெவ ஜெ உதடி | சூலூ
தலூமி யுதூதா ஜாவெநாநுதூரம் மதிடி || ஸஹுநா
ஜநுநாஜெ ஜூநவாநாம் புவடிதெ | வாஸாஜெவ
ஸவடிதி ஸஜஹாநா வஸாஜுமஹா || * உதி ஸோகரு
யொதிதஜூநிநு ஜா காராவ || கந ||

[* தேஷாம் ஜ்ஞாநீ ந்த்ய யுக்த ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே,
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநினோத்யர்த்த மஹம் ஸ ச மம ப்ரியஃ.
உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்.
ஆஸ்திதஸ் ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம்.
பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே,
வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லபஃ *
இதி ச்லோகத்யோதித ஜ்ஞாநிகம் மாம் குருஷ்வ.
என்று தெரடங்கி.]

நமச்சப்தத்தின் பொருளான விரோதி நிவர்த்தநத்
தைக் கீழே பிரார்த்தித்தார்; அவ்வளவோடு நிற்க
வொண்ணாமோ? பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்ய
ஸித்தியும் வேணுமே. அந்த கைங்கரியத்தைப் ப்ரார்த்திக்க
நினைத்து, அதற்கு இன்றியமையாததாய் கைங்கர்யம்
போலவே ப்ரியவிஷயமாய்த் திருநாட்டிலும் அநுவர்த்
திக்குமவையான பரபக்திபாஜ்ஞான பரம பக்திகளை யபே
க்ஷிக்க நினைத்து, பக்திஸூபாபந்மமான ஜ்ஞானமுடை
யார்க்கே அவை ஸித்திக்கக் கூடுமாகையாலே அந்த ஜ்ஞா
னம் ஸித்திக்கவேண்டுமென்று, கீதாசார்யனருளிச்செய்த
மூன்று ச்லோகங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு — அந்த
ஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கி யருளவேணுமென்று வேண்டு
கொள். பகவத்கீதையில் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் பதி
னேழு பதினெட்டு பத்தொன்பதாம் ச்லோகங்களை அடை

வே அநுஸந்தித்து, இந்த மூன்று ச்லோகங்களாலும் தேர்ந்த ஞானத்தையுடையே ம்படி அடியேனைச் செய் தருளவேண்டுமென்று இரக்கிறார்.

இம்மூன்று ச்லோகங்களுக்கும் அடைவே பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. கீழ்ச்லோகத்தில் * சதுர்விதா பஜந் தே மாம் * என்று தொடங்கி, தன்னைபஜிப்பவர்கள் நான்கு வகைப்பட்டவர்களென்று சொன்னான்கண்ணன்; ப்ரஷ்டைச்வர்யகாமன், அபூர்வைச்வர்யகாமன், ஆத்மாநுபவ மாகிற கைவல்யமோகூத்தை விரும்புமவன், பகவதநுபவ மாகிற பாம்புருஷார்த்தத்தை விரும்புமவன் என நால்வ ராகச் சொல்லப்பட்டாலும் ஐச்வர்யகாமர்களென்று ஒரே வகுப்பாதலால் மூவராகவே கொள்ளலாம். அப்படிப் பட்ட மூவகையான பக்தர்களுள் ஜ்ஞாநியென்பவன் சிறந்தவனென்கிறது [தேஷாம் ஜ்ஞாநீ...விசிஷ்யதே] என்று. அந்தச் சிறப்புக்குக் காரணமேதென்னில், [நித்யயுக்த: , ஏகபக்தி:] நித்யயுக்தனாய் ஏகபக்தியா யிருக் கையாலே ஜ்ஞாநியானவன் சிறந்தவன் என்கிறது. ஜ்ஞா நிக: அத்யர்த்தம் ப்ரிய: அஹம் — ஜ்ஞாநிக்கு என்னிடத்தி லுள்ள ப்ரீதி வாசாமகோசர மென்றபடி. ஸ ச மம ப்ரிய:— அப்படியே அந்த ஞானியிடத்தில் எனக்குள்ள ப்ரீதியும் வாசாமகோசர மென்றபடி. ஏதே ஸர்வே ஏவ உதாரா:— கீழ்ச் சொன்ன அதிகாரிகள் யாவரும் என்னை யே உபாஸிக்கிறபடியினால் ஓளதார்யம் மிக்கவர்கள். என்னிடத்திலிருந்து சிறிதளவாகிலும் கொள்பவர்களை நான் எனக்கு ஸர்வஸ்வ தாதாக்களாக நினைப்ப வனென்றபடி. ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம் — ஆன லும் ஞானியையே நான் எனக்கு உயிராக நினைப்

சரணுகதி கத்யம்-உபாயோபேயப்ரார்த்ததை 59

* புருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த ! * என்கிற ச்லோகம் கீதையில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் இருபத்திரண்டாவது. * பக்த்யா த்வக்ஷ்யயா சக்ய: * என்கிற ச்லோகம் பதினோராமத்யாயத்தில் ஐம்பத்து நான்காவது. * மத்பக்திம் லபதே பராம் * என்பது பதினெட்டா மத்யாயத்தில் ஐம்பத்து நான்காவது. ஆக இம் மூன்றிடங்களிலும் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி அடியேனுக்கு விளைந்ததாகச் செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. (14)

(மூலம்) வரஹசிவரஜா நவரஹகௌரவஹவம்
ரா க-ர-வ || (15)

[பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம்
குருஷ்வ.] (15)

பரபக்தி விளைந்தவளவிலே பர்யாப்தி பிறவாதிதே. பரபக்தி பரஜ்ஞாநம் பரமபக்தி இவையே வடிவெடுத்தவனாக அடியேனைச் செய்தருள வேணுமென்னக. (15)

(மூலம்) வரஹசி வரஜா ந வரஹகௌரவஹி வுணா நவரத நித்யவிசுத்தா நநி ப்ரயோஜநாந வபிகா திரயஸ்ய ஹவந-ந-ஹவொஹம் தயாவிசுத்தவடி ந-ஹவஜநிதா நவபிகா திரய ஸ்ரீதிகாரிதா ரெஷாஸ ஸ்ரோமிதாரெஷ ரெஷகெகர திரவ நித்யகிரொ ஹவாதி || (16)

[பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்தி க்ருத பரிபூர்ணாவரத நித்ய விசுத்தமாந்ய ப்ரயோஜநா நவதிகாதிசய ப்ரிய பகவதநுப வோஹம் ததாவித பகவதநுபவஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதி காரிதா சேஷாவஸ்தோசிதா சேஷ சேஷதைகரதி ருப நித்ய சிங்கரோ பவாநி. (16)]

இந்த சூர்ணையினால், நித்யாநுபவத்தையும் நித்ய கைங்கர்யத்தையும் பெற்று வாழ்வேனாகவேனு மென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று. கீழ் இரண்டாவது சூர்ணையில் உள்ள வாக்கிய ஸந்திவேசமே இங்குச் சிறிது மாறியிருக்கிற தத்தனை. விவரணம் அங்கே கண்டுகொள்வது. (பக்கம் 15, 16. காண்க) (16)

[மூலம்] ஏவம்நூத மத் கைங்கர்ய ப்ரபத் யுபாயதயா அவக்ஸ்பத ஸாஸ்த வஸ்துவிஹிதோபி, அதந்த தத்விதோதி பாபாக்ராத்நோபி, அதந்த மதபசாரயுக்தோபி, அதந்த மதீ யாபசாரயுக்தோபி, அதந்தாஸஹ்யாபசார யுக்தோபி, ஏதத் கர்ய காரண நூதாநாதி விபீதாஹங்கார விமூடாத்ம ஸ்வபா வோபி, ஏததுபய கர்ய காரண நூதாநாதி விபீத வாஸ்தா ஸம்பத்தோபி, ஏதததுகுண ப்ரக்குதி விசேஷ ஸம்பத்தோபி, ஏதத் மூலாத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக ஸுகது:க்க தத் தேது ததிதரோபேஷணிய விஷயாநுபவஜ்ஞாத ஸங்கோசகுப மச்சரணா விந்த யுகனைகாத்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாத பரமபக்தி விந்த ப்ரதிஹதோபி, யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம் கேவஸம் மதீயவயவ தயயா நிச்சேஷ விதஷ்ட ஸஹேதுக மச்சரணா விந்தயுகனை காத்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாத பரம பக்தி விந்த: மத்ப்ரஸாத லப்த மச்சரணாவிந்த யுகனைகாத்தி காத்தியந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி: மத் ப்ரஸாதா தேவ ஸாக்ஷாத் க்ருத யதாவஸ்தித மத் ஸ்வகுப குப குணவிநூதி லீலோபகரண விஸ்தார:, அபரோக்ஷவித்த மந்தியாம் யதா மத்தாஸ்யைய ஸ்வாபாவாத்மஸ்வகுப:, மதேகாநுபவ:, மத்தாஸ்யைய ப்ரிய:, பரிபூர்ணாவரத நித்ய விசததமா தத்யப்ர யோஜநா நவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவஸ் த்வம் ததாவித மத நுபவ ஜதிதா நவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதா சேஷாவஸ்தோ சிதா சேஷ சேஷதைகரதிசய நித்யகிங்கரோ பவ. (17.)

இனி இதற்குமேல் இந்த கத்யம் முடியுமளவும் எம் பெருமானுடைய ப்ரதிவசந ப்ரகாரத்தை அநுவதிக்கிற படி..... — ஏவம்பூத மத்தைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாயதயா அவகல்ப்த ஸமஸ்தவஸ்து விஹீனோபி — (இந்த சூர்ணையின் நடுவில் “ த்வம் கேவலம் மதீயயைவ தயயா ” என்ற கிடத்திலுள்ள த்வம் என்பது முதலில் யோஜித்துக் கொள்ளத்தக்கது, ஸ்ரீ ராமாநுஜரை நோக்கி ஸ்ரீ ரங்க நாதனுடைய ப்ரதிவசனம் இது. கீழில் சூர்ணையில் “ நித்யகிங்கரோ பவாநி ” என்று ப்ரார்த்தித்ததற்கு—அப் படியே நித்ய கிங்கரராகக் கடவீரென்று அநுக்ரஹம் செய்வது இந்த சூர்ணை. ‘ ஏவம்பூத ’ என்றது கைங்கர்யத்திற்கு விசேஷணம். கீழ்ச் சூர்ணையில் எப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டதோ அதை அநுவதிக்கிற படி. நீர் கிரும்பினபடியே கைங்கரியம் பெறுவதற்கு எவ் வெவ்விதமான உபாயா நுஷ்டானங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றனவோ அவை யொன்றும் உமக்கு இல்லையெயாகிலும் என்கை.

அநந்த தத்விரோதி பாப ஆக்ராந்தோபி — அப்படிப் பட்ட உபாயாநுஷ்டானங்களை இனிமேலும் ஸம்பாதித் துக் கொள்ள வொண்ணாதபடி அவற்றுக்கு விரோதிக ளான அபரிமித பாபங்கள் மலிந்திருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

அநந்த மதபசாரயுக்தோபி — என்னளவில் பண்ணின அபசாரங்கள் அபரிமிதமாக இருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

அநந்த மதீயாபசாரயுக்தோபி — அபரிமிதமான பாகவ தாபசாரங்கள் மலிந்திருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

அநந்த அஸஹ்யாபசார யுக்தோபி — அபரிமிதமான அஸஹ்யாபசாரங்கள் மலிந்திரு கப் பெற்றீராகிலும்.

62 சரணுகதி கத்யம்—பகவத்ப்ரதிவசனம்

ஏதத் கார்ய காரணபூத அநாதி விபரீதா ஹங்காரஸி
மூடாத்மஸ்வபாவோபி — இப்படிப்பட்ட அபசாரங்களி
னால் உண்டாகுமதும் இவற்றை மேன்மேலு முண்டாக்கு
வதுமான அநாதி விபரீதாஹங்காரத்தினால் மறைபட்ட
ஆத்ம ஸ்வபாவத்தையுடை யீராகிலும்.

ஏததுபய கார்ய காரணபூத அநாதி விபரீத வாஸநாஸம்
பத்தோபி — கீழ்ச் சொன்ன அபசாரமும் அஹங்காரமு
மாகிற இரண்டுக்கும் கார்யமும் காரணமுமான அநாதி
விபரீதவாஸநை சூழப்பெற்றிருந்தீராகிலும்.

ஏதத்துகுண ப்ரக்ருதிவிசேஷ ஸம்பத்தோபி — கீழ்ச்
சொன்ன அபசார அஹங்கார வாஸநைகளாகிற மூன்று
க்கும் ஏற்ற ராஜஸ்தாமஸ ப்ரக்ருதியினாலே நன்கு கட்டுப்
பட்டிருந்தீராகிலும்.

ஏதம்மூல ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக ஸுக
துக்க தத்தேது ததிதர உபேக்ஷணீய விஷயாநுபவஜ்ஞாந
ஸங்கோச ரூப மச்சரணாவிந்த யுகளைகாந்திக ஆத்யாத்மிக
பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்க ப்ரதிஹதோபி — கீழ்ச்
சொன்ன ப்ரக்ருதியடியாக வருகிற தாபத்ய மென்னப்
படுகிற ஸுகதுக்கங்க ளென்ன அவற்றுக்கு ஹேதுவான
வை பென்ன அந்த ஸுகதுக்கங்களிற்காட்டிலும் வேருன
உபேக்ஷிக்கக் கூடிய விஷயங்களென்ன, இவற்றின் அநு
பவமும் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமுமாகிய — என் திருவடியினை
களைப் பற்றின பரிபூர்ண பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி
யிடையூறுகளினால் கெடுதல்களடைந் திருந்தீராகிலும்.

யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம்—ஏதேன
மோருபடி த்வய மந்த்ரத்தைச் சொன்னவரான நீர்,

கேவலம் மதீயயைவ தயயா — என்னுடைய நிர்
 ஹேதுக க்ருபையினாலேயே, நிச்சேஷ விநிஷ்ட ஸ்வேதுக
 மச்சரணாவந்த யுகனைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந
 பரமபக்தி விக்ந:— என்னுடைய திருவடித்தாமரை யிணை
 களைப்பற்றிய பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகளின் இடை
 யூறுகளெல்லாம் நிர்மூலமாக [அவற்றின் காரணங்களோ
 டுங் கூட] நன்கு கழியப்பெற்றவராகி,

மத் ப்ரஸாதலப்த மச்சரணாவந்த யுகனைகாந்திக ஆத்யக்
 திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி: — என் திருவடித் தாமரை
 யிணைகளைப் பற்றிய பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் என்
 னுடைய அநுக்ரஹமடியாக உண்டாகப்பெற்றவராய்,

மத் ப்ரஸாதாத் ஏவ — என்னுடைய அநுக்ரஹ
 மடியாகவே, ஸாக்ஷாத் க்ருத யதாவஸ்தித மத்ஸ்வரூபரூப
 குணவிபூதி லீலோபகரண விஸ்தார:— என்னுடைய ஸ்வ
 ரூபம் ரூபம் திருக்குணங்கள் நித்யவிபூதி லீலா விபூதி
 ஆகிய இவற்றின் விஸ்தாரங்களை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்
 கரிக்கப் பெற்றவராய்,

அபரோக்ஷஸித்த மந்நியாம்யதா மத்தாஸ்யைக ஸ்வபா
 வாத்தம் ஸ்வரூப:— எனக்கே நியாம்ய மாயும் எனக்கே
 அடிமைப்பட்டு மிருக்கையாகிற இயற்கையான ஆத்ம
 ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணரப் பெற்றவராய்,

மதேகாநுபவ:— என்னொருவனையே அநுபவிக்க
 விரும்பியவராய்,

மத்தாஸ்யைகப்ரிய:— எனக்குக் கைங்கரியம் பண்
 னுவ தொன்றிலேயே ஊற்ற முடையவராய்,

64 சரணுகதி கத்யம்—பகவத்ப்ரதிவசனம்

பரிபூர்ணாவரத நித்யவிசத்தம அந்நய ப்ரயோஜந அநவதி
காதிசய ப்ரிய மதநுபவஸ த்வம் — பரிபூர்ணமாயும் இடை
விடற்றதாயும் எப்போதும் மிக விசதமாயும் ப்ரயோஜ
நாந்தரப் பற்று அற்றதாயும் பரமப்ரியமாயு மிருக்கிற
என்னநுபவத்தை யுடையீராய்,

ததாலித மதநுபவஐநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித
அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைக ரதிநுப நித்ய கிங்
கரோ பவ - அப்படிப்பட்ட என்னநுபவத்தினால் உண்டு
பண்ணப்பட்ட மிகச் சிறந்த வுகப்பினாலாகிய ஸர்வா
வஸ்தோசித ஸகல கைங்கரியங்களிலும் ஆசை கொண்டி
ருக்கும் அடியவராக ஆகக்கடவீர். (என்று அநுகா
ஹித்தபடி.)

இந்த சூர்ணையின் பரமதாற்பரியமாவது - எனக்கு
நித்ய கைங்கரியம் செய்து களிக்க வேணு மென்றாசை
கொண்ட நீர் அதற்குரிய ஒரு உபாயத்திலும் அவ்வய
மற்றிருந்தீராகிலும், அந்த உபாயம் இனிமேலும் நிஷ்
பந்நமாக முடியாதபடி விரோதிகளான பரபங்கள் கூடு
பூரித் திருந்தீராகிலும், பகவதபசார பாகவதாபசார
அஸஹ்யாபசாரங்கள் மலிந்திருந்தீராகிலும், பரபக்தி
பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் வினையாமைக்குறுப்பான இடை
யூறுகள் பல மலிந்திருந்தீராகிலும், நீர் ஆர்த்த ப்ரபந்நராகி
யோ டிப்த ப்ரபந்நராகியோ த்வயமந்தரத்தை அநுஸந்
தித்தீராதலால் என்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே
யே இடையூறுகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று பரபக்தி பரஜ்
ஞாந பரம பக்திகள் புஷ்கலமாகப்பெற்று என்னுடைய
ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத் கரிக்கப் பெற்று
உம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் நன்கு தெளியப்பெற்று
என்னையே அநுபசிப்பவராய் எனக்கே தொண்டு செய்ப

வராய் வாழக்கடவீரென்று எம்பெருமான் அதுகூறிய
தருனியபடியை அருளிச் செய்தாராயிற்று. (17.)

(முலம்) னவம் ஹ-ஹதாஸி || 18 ||

[ஏவம்பூதோஸி.] (18)

இதிலும் நம் பெருமானுடைய திருமுகப்பாசரம். கீழே நான் அநுக்ரஹித்தபடியே ஆகத் தொடங்கிப் பீர் என்றபடி. “ஊவம் ஹிதம் உவசு ரனொலீ தயஸு” என்பது தேசிக பாஷ்ய ஸூக்தி. (18)

(முலம்) சூய்யா திகாயிமெள திகாயிமெஷிக டா:வயிவ
 மஸாஹிதல் ஓய்யா டா நுஸாயாநெந வஹ
 வமெஷிவவகா யாவநீரவா தகெசுவநீர
 மெ ஸாபாஸ ॥ 19.

[ஆத்யாதமிகாதி பௌதிகா திதேவிக து:க்க விக்க கந்த
ரஹிதஸ் த்வம் த்வயமர்த்தாநுஸந்தானே ஸஹ ஸதா ஏவம்
வக்தா யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸ பகமாஸ்வ.]
(கக)

* ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன் *
என்றும்* இருபா டெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பே போ
லுருகா நிற்கு மென்னுள்ளம் * என்றும் * வெள்ளத்தி
டைப் பட்ட நரியினம் போலே உள்ளந் துளங்காநிற்பன் *
என்றும் அஞ்ச வேண்டும்படியான இவ்விருள்தருமா
ஞாலத்திலே நிரபாயமாகக் காலசேஷமும் செய்ய வழி
யேது? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந் த
ஞாணையும் எம்பெருமானுடைய திருமுகப் பாசரமாகத்
திருவவதரிக்கிறபடி.

தாபத்ய ஜித துக்கமாகிற இடையூறு சிறிதுமில்லாதவராய் த்வயமந்த்ரத்தை அர்த்தாநு ஸந்தானத்தோடுகூட எப்போதும் இப்படியே சொல்லிக் கொண்டிருப்பவராய் இவ்வுடல் தொலையும் வரை இந்தத் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழக்கடவீ ரென்று நம்பெருமாள் சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்தபடி. இங்கு ஸ்ரீரங்கத்தைச் சொன்னது உகந்தருளின விலங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷண மென்று தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

(19)

(மூலம்) பரமீரவாதுஷதயெதா கெவயு ஜீபயெயவ
 உயயா சுத்புஸாஹோ உலெவாவொகயநு சுபுஜிதா
 வலுவலுஷா ராஜநொரய: ஜீணாஜிவவஸு வாவெநெ
 ஜாப்ருகூதிம் ஸுருஷுஷுஷுருவாம் விஷுஜி, தஜாநீ
 வெவ உதவாதுஷ உரணாரவிஜ யாமெனொகாணி
 காதுஜிக வரஹகீவரஜூந வரஹகீகூத வரிவலி
 ணாநவரத திதத் விபததராநநத் பூயொஜநாநவயி
 காதிசயபவிரயஜநுஹவஜிதிதாநவயிகாதிசய வீதி
 காரிதாபெஷாவஸூரிதாபெஷ பெஷதெகரதிரவ
 திதத்சிங்கரொஹவிஷ்ணுவி || 20 ||

சுரீரபாதஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்
ரபுத்தோ மாமோவாவலோகயத் அப்ரச்யுத பூர்வ ஸம்ஸ்காரம
நோராத: ஜீர்ண மிவ வஸ்த்ரம் ஸுகேத இமாம் ப்ரக்குதிம்
ஸ்துல ஸதிக்ஷம குபாம் விஸ்குஜ்ய, ததாந்மேவ மத் ப்ரஸாத
ஸப்த மச்சரணாவிந்த யுகக்ஷ காந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்
ஞாத பரமபக்திக்குத பரிபூர்ணாவரத நித்ய விசததமாதந்ய ப்ர
யோஜநாதவதிகாதிசய ப்ரிய மதஜபவ ஜநிதா நவதிகாதிசய

பரீதகாரிதா சேஷாவஸ்தோசிதா சேஷ சேஷதைக ரதிருப நித்ய
கிங்கரோ பவிஷ்யஸி. (20)

பாபந்நனுக்கு பூர்வக்ருத்ய மென்றும் உத்தரக்ருத்ய
மென்றும் இரண்டுண்டு. பூர்வக்ருத்யம் கீழே பாக்கச்
சொல்லிற்று. உத்தரக்ருத்யம் சொல்லுகிற திப்போது.
இவ்வுடல் சரியும் நிலைமை எப்படிப்பட்டது? பரமபலன்
கைபுகுவது எப்போது? என்கிற கேள்விகளுக்கு விடை
யிறுக்கிறது இங்கு. இதுவும் பெரிய பெருமாளுடைய
திருவாக்கதுவாதம்.

சரீரபாதஸமயே து — உடல் சரிந்து போம்போது,
கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்படித்த:— என்னு
டைய இயற்கையான அருளாலேயே மிகவும் சிறந்த
ஞான முடையீராய்,

மாம் ஏவ அலலோகயந் -- இதற்குமுன் சிந்திக்கப்
பட்ட என்னையே சிந்திப்பவராகி,

அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மனோரத: — “ எம்பெரு
மானே எனக்குப் பரமப்ராப்யபூதன் ” என்கிற ஸம்ஸ
காரமும் ப்ராப்தியிலுண்டான பாரிப்பும் குன்றாதவராகி,

ஸ்துல ஸ-உக்ஷம் ரூபாம் இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஜீர்ணம்
வஸ்த்ரமிவ ஸுகேந விஸ்ருஜ்ய -- ஸ்துலமும் ஸ-உக்ஷமு
மான இந்த ப்ரக்ருதியை பழைய வஸ்த்ரத்தை விடுமா
போலே எளிதாக விட்டு,

ததாரீம் ஏவ - அப்போதே [தாமதமின்றி],

மத்ப்ரஸாத லப்த மச்சரணாவந்தியுகனைகாந்திகாத்யந்
திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத பரிபூர்ண ந வ ர த

நித்ய விசத்தமானந்ய ப்ரயோஜநா நவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுப
வஜநிதா நவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசிதா
சேஷ சேஷதைகரதிநுப நித்ய கிங்கர: பவிஷ்யஸி - என்
னுடைய அநுகூஹத்தினாலேயேநித்ய கைங்
கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றவராகப் போகிறீர்.—கீழே
“பாரமார்த்திக பகவச்சரணாவிந்த யுகளைகாந்தி காத்யந்
திக” என்கிற இரண்டாவது சூர்ணியில் அருளிச் செய்
துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளே இங்குமுள்ளனவதலால் விரி
வான வுரையை அங்கே * (பக்கம் 15, 16ல்) காண்க.

(மூலம்) ஐ தெ வஜநு ஸாமய: || 21.

[மா தே பூதத்ர ஸம்சய:] (21)

“நித்யகிங்கரோ பவிஷ்யஸி” என்று அநுகூஹித்த
ஸிவ்விஷயத்தில் உமக்கு ஸம்சயம் வர்த்திக்க வேண்டா
வென்கிறது. * ப்ரஸக்தஸ்யைவ ஹி ப்ரதிஷேத: * என்
றிறே நியாயமிருப்பது; இங்கு ஸந்தேஹ ப்ரஸக்தி யுண்
டோ வென்னில்; உலகில் கூடாப் பலன்களைப் பெறுவ
தற்கும் மிகவும் கனத்த உபாயாநுஷ்டானங்கள் காணுகின்
றோம்; மிகமிகக் கனத்த பேராகிய மோகூ புருஷார்த்தம்
பெறுவதற்கு - துஷ்காத்வத்தில் இனியதித்கு அவ்வரு
கில்லை பென்னலாம்படி. பரம துஷ்கரமான உபாயம்
இருக்கவேண்டாவோ? மிகவும் ஸுகரமான இந்த
ந்யாஸ மாதர்த்தினாலே பேறு தப்பாதென்னில், இது கண்
துடைக்கிற வார்த்தையாயிருக்குமோ வென்று சிலர்க்கு
சங்கையுண்டாகக் கூடு மாகையாலே அவர்களுக்கும்
தெளிவு பிறப்பிக்கவேண்டி எம்பெருமானாரை அபதே
சித்து * மா தே பூத அத்ர ஸம்சய: * என்று சோதிவாய்
திறந்து அருளிச் செய்கிறபடி. (21)

(மூலம்) * சுநாதம் நொது வலுவம் நெ நலுவகெஜ்ஜ கதா
அந. * ராமோ ஜிந-ஜாவிவாஷதெ * ஸகூபெவ
புபவநாய தவாஷீதிவ யாலதெ. சுஹம்
ஸவ-ஹுதெஹேஜா டிஜாஜெஜி-கூதம் ௨௨ || *

ஸவ-ஹுஜாநு பரிதஜ்ஜி ஜாகெகம் ஸரணம்
வஜ். சுஹம் ஜா ஸவ-ஹுவெஹேஜா ஜொகூ
யிஷஜாவி ஜாஸா-அஃ || *உ-தி-ஜயெவஹஜி-கூதம் 22||

[*அந்ருதம் நோக்த பூர்வம் மேந ச வக்ஷ்யே கதாசக *
* ராமோ த்விரகாபிபாஷதே * ஸக்ருதேவ ப்ரபக்நாய தவாஸ்
மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ர
தம் மம * ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ,
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோகூயிஷ்யாமி மா கச: *
இதி மயைவ ஹி உக்தம்.] (22)

* மா தே பூத் அத்ர ஸம்சய: * என்று கீழே அருளிச்
செய்ததையே நன்கு நிலைநாட்டுதற்காக இந்த சூர்ணையும்
மேல் சூர்ணையும் அவதரிக்கின்றன. என்னுடைய நித்ய
கைங்கர்ய ப்ராப்தியில் உமக்கு ஸந்தேஹம் வர்த்திக்கு
மாகில் நான் ஏற்கெனவே பேசி வைத்திருக்கின்ற வார்த்
தைகள் விரோதிக்குமே; அவை பொய்யாகுமே. “தேச
டைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார் பேசி யிருப்பனகள்
பேர்க்கவும் பேராவே” என்று உம்முடைய திருத்தங்
கையாரும் சொல்லி வைத்தாளே; ஆகவே என்னுடைய
வார்த்தையை நீர் உபச்சந்தநமாத்நிரமாகக் கொள்ளா
தொழிய வேணு மென்று நம்பெருமாள் அருளிச் செய்த
படி. இது வரையில் ஒரு காலும் நான் பொய் சொல்லிற்
றில்லை; இனிமேல் சொல்லப் போகிறது மில்லை யென்று

70 சரணுகதி கத்யம்—பகவத்ப்ரதிவசனம்

க்ருஷ்ணவதாரத்திலே சொன்னேன்; இராமன் வாயிலே இரண்டு பேச்சு வாரா தென்று ராமாவதாரத்திலே சொன்னேன்; அன்றியும், ராமாவதாரத்திலே கடற்கரையிலே விபிஷணுழ்வானை வ்யாஜீகரித்து * ஸக்ருதேவ ப்ரபங்காய * என்கிற சரம ச்லோகமுரைத்தேன் ; க்ருஷ்ணவதாரத்திலே திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனை வ்யாஜீகரித்து * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய * என்கிற சரமச்லோகமுரைத்தேன் ; * ஸக்ருதேவனில் * ஏதத் வ்ரதம் மம * என்பது உயிரான வார்த்தை. * ஸர்வதர்மானில் * மா துசு : * என்பது உயிரான வார்த்தை. ஆக இப் ப டி ச் சொல்லியிருக்கிற நான் இன்றாகப் பொய்யனாக மாட்டேன் காணும் என்று திண்மை பெறுத்தின்படி. (22.)

(மூலம்) சுதஸு தவ தக்ஷதொ ௨௨^௨ஜூந௨௨௨௩௩
பூஷிஷு நிஸுஸய ஸு-வஸு 23 #

[அதஸ் த்வம் தவ தத்வதோ மத்ஜ்ஞாந தர்சுந் ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுக மாஸ்வ.] (23)

கீழ்ச் சொன்னதையே திடப்படுத்தி யருளிச் செய்கிறவிது ஸந்தோஷாதியத்திற்காகவாயிற்று. இதுவும் பகவத் வாக்கியம். அத்: — ஸத்ய வாதியும் ஸத்யவ்ரதனுமான நான் சொன்ன வார்த்தை மிகவும் விச்வஸிக்கத் தகுந்ததாகையினாலே, த்வம் — ப்ராமாணிகரான நீர், தவ — என்னாலே ஸ்விகரிக்கப்பட்ட ஸகல ஹங்கனையு முடையவரான உம்முடைய, தத்த்வத்: மத் ஜ்ஞாந தர்சுந் ப்ராப்திஷு—உள்ளபடி என்னை யறிவது, காண்பது, நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுவது ஆகிற விவற்றில், நிஸ்ஸம்சய:—சங்கககளங்கலேசமு மில்லாதவராய், ஸுகம் ஆஸ்வ - இனிது வாழ்ந்

திருக்கக் கடவீர் என்று எம்பெருமானாரை நோக்கி எம்
பெருமான் அருளிச் செய்த திருமுகப்பாசரம். (23)

24. இதற்கு மேல் * சுந்தர்காடு ஐயகியாதா-
தவம் கொெகயகாநிதா ! தாநெநாஹ்மவநுடி சியரா
ணாக்காநாஹ்மெ || * அந்த்யகாலேஸ்மருதிர் யா து தவ
கைங்கர்ய காரிதா, தாமேநாம் பகவந் அத்ய க்ரியமானம்
குருஷ்வ மே. * என்றோரு ஸ்வேலாகம் அநுஸந்திக்கப்பட்டு
வருகிறது. ஆனால், பெரிய வாச்சான் பிள்ளையோ ச்ருத
ப்ரகாசிகாசார்யரோ தேசிகளோ இதற்கு வியாக்கியானம்
செய்தருளக்காண்கின்றிலோம்.....

எம்பெருமானு ரருளிச் செய்த கத்யத்ரயத்தில்
சரணுகதி கத்யம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடி-
களே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பீரதிவாதி பபங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
கத்ய பாவப்ரகாசிகையிம்
முதற்பகுதி முற்றுப்பெற்றது.

+++++ சரணாகதி கத்யத்தின் தாத்பர்ய ஸாரம். +++++

இந்த கத்யத்திலுள்ள சூர்ணைகள் 24. இவற்றுக்குப் ப்ரதிபதார்த்தமும் விசேஷார்த்தமும் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் ஸாரமானதாற்பரியம் கதைபேரல் நெஞ்சில் படிவதற்காக இந்த தாத்பர்ய ஸாரம் எழுதப்படுகிறது.

சூர்ணை. 1. மேல் * அதில ஹேய ப்ரத்யக்ஷே த்யாதி யான ஐந்தாவது சூர்ணையில் ஸ்வாமி தாம் அநுஸந்திக்கப் போகிற பகவச்சரணாகதி ந ன் கு நிறைவேறுவதற்காக முந்தறுமுன்னம் பெரிய பிராட்டியார் பக்கலிலே புருஷகார ப்ரபத்தி செய்யப்படுகிறது.

2. பெரிய பிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்த புருஷகார ப்ரபத்தி இன்னதற்காக வென்பது வ்யக்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

3, 4. அங்ஙனமேயாயிடுக வென்று பெரிய பிராட்டியார் அநுகூஹம் செய்தருளினமை சொல்லிற்று.

5. எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூப திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்களின் வைலக்ஷண்யத்தையும், கல்யாண குணபோகத்தையும், திவ்ய பூஷண விசிஷ்டதையையும், திவ்யாயுதச் சேர்த்தியையும், திவ்ய மஹிஷீ ஸாஹித்யத்தையும், தித்யஸூரிகளோட்டைச் சேர்த்தியையும், நி த்ய விபூதி நாயகதவத்தையும், லீலா விபூதி நிர்வாஹகதவத்தை

பும், மற்றும் ஸத்யகாமத்வ ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குண விசேஷங்களுடையமையையும் பரக்கச் சொல்லியேத்தி எம் பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையிணைகளிலே சரணுகதி செய்தமை சொல்லிற்று.

6, 7, 8, 9. த்வயாநு ஸந்தானம் செய்தருளி, புராண ச்லோகங்களிரண்டையும் கீதையிலுள்ள மூன்று ச்லோகங்களையும் அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

10, 11. காலத்யத்திலும் கரண த்யத்தாலும் விளையும் ஸமஸ்தாபசாரங்களையும் பொறுத்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தது. 10-ல் நிஷித்தாசரண ஸ்ஹிமா ப்ரார்த்தனை; 11-ல் காம்யாசரண ஸ்ஹிமா ப்ரார்த்தனை.

12. கீதையில் * மம மாயா தூரத்யயா * என்றும் * மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே * என்றும் சொல்லியுள்ளதை யநுஸரித்து மாயையை மடிவிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தது.

13. கீதையில் மூன்று ச்லோகங்களை யெடுத்துக் காட்டி அவற்றில் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானம் தமக்கு உண்டாகவேணுமென்று பிரார்த்தித்தது.

14. கீதையில் மூன்றிடங்களில் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி தமக்கு விளைய வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தது.

15. பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகளே வடிவெடுத்தவனாக அடியேனைச் செய்தருள வேணுமென்று பிரார்த்தித்தது.

16. அந்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகளால் விலக்ஷண பகவதநுபவம் விளைந்து அவ்வனுபவ பரீவாஹ ரூபமாக நித்யகைங்கர்யருசி விளையவேணுமென்றது.

[இனி இதற்குமேல் கத்யம் முழுவதும்
எம்பெருமானுடைய ப்ரதிவசநம்.]

17, வாரீர் இராமானுசரே!, எனக்கு நித்ய கைங் கரியஞ்செய்து களிக்க விரும்பிய நீர் அதற்கு உரிய ஒரு உபாயத்திலும் அந்வயமற்றிருந்தீராகிலும், அந்த உபாயம் இனிமேலும் நிஷ்பந்நமாகக் கூடாதபடி விரோதிகளான பாபங்கள் நிரம்பி யிருந்தீராகிலும், கைலவிதமான அபசாரங்களும் மலிந்திருந்தீராகிலும், பரபக்தி பாஜ்ஞாந பரம பக்திகள் வினையாமைக் குறுப்பான இடையூறுகள் பல மலிந்திருந்தீராகிலும், நீர் ஆர்த்த ப்ரபந்நராகியோ டுபப்த ப்ரபந்நராகியோ த்வய மந்தரத்தை அநுஸந்தித்தீ ராதலால் என்னுடைய கிர் ஹேதுக க்ருபயினாலேயே இடையூறுகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று பரபக்தி பாஜ்ஞாந பரம பக்திகள் புஷ்கலமாகப் பெற்று என்னுடைய ஸ்வ ரூப ரூபகுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்று உம் முடைய ஸ்வ ரூப த்தையும் நன்கு தெளியப் பெற்று என்னையே அநுபசிப்பவராய் எனக்கே தொண்டு செய்பவ ராய் வாழக் கடவீரென்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹித் தருளினபடி சொல்லிற்று.

18. இங்ஙனே யாகப் புகுந்தீரென்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹித்தமைசொல்லிற்று.

19. தாபத்ய லேசமுமற்று அர்த்தாநு ஸந்தானத் தோடு த்வயோச்சாரணம் செய்துகொண்டு இவ்வுடல் விழுந்தனையும் இந்தத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழக்கடவீரென்று அநுக்ரஹித்தமை சொல் லிற்று.

20. இவ்வுடல்சரிந்து போங்காலத்தில் சிறந்த நன்மை களைப் பெற்று நியத்ய கைங்கர்ய நிரதாராகப் போகிறீரென்று அநுகர்ஹித்தமை சொல்லிற்று.

21. இதில் சிறிதும் ஸந்தேஹம் வேண்டாவென்று தெளிவித்தமை சொல்லிற்று.

22. தன்னுடைய திருவாக்குப் பழுதுபடாதென்று எம்பெருமான் மூதலித்தமை சொல்லிற்று.

23. கீழ்ப் பண்ணின அபய ப்ரதானத்தைத் திடப் படுத்தி நிகமித்தது. [ஆக இவ்வளவும் எம்பெருமானு டைய ப்ரதிவசனம்.]

24. அந்திமஸ்மிருதி வேணுமென்று திருவுள்ள மாகில் * அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன் * என்கிற கட்டளையிலே கொண்டருளவேணு மென்று ஸ்வாமி தாம் பிரார்த்தித்து கத்யத்தை நிகமித்தாராயிற்று.

சரணுகதி கத்ய தாத்தர்யஸாரம் முற்றுப்பெற்றது.

முகீயமான ஓர் பீறை திருத்தம்.

சரணுகதி கத்யத்தில் “சரீரபாத ஸம்யேது” என்றாரம் பிக்கிற இருபதாவது சூர்ணியில் (பக்கம் 66-ல்).....அநவதிகாதி சயப்ரிய மதநுபவஸ் த்வம் ததாவித மதநுபவ ஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதா சேஷாவஸ் தோசித.....” என்றிருக்க வேணும். “மதநுபவஸ்த்வம் ததாவித” என்ற விது மூலத்திலும் மேல் ப்ரதிகோபாதாநத்திலும் விட்டுப் போயிற்று; திருத்திக் கொள்க.

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

கத்யத்ரயத்தில் இரண்டாவது கத்யம்

ஸ்ரீரங்க கத்யம்.

தனியன் .

விடிவிநாதுகூநாநா தவையாயுய-35 வெடிநெ !

ராஜாநா-ஜாய உ-நயெ நலொ உஉ மரீயவெ ||

[சித்சித்பரதத்வாகாம் தத்வ யாதார்த்தயவேதிநே,
ராமாநுஜாய முநயே நமோ மம கரீயஸே.]

சித் அசித் பரதத்வாகாம்-சேதநன் அசேதநம் ஈச்வரன்
ஆகிறமுன்று தத்துவங்களினுடைய, தத்வ யாதார்த்தய வேதி
நே — உண்மையை உள்ளபடியறிந்தவரான, மம
கரீயஸே — எனக்கு உத்தம குருவான, ராமாநுஜாய முநயே
-எம்பெருமானார்க்கு, நம : - நமஸ்காரமாகுக.

இந்த இரண்டாவது கத்யத்திற்கு ஸ்ரீரங்ககத்ய மென்
கிற வ்யவஹாரமும் மிதகத்ய மென்கிற வ்யவஹாரமு
முள்ளது. இங்கு முதல் சூர்ணியில் “ ஸ்ரீரங்கசாயிகம் ”
என்று அருளிச் செய்ததுகொண்டும், பூடிகில் “ ஸ்ரீரங்க
நாத ! மமநாத ! நமோஸ்து தே ” என்றருளிச் செய்தது
கொண்டும் ஸ்ரீரங்ககத்ய மென்று வ்யவஹரிக்கலாயிற்
றென்று கொள்ளவேணும். முந்தின கத்யம் பெரி
தாயிருக்கையாலே அதைப் பெரிய கத்ய மென்றும் ப்ருது
கத்யமென்றும், இது சிறிதாயிருக்கையாலே இதனைச்
சிறிய கத்யமென்றும் மித கத்ய மென்றும் முன்னோர்கள்
பணித்தபடி.

முந்தின கத்யத்தில் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்ட விஷயமே இதில் சுருங்கவருளிச் செய்யப்படுகிறதாயிற்று. முன் கத்யம் போலவே இந்த கத்யமும் த்வயவிவரணமே யாயிருக்கிறது. ஸம்சேஷபவிஸ்தரங்களினால் வாசி காண்க. இதில் முதல் சூர்ணை கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாபரமான உத் தர கண்டத்தின் விவரணமாகவும், இரண்டாவது சூர்ணை சரணவரண ப்ரதர்சநபரமான பூர்வகண்டத்தின் விவரண மாகவும் அவதரிக்கின்றது.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

(மூலம்) ஸ்ரீமத த்ரிவித ஷெதநா ஷெதந ஸ்ரீ-
வஸ்தி த்ரிபுவ த்ரிஷேஷம் க்ருசகஜாஜிஸேஷ ஷெஷாஸம்
ஸ்ய ஷம் ஸாலாஹிகா நவயிகா திபயஜா நஸநெஸ்ய ஷயி-
ஸகிதேஜ ஸௌபரீயூவா ஸயூஜாஜ-ஷவஜ-ஷவ ஸௌஹாஜ-
ஸாஜிகார-ணஜாய-ய-ய மா-ஷ்யேளாய-ய-ய த-ய-
ஸ்யேய-ய-ய ஸெய-ஸெளய-யவராக்ருஷதகாஜஸதஜஸம்
கயுகு திஸ்கு தஜுகாஜிஸம்-வெய்ய கயூண மாணம
ஸௌவஜஹாண-ஷவ வரஸஹஸ-ஷதம் வ-ஸ-ஷெதஜம்
ஸ்ரீரஜஸாயிநடி சுஸதாரிநம் ப்ருஸ-ஐ-நிதஜ-நியாஜி நிதஜ
ஜாஸெஷகரஸா-ஷவ-ஷவ-ஷவ-ஷவ தஜெகாந-ஸவஸுஜெக
வி-ய- வரிவ-ஸ-ஷம் ஸமவண- விஸ-தஜாந-ஸவெந
நிரணரஜந-ஸ-ய-ய தஜ-ந-ஸவஜ-நிதா நவயிகா திபய
ஸீ-தி காரிதாஸெஷாவ ஸ்ரீ-திதா ஸெஷ ஸெஷதெக
ஸ-தி-ஸ-வி-நிதஜ-ஐ-க-ரொ ஸவா-நி ||

(1)

[ஸ்வாதீத த்ரிவித சேதநா சேதநஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் க் லேச கர்மாத்ய சேஷ தோஷா ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிகாதவதி காதிசய ஜ்ஞாதபலை ச்வர்ய வீர்யசக்தி தேஜஸ் ஸௌசீர்ய வாதஸ்ய மார்தவார்ஜய ஸௌஹார்த்த ஸாந்ய காரூண்ய மாதூர்யகாம்பீர் யௌதார்ய சாதூர்யஸ் தைர்யதைர்ய சௌர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்ய ஸங்கல்ப க்ருதித்வக்ருதஜ்ஞாதத் யஸங்கயேய கல்யாண குணகணௌ கமஹார்ணவம் பரப்ரஹ்மபூதம் புகுஷோத்தமம் ஸ்ரீரங்கசாயிநம் அஸ்மத்ஸ்வாமிநம் ப்ரபுத்த நித்யநியாந்ய நித்யதாஸ் வையர ஸாத்மஸ்வபாவோஹம் ததேகாநுபவஸ் ததேக ப்ரிய: பரிபூர் ணம் பகவந்தம் விசததமாநுபவேந நிரந்தரமநுபூய, ததநுபவ ஜநிதாதவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதா சேஷாவஸ்தோசிதா சேஷ சேஷதைகரதிசுப நித்யகிங்கரோ பவாநி. (1)

மூன்று வகைப்பட்ட சேதநா சேதநங்களின் ஸ்வ ரூப மென்ன ரக்ஷணமென்ன ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திக ளென்ன இவை தன்னதினமாக இருக்கப்பெற்ற. (இது முதலான த்விதீபாந்த விசேஷணங்க ளெல்லாம் மேலே பகவந்தம் என்கிற விசேஷ்யத்தில் அந்வயித்து “ விசதத மாநுபவேந நிரந்தர மநுபூய ” என்றிணங்கக் கடவது.) திருவாய் மொழியில் * உயர்வற வுயர்நல மென்கிற முதற்பதிகத்தில் * நாமவனிவனுவன்* அவரவர் தமதமது* * நின்றனரிருந்தனர் * என்று அடைவேயுள்ள மூன்று பாசுரங்களையும் தழுவி இந்த முதல் விசேஷணமருளிச் செய்தபடி. * நாமவனிவ னென்கிறபாட்டில் சேதநா சேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதினை மென்றது. * அவரவர் தமதமதென்கிற ப்ராட்டி லே அவற்றின் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுக்கதினை மென்றது.

* நின்றனரிருந்தன ரென்கிற பாட்டில் அவற்றின் ப்ர
வ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீன மென்றது.
சேதநர்கள் பத்தர்களென்றும் முக்தர்களென்றும் நித்யர்க
ளென்றும் மூலகைப் பட்டிருப்பதுபற்றி “த்ரி வித
சேதந” என்றது. அசேதநமானது த்ரிசுணமென்றும்
காலமென்றும் சுத்தஸத்வ மென்றும் மூலகைப் பட்டிருப்
பது பற்றி “த்ரிவித அசேதந” என்றது. த்ரிவித என்
கிற விசேஷணம் சேதந மாத்ரித்தில் அந்வயித்து அசேத
நத்தில் அந்வயியாமலு மிருக்கலா மென்று தேசிகன் திரு
வுள்ளம் பற்றுகிறார். சூர்ணையின் முடிவிலுள்ள பேத
பதம் ஸ்வரூபம் முதலிய மூன்றிலும் அந்வயித்து ஸ்வரூப
பேதம் ஸ்திதி பேதம் ப்ரவ்ருத்தி பேதம் என்று கொள்வ
தற்கும் பாங்காகும். ஒவ்வொன்றிலும் அவாந்தர
பேதங்கள் பலவுண்டாதல் அறிக.

க்லேச கர்மாத்யசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் —
அவித்யை முதலான ஐந்து க்லேசங்க ளென்ன, புண்ய
பாப ரூபமான கரும் மென்ன இவை முதலான எவ்வித
தோஷ ஸம்பந்தமுயில்லாத; — சேதநா சேதநங்கள் சரீர
மாய் எம்பெருமான் சரீரியாயிருக்கிறானாகில் சரீர ஸம்பந்
தத்தினாலாகும் தோஷம் சரீரிக்கும் வாராதோ வென்ன,
வாராதென்கிறது இந்த விசேஷணத்தினால். க்லேசங்க
ளாவன — அஹ்யா அஸ்மிதா அபிநிவேசம் ராகம் த்வே
ஷம் என்று ஐந்தாகச் சொல்லப்பட்டவை. அவற்றின்
காரியமான புண்ய பாபங்கள் கரும்ங்களாகும். ஆதி
பதத்தினால் விபாகம் முதலியன கொள்க.

ஸ்வாபாலிக அநவதிகாதிசய ஜ்ஞாநபலேச்வர்ய வீர்ய
சக்தி தேஜஸ் ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய மார்தவார்ஜவ ஸௌ

ஹார்த ஸம்யகாருண்ய மாதூர்ய காம்பீர் யேளதார்ய சாதூர்ய ஸ்தைர்ய தைர்ய சௌர்ய பராக்க்ரம ஸத்ய காம ஸத்யஸங் கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குண் கணௌக மஹார்ணவம் — ஸ்வாபாவிகங்களாயும் உயர் வற வுயர்ந்தவையாயு மிருக்கிற ஷாட்குண்யம் முதலிய திருக்குணத் திரள்களுக்குக் கடல் போன்ற. (கீழ் சாண கதிகதப்பத்தில் 22-ஆம் பக்கத்தில் இந்த சூர்ணிகையே விளியாக வந்திருக்கின்றது. வியாக்கியான விரிவு அங்கே காணத்தக்கது.)

பாப்ரஹ்ம பூதம் புருஷோத்தமம் — பாப்ரஹ்ம சப்தத் தாலும் புருஷோத்தம சப்தத்தாலும் வேதார்த்தங்களிலே ப்ரஸித்தஞ்.

ஸ்ரீரங்கசாயிகம் — திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே அஸ்மதாதிகளும் கண்ணுலே கண்டநுபுவிக்கலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற.

அஸ்மத் ஸ்வாமிகம் பரீபூர்ணம் பகவந்தம் — எமக்கு ஸ்வாமியாய் ஒன்றிலுங் குறைவில்லாத எம்பெருமானே. (இதற்கு அநுபூய என்கிற லயப்போடே அந்வயம்.)

ப்ரபுத்த நித்ய நியாம்ய நித்ய தாஸ்யைகரஸ ஆத்மஸ்வ பாவ: அஹம் — நித்ய நியாம்யமாய் நித்ய தாஸ்யை கரஸமான ஆத்ம ஸ்வபாவத்தை நன்கு அறிந்துகொண்டவ னான அடியேன். ப்ரபுத்த என்றது — நன்றாக அறியப் பட்ட என்றபடி. நித்ய நியாம்யமா யிருக்கிறபடியும் நித்ய தாஸ்யைகரஸமாயிருக்கிறபடியுமாகிற தன்மை நன்கறியப் பட்டதாகச் சொன்னாராயிற்று. ஸ்வாயீநஸ்யாயுகத ஆஸ்வ ஹோதூஸ்வ ஸ, மில்லாதபடி அறியப் படுகையே நன்கு

அறியப்படுகையாம். இவ்வாத்மா எம்பெருமானொருவனுக்கே நியாயமனும் தாஸனுமானவன் என்று நன்றாக அறிந்து கொண்ட நான் என்றதாயிற்று.

ததேகாநுபவ: ததேகப்ரிய:— பகவத் விஷயமொன்றே ஞானத்திற்கும் பக்திக்கும் விஷயமாகப் பெற்றவனாய்.

விசததமாநுபவேந்நிரந்தரமநுபூய — மிகவும் விசதமாக இடை வீடின்றி யநுபவித்து,

ததநுபவஜநித அவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதீருப நித்ய கிங்கர: பவானி — அவ்வநுபவத்தினால் விளைவிக்கப்பட்ட மிகச் சிறந்த வுகப் பினால் செய்விக்கப்பட்ட ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கரியங்களிலும் ஊற்றத்தோடு கூடியிருக்கையாகிற நித்ய கைங்கரியத்திலே நிரதனாகக்கடவேன்.

சேஷதைகரதி: என் பது பஹுவீஹியாகி நித்ய கிங்கரனுக்கு விசேஷணமாகிறது. அசேஷமான அடிமைகளிலும் நன்கு ஈடுபட்ட நித்ய கிங்கரனாக ஆகக்கடவேனென்றபடி. ஆக இவ்வளவும் தவயத்தில் உபேயத்திலே நோக்கான உத்தரகண்டம் விவரிக்கப் பட்டதாயிற்று. (1)

இனி உபாயத்தில் நோக்கான பூர்வகண்டத்தை விவரிக்கப் புகுந்து, அதில் உத்தம புருஷனில் விவக்ஷிதமான ஆகிஞ் சந்யமாகிற ப்ரபத்தியதிகர விசேஷத்தையும் கார்ப்பண்யமாகிற அங்கத்தையும் விவரிக்கிறார் ஸ்வாத்மநித்ய நியாயம்.....என்று தொடங்கி இரண்டாவது சூர்ணையினால்.

[முலம்] 2. ஸ்வாத்ம் நித்ய நியாய்ய நித்ய தாஸ்யை கரஸ ஆத்மாஸ்வ பாவாநு ஸந்தாத பூர்வக பகவதநவதிகாதிசய ஸ்வாம்யா த்யகில குணகனுநுபவ ஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதி காரித அசேஷாவ ஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதி ரூப நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாய (பூத) பக்தி ததுபாய ஸர்யக் ஜ்ஞாந ததுபாய ஸமீகீத க்ரியா ததநுகுண ஸாத்விக தாஸ்திக்யாதி ஸாஸ்தாத்ம் குண விஹித:—

ஸ்வாத்ம் நித்ய நியாய்ய— அடியேன் எப்பொழுதும் நியமிக்கத் தகுந்தவனா யிருக்கை யென்ன,

நித்யதாஸ்ய— எ ப் பெ ர மு து ம் அ , மை செய்து கொண்டே யிருக்கை யென்ன,

ஏகரஸ— ஆகிய இவற்றையே ஸாரமாகவுடைய,

ஆத்ம்ஸ்வபாவ அநு ஸ ந் தா ந பூர்வக— ஸ்வஸ்வ பாவத்தை யநுஸந்தித்து அதனாலுண்டான, பகவத் அநவதி காதிசய ஸ்வாம்யாதி அகில குணகனுநுபவஜநித— எப்போ தும் தனக்கே நியமிக்கத் தகுந்தவனா யிருக்கை யென்ன, நித்ய கைங்கர்யத்திலேயே ஊன்றி யிருக்கை யென்ன இப்படிப்பட்ட ஸ்வஸ்வ பாவ த் தை யநுஸந்தித்துக் கொண்டு, எம்பெருமானது சிறந்த ஸ்வாமித்வம் முதலிய ஸகல குண கணங்களையும் அநுபவிப்பதனாலுண்டான, ப்ரீதிகாரித—மிருந்த வுகப்பினால் செய்விக்கப்பட்ட, அசே ஷாவஸ் தோசித அசேஷ சேஷதைகரதி ரூப நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாய பக்தி—ஸ்ர்வாவஸ் தோசித ஸர்வவித கைங் கர்யங்களிலும் ப்ராவண்யங் கொண்டிருக்கை யாகிற நித்ய கைங்கர்யத்திற்கு உபாயமான பக்தி யென்ன, ததுபாய ஸம்யக் ஜ்ஞாந— அதற்கு முபாயமான பரிபக்வஜ்

ஞானமென்ன, ததுபாய ஸமீகீ க்ரியா — அதற்கு முபாய
மான நல்ல கர்மயோக மென்ன, ததநுகுண ஸாத்விகதா
ஆஸ்திக்யாதி ஸமஸ்த ஆத்மகுண விஹீந்—அதற்கு முறுப்
பான ஸாத்விகத்வம் ஆஸ்திக்யம் முதலான ஆத்ம குணங்
களென்ன ஆகிய இவை சிறிது மில்லாதவனாய்,

துருத்தராந்த தத்விபர்யய ஜ்ஞாந க்ரியாநுகுண அநாதி
பாபவாஸநா மஹார்ணவாந்தர் நிமக்ந்—கீழ்ச் சொன்ன
ஸம்யக் ஜ்ஞாந ஸமீகீந க்ரியைகளுக்கு மாறான விபரீதஜ்
ஞாந விபரீத க்ரியைகளுக்கு உறுப்பான அநாதி பாப
வாஸநையாகிற கடக்க முடியாத பெருங் கடலினுள்ளே
மூழ்கிக் கிடப்பவனாய்,

திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேச த்ரிகுணக்ஷண
க்ஷரண ஸ்வபாவ அசேதந ப்ரக்ருதி வ்யாப்திபு ப துரத்யய
பகவந்மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச :—எள்ளில் எண்ணெய்
போலவும் கட்டையில் நெருப்புப் போலவும் ஸாதாரண
மாகப் பிரிக்க முடியாததாய் ஸத்வாஜஸ் தமஸ்ஸுக்களே
யும் ஸததபரிணமித்வத்தையும் இயல்வாகவுடைத்தாய் ஜட
ரூபமான ப்ரக்ருதியிலே அவர்ஜநீயமாயிருந்துள்ள ஸம்
பந்தத்தை யுடைத்தாய் கடக்கவரிதான பகவந்மாயை
யினால் மறைபட்ட ஸ்வப்ரகாசத்தை யுடையனாய்,

அநாத்ய வித்யா ஸஞ்சித அநந்த அசக்யலிஸ்ரம்ஸந கர்ம
பாச ப்ரக்ருதித :—அநாதியான அஜ்ஞாநத்தாலே திரட்டப்
பட்டதாய் எண்ணிறந்ததாய் ஒருவராலும் அவிழ்க்க முடி
யாதபடி யிருந்துள்ள புண்ய பாபரூப கர்மமாகிற கயிற்றா
லே கட்டுண்டவனாய்,

அநாகத அநந்த கால ஸமீக்ஷயாபி அத்ருஷ்ட ஸந்தா
ரோபாய: அஹம் — எத்தனை காலம் பார்த்தாலும் ஸம்ஸார

84 பூரங்க கத்யம்—வியாக்கியானம் 3

நிஸ்தானோ பாயம் இன்ன தென்று அறியப் பெருதிருந்
துள்ளவனான அடியேன் ;

நிகில ஜந்து ஜாத சரண்ய !— ஸமஸ்த ப்ராணி ஸமு
ஹங்களுக்கும் சரண்யனானவனே!,

பூமிந்நாராயண ! — பெரிய பிராட்டியாரோடே
கூடியிருந்துள்ள நாராயணனே !

தவ சரணரலிந்த யுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே— உனது
திருவடித்தாமரைபிணையை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன். (2)

(மூலம்) 3. ஏவாவஸ்திதஸ்யாபி அர்த்தித்வ மாத்ரேண
பரமகாருணிகோ பகவாந் ஸ்வாநுபவ ப்ரீத்யோபநீத ஐகாந்தி
காத்யந்திக நித்ய கைங்கர்யைகரத்ருப நித்யதாஸ்யம் தாஸ்ய
தீதி விச்வாஸபூர்வகம் பகவந்தம் நித்ய கிங்கரதாம்
ப்ரார்த்தயே. (3.)

ஏவம் அவஸ்திதஸ்யாபி— கீழ்ச் சூர்ணையில் விரிவாகச்
சொன்னபடியே ஆகஞ்சந்யாதிகளே வடிவெடுத்திருக்
கின்ற வெனக்கும்;

பரமகாருணிக: பகவாந் — பேருளாளனான எம்
பெருமான்,

அர்த்தித்வ மாத்ரேண—என் பக்கலுள்ள இரப்பையே
கொண்டு,

ஸ்வாநுபவப்ரீத்யா உபநீத ஐகாந்திகாத்யந்திக நித்யகைங்
கர்யைகரதி ரூப நித்யதாஸ்யம் தாஸ்யதி இதி விச்வாஸ பூர்வ
கம்—தன்னையருபவிக்கு முகப்பின லுண்டாவதாய் ஒரு
படிப்பட்டதாய் முடிவின்றிக்கே யிருந்துள்ள அடிமையி

லேயே ஊற்ற முற்றிருக்கையாகிற நித்ய கைங்கர்யத்தை யருளப்போகிறு னென்கிற நம்பிக்கையுடன்,

பகவந்தம் நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே -- எம்பெரு மானிடத்தில் நித்ய கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறேன். (3.)

(மூலம்): * தவானுநுதிஸம்பூதப்ரீதிகாரித திஸதாம்,
தேஹி மே க்ருபயா நாத ! நஜாதே கதிமத்யதா, 4
ஸர்வாவஸ்தோசிதாசேஷசேஷதைகரதில் தவ,
பலேயம் புண்டரீகாக்ஷ த்வமேவைவம் குருஷ்வ
மாம்*. 5

கீழே தம்முடைய பாசுரத்தாலே பேற்றை ப்ரார்தித்தார்; இப்போது, இதிலுள்ளச் ஸ்லோகமிரண்டு கொண்டு ப்ரார்த்திக்கிறார். இவ்விரண்டுச் ஸ்லோகங்களுக்கும் இதி ஹாஸபுராணங்களிலே ஆகரம் கண்டு கொள்வது.

எம்பெருமானே ! உன்னையநுபவித்து அதனாலுண்டான வுகப்பினால் விளையும் கைங்கரியத்தைப் பரமக்ருபையோடு அடியேனுக்குத் தந்தருள வேணும். வேறு புகலறிகின்றிலேன். செந்தாமரைக் கண்ணனே ! ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உனக்குச் செய்யக்கூடிய சைகலவித கைங்கர்யங்களிலும் அடியேன் ருசியுடையேனும்படி நீதானே செய்தருளவேணும் என்பது இவ்விரண்டுச் ஸ்லோகங்களின் கருத்து. (4, 5)

(மூலம்) ஏவம்பூத த்வயாதாதம்யாவ போத ததிச்சா ரஹிதஸ்யாநி ஏததுச்சாரணமாத்ராவஸம்பதேத உச்யமா நார்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம் மே மதஸ் த்வமேவ அத்யைவ காரய. (6.)

ஸ்ரீரங்கநாதனே ! உன்னுடைய திருவருளால் அடியேன் அதிகார பூர்த்தி பெற்றவனாக நினைத்திருக்கிறேன்; ஒரு கால் அப்படிப்பட்ட அதிகாரபூர்த்தி இல்லையே யானாலும் அடியேனிடத்தில் கிடைக்கின்ற உக்தி வ்யாஜத்தைக் கொண்டு நீயே சேஷ பூரணம் செய்துகொள்ள வேணுமென்று ப்ரார்த்திப்பது இந்த சூர்ணையின் கருத்து.

ஏவம் பூத தத்வயாதாத்ம்யாவ போத ததிச்சா ரஹிதஸ் யாபி-இப்படி மிகச் சிறந்த புருஷார்த்தத்தின் உண்மை நிலையை யறிந்துகொள்வதும் அறிந்துகொள்ள விரும்பமும் மில்லாதவனாயிருந்தாலும்,

ஏததுச்சாரண மாத்ர அவலம்பகே — என் வாய் மொழிதன்னையே கொண்டு, மே மக: — என்னுடைய உள்ளத்தை, உச்சயமாகார்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம் — உபாயோபேயங்களின் உண்மை யுணர்ச்சி பெற்றதாக,

த்வம் ஏவ அத்ய ஏவ காரய — நீதானே இப்போதே செய்வித்தருள வேணும்.

குரு என்னுதே காரய என்றது 'அதுவு மவனதின் னருளே' என்ற பரமார்த்தத்தைக் காட்டுதற்காம். (6)

7. அபாரகருணம்புதே ! —கரை கடந்த கருணைக் கடலே !,

அகாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய ! — குணதோஷ நிருபணம்பண்ணமாட்டாமே ஸகல ஜகத் துக்கும் சரண்யனுனவனே !,

ப்ரணத ஆர்த்திஹர ! — அடிபணிந்தாருடைய ஆர்த்தி களைப் போக்குமவனே !

ஆச்ரித வாத்ஸல்ய ஏக மஹோததே ! — அ டி ய ர்
பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்திற்கு முக்கியமான மஹாஸ
முத்ரமே ! ,

அநவரத விதித நிகிலபூத ஜாத யாதாத்ம்ய ! - ஸகலபூத
ஸமுஹங்களினுடையவும் உண்மையை எப்போது மறிந்
துள்ளவனே ! ,

ஸத்யகாம ! - அவாப்த ஸமஸ்த காமனே ! ,

ஸத்யஸங்கல்ப ! - நினைத்தது செய்து தலைக்கட்ட
வல்லவனே ! ,

ஆபத்ஸக ! ஆபத் பந்துவானவனே ! ,

காகுத்ஸ்த ! - ககுத்ஸ்தவம்சப்ரஸூதிதனுவனே ! ,

புநீமந்நாராயண ! — திருமாலே ! ,

பருஷோத்தம ! - பரமபருஷனே ! ,

ஸ்ரீரங்கநாத ! - ஸ்ரீரங்கநாதனே ! ,

மம நாத ! - எம்பெருமானே ! ,

தே நம: அஸ்து - தேவரீர்க்கே சேஷமான இவ்
வாத்ம வஸ்து தேவரீர்க்கே போக்யமாய்த் தலைக்கட்ட
வேணு மென்கை. (7)

ஸ்ரீரங்க கத்ய மென்கிற

மித கத்யம்

முற்றுப் பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

கத்யபாவப்ரகாசிகையில்

ஸ்ரீரங்ககத்யவியாக்யானம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

கத்யத்ரயத்தில் முன்னுவது கத்யம் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்.

அவதாரிகை.

எம்பெருமானார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் அறுதி யிட்ட அர்த்தம் பனைநிழல் போலே தம் மொருவரளவிலே நின்றிராமே கற்பகக்காவின் நிழல்போலே உலகுக் கெல்லாம் பயன்பட வேண்டுமென்று கருதி யருளினவர்தலால் ஊரும் நாடுமுலகமும் தம்மைப்போலேயாம்படி உபாயோபேயங்களை நிஷ்கர்ஷித்தருளிச் செய்து பரோப தேசத்தில் இழிகிறார் - இந்த வைகுண்டகத்ய முகத்தாலே. பெரியகத்யமான சரணுகதி கத்யத்திலே பொதுவாக எம் பெருமானே நோக்கின ஸ்வப்ரார்த்தநையாக அருளிச் செய்தார். சிறிய கத்யமான ஸ்ரீரங்ககத்யத்திலே, அந்தப்ரார்த்தநையை ஸௌஸ்ப்யத்துக்கு எல்லை நிலமான பெரிய பெருமாள் விஷயமாக அருளிச்செய்தார். இதில் பரவ்வத்துக்கு எல்லை நிலமான ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் விஷயமாக, பிறரைநோக்கி கர்த்தவ்யோபதேசம் பண்ணி யருளுகிறார். இதில் உபாயமான அம்சத்தைச் சுருங்க அருளிச் செய்து உபேயமான அம்சத்தை மிகவும் பாக்க அருளிச்செய்கிறார். இந்த கத்யம் ஆறு சூர்ணையாயிருக்கும். அவற்றின் தாத்பர்யஸாரம் வருமாறு.

சூர்ணை—1. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி வைவக்ஷண்யத்தையும் தன்னுடைய நிலைமையையும்

அதுஸந்தித்து அப்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்குணங்களே பற்றாசாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகவேணு மென்கிறது.

2. பேற்றுக்கு ஒருகால் அதுஸந்திக்கையே போது மாயிருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சு வேறொன்றில் செல்லா மைக்கும் காலசேஷத்துக்குமாக நித்யாநுஸந்தானம் பண்ணவேணு மென்கிறது.

3. இவ்வதிகாரி அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகச் சென்று ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைக் கடக்கும்படியையும் கடந்து சென்று புகுகிற நித்ய விபூதியின் வைபவத்தையும் அந்த தேசவிசேஷத்தினுடைய பண்பையும் அங்குள்ள அலங்காரங்களையும் அப்படிப்பட்ட விடத்தில் உலகுடைய நாச்சி மாரும் ஸர்வேச்வரனுமாயெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பையும் அந்த நாச்சிமார்க்கு அநுபாவ்யமான வடிவழகையும் திவ்யாபரணச் சேர்த்தியையும் திவ்யாயுத வர்க்கத்தையும் வழுவிவாவடிமை செய்யும் நித்யஸூரி பரிஷத்தையும் அவர்களுடைய நித்ய கைங்கரியத்திற்கு இலக்காகியெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பையும் அதுஸந்தித்து இப் பேற்றை நாம் எப்போது பெறக்கடவோ மென்று பாரித்து அந்தப் பாரிப்பின்படியே சென்று கிட்டி 'பெருமானே! என்னால் நித்ய கைங்கர்யம் கொண்டருள வேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்து ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவானென்கிறது.

4. ஸ்வாபேக்ஷித்ததன்படி எம்பெருமானுலே ஸ்விகரிக்கப்பட்டவனாகக் கொண்டு அநுகூல வருத்தியைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்ப னென்கிறது.

90 ஸ்ரீவைகுண்ட சுத்யம்—வியாக்கியானம்

5. இப்புருஷார்த்தத்தை நெடுங்கால மிழந்திருந்த இழவுதீர அந்யபாரதை யற்று இமையாத கண்ணினனாய்க் கொண்டு ஸதாதர்சனம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கும்படி யைச் சொல்லுகிறது.

6. இப்படி வந்து சேர்ந்த விவனை எம்பெருமான் வினவிக் குளிரக் கடாஷித்துத் திருவடிகளைத் தலைமேலே வைக்க, அடிசூடுமாசு பெற்று தித்யாந்தசாலியாயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது.....

பூநீ வைகுண்ட கத்யதாத்தபர்யஸாரம் முற்றிற்று.

(மூலம்) யாஜு-நாயகஸ-யாதெய்வநாஹ்யயாஜதி ।
 சூடாயவகியொநாவதிநாந ஸஜஸ-யாஜஹ்ய ॥

[யாழுகார்ய ஸுதாம்போதி மவகாஹ்ய யதாமதி,
ஆதாய பக்தி யோகாக்யம் ரத்நம் ஸந்தர்சயா ம்யஹம்.]
(கருத்து.) ஆளவந்தா ராகிற அமுதக் கடலிலே படிந்து
ஞடைந்தாடி பக்தியோக மாகிற ரத்நத் தையதாமதி
யெடுத்து அன்பர்களுக்கு அநுபவிக்கக் கொடுக்கிறே
னென்கை. இங்கு பக்தியோக மென்றது, ஸாத்ய
பக்தியான ப்ரபத்தியையே சொன்னபடியாம்; இதில்
மேலே “ தத் பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தே ரந்யத் ந மே கல்ப
கோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதகமஸ்தீதி மக்வாக : ” என்றரு
ளிச் செய்திருப்பதோடு பொருந்துகைக்காக....

ஆளவந்தாருடைய திருவருளடியாகக் கிடைத்த அர்த்தங்களை அன்பர்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாக வெளியிடுகிறேன் என்பது இந்தச் சலோகத்தின் தேர்ந்த கருத்து.

92 ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்—வியாக்கியானம்

க்லேச கர்மாதி அசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் —
அவித்யை முதலான ஐந்து க்லேசங்களென்ன, புன்ய
பாப ரூபமான கருமமென்ன, இவை முதலான எவ்வித
தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லாத. (பக்கம் 79 காண்க.)

ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிசயஜ்ஞாநபல ஐச்வர்ய வீர்ய
சக்தி தேஜ: ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய கல்யாண குண கணௌக
மஹாரணவம் — ஸ்வாபாவிகங்களாயும் *உயர்வறவுயர்ந்த
வையாயு மிருக்கிற ஷாட்குண்யம் முதலிய திருக்குணத்
தீரள்களுக்குக் கடல் போன்ற. (பக்கம் 22 காண்க.)

பரமபுருஷம் பகவந்தம் நாராயணம் — புருஷோத்தம
னாய் ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனை ஸ்ரீமந்நாராயணனை,
ஸ்வாமித்வேந ஸஹ்ருத்வேந குருத்வேந ச பரிக்ருஹ்ய
— சேஷியாகவும், நேசனாகவும் ஆசார்யனாகவும் ஏற்றுக்
கொண்டு,

ஐகாந்திக ஆத்யந்திக தத்பாதாம்புஜத்வீப பரிசர்யைக
மனோரத: — எப்போதும் அப்பெருமானுடைய திருவடித்
தாமரையிணைகளைப் பற்றிய கைங்கர்ய மொன்றே. செய்ய
வேணு மென்கிற பாரிப்பை யுடையனாய்,

தத் ப்ரபத்தே ச தத்பாதாம்புஜத்வய ப்ரபத்தேரக்யத்
நமே கல்ப கோடி ஸஹஸ்ரேணபி ஸாத்நமஸ்தீதி ஸ்வாக: —
அந்த கைங்கரியத்தைப் பெறுதற்கு கல்பகோடி ஸஹஸ்ர
மானாலும் அப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையிணை
களையே நம்பியிருப்பதற் காட்டிலும் வே ரெ ன் னு
எனக்கு உபாயமாக இல்லை யென்று எண்ணினவனாய்,

அகிலஸத்வதயைக.ஸா க.ர ஸ்ய — எல்லா ப்ராணி
களிடத்தும் கருணைக் கடலாயும்,

அநாலோசித குணகுண அகண்டஜநாநுகூல அமர்யாத சீலவத :- குணதோஷங்களில் ஆராய்ச்சியின்றிக்கே ஸகல ஜனங்களுக்கும் அநுகூலமாயிருக்கிற எல்லை கடந்த சீல குணத்தை யுடையவனாயும்,

ஸ்வாபாலிகாநவதிகாதிசய குணவத்தயா தேவதீர்யங் மநுஷ்யாதி அகிலஜந ஹ்ருதயாநந்தஸ்ய -- இயற்கையாகவே உயர்வறவுயர்நல முடையவனாகையாலே தேவர்கள் தீர்யக்குகள் மனிசர் முதலான ஸகல ப்ராணிகளுடையவும் உள்ளத்தை உகப்பிக்குமவனாயும்,

ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே :- அடியார்கள் திறத்து வாத்ஸல்யக் கடலாயும்,

பக்த ஜந ஸம்சுலேஷைக போகஸ்ய -- பக்தஜனங்களுடன் கலந்து பரிமாறுவ தொன்றையே தனக்குப் பேரின்பமாகக் கொண்டவனாயும்,

நித்ய ஜ்ஞாநக்ரியைச்வர்ய போகஸாமக்ரீஸம்ருத்தஸ்ய -- நித்யமும் ஸகல விஷயகமாயுள்ள ஞான மென்ன, தனக்கு லீலையா யிருக்கிற க்ரியைக ளென்ன, ஐச்வர்ய மென்ன இவைபோல்வனவான போகஸாமக்ரீகள் நிரம்பி யிருக்கப் பெற்றவனாயும்;

மஹாவிபூதே :- மிகச் சிறந்த விபூதியையுடையனாயுமிருக்கிற;

தஸ்யைவ பகவதோ நாராயணஸ்ய -- அந்த எம்பெருமானுடையவே;

ஸ்ரீ மத் சரணரவிந்தயுகளம் -- திருவடித் தாமரையிணையை;

94 ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்—வியாக்கியானம்

அந்ந்யாத்மஸம்ஜீவநே தத்கத ஸர்வபாவேந் — ஆத்மோஜ்ஜீவனம் இஃதொழிய வேறென்றில்லை யென்றிருக்கிற ஐகாந்திகமான நினைவோடே,

சரணம் அநுவ்ரஜேத் — புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதனம் இவனே யென்று அத்யவஸாயங் கொள்ளக் கடவனென்றபடி. (க)

இப்படி ஒரு கால் சரணம் புதுந்து விடுமித்தனை போ வென்னில், பேற்றுக்கு ஒருகால் அமைந்திருந்தாலும் காலசேஷத்திற்கும் இனிமையாலே விட வொண்ணாமைக்குமாக இவ்வத்யவஸாயம் நாஸ்தோறும் இடையருது செல்லவேணு மென்கிறது மேல் —

(மூலம்) ததஸு ப்ருதஹ்நாஜீவநாய
வனவந-ஹ்நாஜீவநாய ॥ 2 ॥

2. ததச்ச ப்ரத்யஹம் ஆத்மோஜ்ஜீவநாய ஏவம் அநுஸ்மரேத் — சிற்பாடும் நாடோறும் தன்னை உஜ்ஜீவனம் செய்து கொள்வதற்காக இங்ஙனே அநுஸ்யுதமாக ஸ்மரிக்க வேண்டும். [அது மேலே சொல்லுகிறது.] (2)

(மூலம்) அதஃபுஷுஹ்வநா தகஜ்ஜீவநாய புஷுஹ்வநாய
தொதுந் அ.....யா அநாந் புஷுஹ்வநாய சூதுந்
ஹ்வதெ திவெபெயக் ॥ 4 ॥

(குறிப்பு:— இது மிகப் பெரிய தூர்ணை; முன்னமே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற முலத்திலும், மேலே விவரணத்தில் காட்டுகிற ப்ரதீகங்களிலும் பூர்த்தியான தூர்ணையை அநுஸந்திப்பது. இந்த தூர்ணையில் விசேஷண பதங்களும் விசேஷ்ய பதங்களும் பலபல வருகின்றன. ஆங்காங்குள்ள விசேஷணங்கள் எந்த விசேஷ்யத்தில் முடிவு பெறுகின்றன வென்பது சிறிது சிரமப்

பட்டே அறியவேண்டியதாகும். அதற்கு அநுகூலமாக ஆங்காங்கு நாம் கீறே குறிப்பிட்டுள்ள ரேகையிலுள் நங்கு தெளிவுபெறுக.)

3. சதுர்தச புவநாத்மகம் அண்டம் தசகுணிதோத் தரஞ் ச ஆவரணஸப்தகம் ஸமஸ்தம் கார்ய காரண ஜாத மதீத்ய —பதினான்கு லோகங்கள் மலிந்த அண்டத்தையும், மேன்மேலும் பதின் மடங்கு அதிகமாயிருக்கிற ஸப்தாவரணங்களையும் மற்றுமுள்ள ஸமஸ்த கார்யகாரணவர்க்கங்களையும் கடந்து அப்பால் விளங்குகின்ற,

பரமவ்யோமசப்தாபிதேயே — பரமாகாச மென்னுஞ் சொல்லால் சொல்லப்படுகிற,

ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங் மநஸ அகோசரே — பிரமன் முதலானாளுடையும் வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாத,

ஸ்ரீநதி வைகுண்டே திவ்ய லோகே — ஸ்ரீ வைகுண்ட திவ்ய லோகத்தில்,

ஸநக விதி சிவாதிரமி அசி	(ப்ரஹ்மபாவநையில் தலை
ந்த்யஸ்வபாவ ஐச்வரியை:	நின்ற) ஸகாதிகளுக்கும்
நித்யஸித்தை: அநத்தை: பக	(கர்மபாவநையில் தலை நின்ற)
வதாநு கூலியைக போகை:	ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும்
திவ்ய புருஷை: மஹாத்மயி:	நினைக்கொண்ணாதபடி
ஆபூரிதே	யான ப்ரகாரவைபவங்களை
	யுடையராய் எப்போதும்

பகவதநுபவநிரதராய் எண்ணிறந்தவர்களாய் எம்பெருமான் பக்கலில் பரிவேவடிவெடுத்தவர்களாய் பூமியில் கால் பாவாதவர்களான மஹாத்மாக்களினால் மிடைந்ததாய்,

96 ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்—வியாக்கியானம் 3.

தேஷாபி இயத் பரிமாணம்
இயதைச்வர்யம் ஈத்ருச
ஸ்வபாவநிதி பரிச்சேத்தும்
அயோக்யே

அந்த மஹாத்மாக் களுக்
கும் அளவிட வொண்ணாத
பரிமாண மென்ன ஐச்வர்ய
மென்ன ஸ்வபாவ மென்ன
இவற்றை யுடைத்தாய்,

திவ்ய ஆவரண சத ஸஹ
ஸ்ர ஆவ்ருதே

லோகவிலக்ஷணமான ஆயிரந்
திருமதிள்களை யுடைத்தாய்,

திவ்ய கல்பகரு உபசோமிதே

அப்ராக்ருதமான கற்பகச்
சோலையாலே போக்யமாய்,

திவ்யோத்யாத சத ஸஹஸ்ர
கோடி: ஆவ்ருதே

அனேகமாயிரம் திருத்
தோப்புக்களாலே சூழப்
பட்டதாய்

அதிப்ரமாணே திவ்ய ஆயதநே

அகலமும் நீளமும் அள
விட வொண்ணாததான
திருக் கோயிலிலே

கஸ்மிர்ச்சித் வீசித்ர திவ்ய
ரத்தமய திவ்ய ஆஸ்தாத
மண்டபே

பலவகைப்பட்ட திவ்ய ரத்
னங்களாலே ப்ரசுரமாயி
ருப்பதான வொரு திருவோ
லக்க மண்டபத்திலே

திவ்ய ரத்தஸ்தம்ப சத ஸஹ
ஸ்ர கோடி: உபசோமிதே

அனேகமாயிரம் மாணிக்
கத் தூண்களாலே விளக்க
முற்றதாய்

திவ்ய நாதா ரத்த க்ருத
ஸ்தல வீசித்ரிதே

அப்ராக்ருதமான பல
வகைப்பட்ட மாணிக்கங்
கள் செறிந்த தரையை
யுடைத்தாய்

திவ்ய அலங்கார அலங் (மேல்கட்டி திருத்திரை
க்டுதே முதலான) திவ்யாலங்காரங்
களினுழைபெற்றதாய்,

பரித: பதிதை: பதமாதை: சுற்றிலும் உதிர்ந்தவை
பாதபஸ்தைச் ச நாநா கந்த களும் உதிர்ந்து கொண்டி
வர்களை: திவ்ய புஷ்பை: சோப ரூப்பவைகளும் மரங்களிலே
மாதை: திவ்ய புஷ்ப உபவதை: கிற்பவைகளும் பலவகைப்
உபசோபிதே— பட்ட பரிமளத்தையும்
கிறத்தையு முடையவைகளு
மான திவ்ய புஷ்பங்களாலே
விளங்கா கின்ற பைம்பூஞ்
சோலைகளாலே சோபித
மாய்,

§ ஸங்கீர்ண பாரிஜாதாதி கலப ஒன்றோடொன்று கலசி
யிருக்கிற பாரிஜாதம் முத
த்கும உபசோபிதை: லான கல்ப விருஷங்களி
மூல் விளங்கிக் கொண்டிருப்
பவைகளும்,

அஸங்கீர்ணச் ச கைச் சித் ஒன்றோ டொன்று சேர்ந்
திராத சில

அத்தஸ் ஸத புஷ்பரத்தாதி உள்ளே யிருக்கின்ற—
நிர்மித திவ்ய லீலா மண்டப புஷ்பம் ரத்னம் முதலிய
வற்றால் அமைக்கப்பட்ட

§ இது முதலான த்ருதீயாந்த விசேஷணங்களுக்கு
விசேஷ்யம்—திவ்யோத்யாந சதஸஹஸ்ரை : என்பது.

98 ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்—வியாக்கியானம்

சத ஸஹஸ்ரோப சோபிதை: அனேகமாயிரம் திவ்யலீலா
மண்டபங்களினால் விளங்
கிக் கொண்டிருப்பவைகளும்

ஸர்வதா அநுபூயமாநை ரபி எப்போது மனுவபிக்கப்
படா நிற்கவும் அபூர்வ
அபூர்வவத் ஆச்சர்யம் ஆவ வஸ்துபோலே ஆச்சர்யத்
ஹந்தி: தை விளைப்பவைகளும்,

கீர்டாசைசதஸஹஸ்ரே ரஸந் அனேகமாயிரம் விளையாட்
க்ருதை: டுக் குன்றுகளாலே அலங்
கரிக்கப்பட்டவைகளும்

கைச்சித் நாராயணதிவ்யலீலா எம்பெருமானுடைலீலைக்கே
அஸாதாரண: கைச்சித் பத்ம உரியவைகள் சிலவும், பிராட்
வநாரயாதிவ்யலீலா அஸாதா டியாருடைய லீலைக்கே
ரண: ஸாதாரணச் ச கைச்சித் உரியவைகள் சிலவும், இரு
கோமலகஜிதை: சுசுசாரிகாம வருடைய லீலைக்கு முரிய
பூரகோகிலாதிபி: ஆகுநிலை வைகள் சிலவுமாய் அழகிய
திவ்யோத்யாத சதஸஹஸ்ரே: குரலைபுடையகிளிகள் பூவை
ஆவ்ருதே கள் மயில்கள் குயில்கள் முத
லான பறவைகளின் கோலா
ஹலம்பொருந்திய திவ்ய
மான நூருயிரம் பொழில்
களாலே சூழப்பட்டதாய்,

§ மணிமுத்தாப்ரவாலக்ருத ரத்னம் முத்து பவளம் முத
லோபாதை: லீயவற்றால் செய்யப்பட்ட
படிகளை யுடையனவாய்,

§ இது முதலான த்ருதியாந்த விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ
யம்—'திவ்ய ளைகந்திக வாபிசதஸஹஸ்ரே:' என்பது.

திவ்ய அமல அம்ருத ரஸோ
நகை:

அப்ராக்ருதமும் நிர்மலமும்
அம்ருதம்போலே ரஸவத்து
மான நீ ப் பரப்பை யுடைய
யனவாய்

அதிர்மனிய தர்சன: அதி
மநோஹர மதுர ஸ்வரை: திவ்
யாண்டஜவரை: ஆகுலை:

கண்ணுக் கழகியவைகளும்
பேச்சிலினிமை யுடையவை
களுமான அப்ராக்ருத பகூ
களாலே வ்யாப்தங்களாய்,

அத்தஸஸ்த முக்தாமய திவ்ய
கீடாஸ்தாந உபசோபிதை:

உள்ளேயுண்டான- முத்துக்
களாலான லீலாஸ்தானங்
களாலே சோபிதங்களாய்,

திவ்யராஜ ஹம்ஸாவளீ விரா
ஜிதை:

சுத்த ஸத்வமயமான ராஜ
ஹம்ஸங்கள் விளங்கிக்
கொண்டிருப்பவைகளான

திவ்ய ஸௌகந்திகவாரி சத
ஸஹஸ்ரை:
ஆவ்ருதே

அப்ராக்ருதமான செங்கழு
நீரோடைகள் பலவாயிரம்
நிறைந்துள்ளதாய்,

நிரஸ்தாதிசய ஆநந்தைகரஸ
தயாச ஆநந்த்யாச்ச ப்ரவிஷ்
டாந் உந்மாதயதீ: கீ
டோத்தேசை: விராஜிதே

உயர்வறவுயர்ந்த ஆனந்
தமே வடிவெடுத்திருக்கை
யாலும் அபரிச்சிந்நமா
யிருக்கையாலும் உள்புக்க
வர்களை மயக்கவல்ல லீலாஸ்
தானங்களாலே விளங்கா
நிற்பதாய்,

தத்ர தத்ர க்ருத திவ்ய புஷ்ப
பர்யங்க உபசோபிதே

அவ்வவ்விடங்களிலே பண்
ணப்பட்ட பூம் பள்ளிகள்
விளங்கா நிற்பதாய்,

நாநாபுஷ்ப ஆஸவ ஆஸ்வாத
மத்த ப்ருங்க ஆவநீ: உத்
க்யமாந திவ்ய காத்தீவேண
ஆபூரிதே

சந்தந அகரு கர்ப்பூ திவ்ய
புஷ்ப அவகாஸி மத்தாநில
ஆஸேவ்யமாநே

மத்யே திவ்யபுஷ்பஸூசய
விசித்திரே
மஹதி திவ்ய யோக பர்யங்கே

அத்தப்போகிதி

ஸ்ரீமத் வைகுண்டைச் சுவர்யாதி
திவ்யலோகர்ஷீச்வம் ஆத்ம
காத்தயா ஆப்யாயயத்தயா

சேஷாசேஷாசநாதிலீவபரி
ஜநம் பகவத: தத்தவஸ
தோசிதபரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞா
பயத்தயா

பலவகைப்பட்ட புஷ்பங்
களிலுண்டான மதுவைப்
பருகிக் களித்த வண்டுத்
திரள்கள் பாடும் திவ்ய ஸங்
கீதம் நிறைந்ததாய்,

சந்தனம் அகில் பச்சைக்
கருப்பூரம் திவ்ய புஷ்பங்
கள் ஆகிய இவற்றிலுட்
புகுந்து அங்குள்ள பரி
மளங்களைக் கொய்து
கொண்டு வருற மந்த
மாருதம்விசப் பெற்றதாய்

இடையில் விடுபூக்களாலே
சித்திரிக்கப்பட்டதான
பெரிய திருப்பள்ளிக் கட்டி
லிலே

திருவனந்தாழ்வான் மீது,

ஸ்ரீ வைகுண்டச் செல்வம்
முதலிய திவ்யலோகம் முழு
வதையும் தனது ஒளியினால்
விளங்கச்செய்து மகிழ்விப்ப
வளும்

திருவனந்தாழ்வான் ஸேநா
பதி யாழ்வான் முதலான
ஸகலபரிஜநத்தையும் எம்
பெருமானது அந்நந்த
அவஸ்தைகளுக்குரிய கைங்
கரியத்தில் வியம்பிப்பவளும்

சீல சூப குண விலாஸாதிரி
ஆந்ரஜசூபயா

சீமியா ஸஹ

ஆஸீதம்

ப்ரத்யக்ர உத்மீகித ஸரஸிஜ
ஸத்ருச நயந யுகளம்

ஸ்வச்ச நீல ஜீழுத ஸங்காசம்

அத்யஜ்ஜ்வல பீத வாலஸம்

அதிநீமலயா அதிசீதலயா
[அதிகோமலயா] ஸ்வச்சயா
மாணிக்யாபயா ஸ்வயா ப்ர
பயா க்ருத்ஸ்தம் ஜகத் பாஸ
யத்தம்

அசித்த்யதிவ்ய அத்புத நித்ய
யௌவந ஸ்வபாவஸாவண்ய
மய அந்ருத ஸாநநம்

சீலம் வடிவு குணம் ச்ருங்
கார விலாஸம் முதலியவற்
ரால் தனக்கு ஏற்றவருமான
பிராட்டியோடுகூட

வீற்றிருந்தருள்பவனும்

அப்போதலர்ந்த செந்தாம
ரைப் பூப்போன்ற திருக்
கண்களே யுடையவனும்.

விமலமான கார் முகில்
போன்றவனும்

மிகவும்புகர் பெற்றுவிளங்கு
கின்ற பீதக வாடையை
யுடையவனும்

மிக கிரீமலமாய் மிகக்
குளிர்ந்ததாய் [மிகவும்
ஸுகுமாரமாய்] ஸ்வச்ச
மாய் மாணிக்கம்போன்ற
தான தனது திவ்ய காந்தி
யினால் உலகம் முழுவதையும்
விளங்கச் செய்யா நின்ற
வனும்

சிந்தைக்கு எட்டாததாய்
திவ்யமாய் ஆச்சரியமாய்
நித்யமாயிருக்கிற யௌவ
னத்தை ஸ்வபாவமாக
வுடைய லாவண்யம்
நிறைந்த அமுதக் கடலாய்

102 ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்—வியாக்கியானம்

அதிஸௌகுமார்யாத் ஈஷத்ப்ரா
ஸ்னீத்தவத் ஆலக்ஷ்யமாண
ஸைடபகை தீவ்யாகை ஆவஸீ
விராஜிதம்

ப்ரபுத்த முக்தார்புஜ சாகு
ஸோசதம்

ஸவீப்ரம ப்ருததம்

உஜ்ஜ்வல அதரம்

கசி ஸ்மிதம்

கோமல கண்டம்

உத்தமம்

உதக்ர பீத அம்ஸ விஸம்பீ
குண்டல அலகாவஸீ பந்தூர
கம்பு கந்தரம்

மிகவும் ஸுகுமார மாத
லால் சிறித்து குறு வெயர்ப்பு
அரும்பினுற்போலே காண்
கிற திருநெற்றியிற் படிந்த
திருக்குழல்களாலே விளங்
கா நிற்பவனாய்

அப்போ தலர்ந்த தாமரைப்
பூப் போன்று அழகிய
திருக்கண்களை யுடையனாய்

விலாஸத்தோடு கூடி க்
கொடி போன்றதான திருப்
புருவங்களை யுடையனாய்

பிரகாசிக்கின்ற திருவதாத்
தை யுடையனாய்

கபடமற்ற புன்சிரிப்பை
யுடையனாய்

அழகிய கபோலங்களை யுடை
னாய்

உயர்ந்த திரு மூக்கை யுடை
யனாய்

உயர்ந்தும்பருத்து மிருக்கிற
திருத்தோள்கள் வரையில்
தொங்குகின்ற திருக்குண்
டலங்களாலும் திருக்குழல்
கற்றைகளாலும் அழகு
பெற்றுச் சங்கு பேரால்
விளங்குகின்ற திருக்கழுத்
தை யுடையவனாய்

பரியா அவதம்ஸ உத்ஸவீனா
பூஷண ச்லித அஸநாயந்த
விமீர்த சம்ஸரி: ஆஜாது
விஸம்மிரி: சதுர்ப்ரி: புலஜ:
விராஜிதம்

அதிகோமல திவ்யரேகா அலங்
கீருத ஆதாம்ர கரதலம்

திவ்ய அங்குலீயக விராஜிதம்

§ அதிகோமல திவ்ய நகாவலீ
விராஜித அதிரக்தாங்குலீ:
அலங்கீருதம்

பிராட்டிமார்களுக்குக் கர்
ணாலங்காரமான கரு நெய்
தல் மலரென்ன கர்ணபூஷ
ணங்களென்ன அலைந்த
திருக்குழல் கற்றையென்ன
ஆகிய இவை அழுந்தியிருக்
கிறபடியைத் தெரிவிக்கின்ற
வையாகித் திருமுழுந்தாள்
வரை தொங்குகின்ற
நான்கு புஜங்களோடே
பரகாசிக்கின்றவனாய்

மிகவுமழுகிய (தாமரை
சங்கு சக்கரம் முதலான)
ரேகைகளினால் அலங்கரிக்
கப் பட்டுச் சிறிது சிவந்
திருக்கிற திருக்கைத் தலத்
தையுடையனாய்

அப்ரக்ருதமான மோதிரங்
களினால் விளங்குபவனாய்
மிகவும் ஸுகுமாரமான
திருநகங்களால் விளங்கு
கின்ற மிகச் சிவந்த திரு
விரல்களால் அலங்கரிக்கப்
பட்டவனாய்

§ “அதிகோமல திவ்யநகாவலீ விராஜிதம்” என்று இடை
யிலே பிரித்து எம்பெருமானுக்குத் தனி விசேஷணமாக்குவது
முண்டு. அநுபரக்த, அதிரக்த என்பன பாடபேதங்கள்;
பொருள் ஒன்றே.

104 மூவைகுண்ட கத்யம்—வியாக்கியானம்

தக்கன உந்நீலி புண்டரீக
ஸத்ருசரண யுகம்

அப்போதலர்ந்த புண்டரீகத்
தோ டொத்த திருவடியினை
யை யுடையவனாய்

அத்யந்தஸுகஸ்பர்சை: திவ்
யகந்தை: அதிமனோஹ கிரீட
மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்
டலக்ரவேயகஹார கேயூர
கடக சூவந்ஸ கௌஸ்துப முக்
தாதாம உதரயந்தந பீதாம்
பர காஞ்சீ குண நுபுராதிபி:
பூஷண: பூஷிதம்

மிகவும் ஸுகமான ஸ்பர்
சத்தை யுடையவைகளும்
திவ்யமான பரிமளத்தை
யுடையவைகளுமான மிக
வழகிய கிரீடம்.....நூபு
ரம் முதலான திவ்ய பூஷ
ணங்களினால் பூஷிதனாய்
(சாணாகதி கத்யத்தில் விரி
வுரை காண்க).

ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வந
நாலயா விராஜிதம்

அழகிய வைஜயந்தி யென்
னும் வனமாலையினால் விளங்
குபவனாய்

சங்கசக்ர கதா அஸி சரங்ங்
காதி திவ்யாயுதை: ஸேவ்ய
நாதம்

பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் முத
லான திவ்யாயுதங்களாலே
ஸேவிக்கப்பட்டவனாய்

ஸ்வஸங்கஸ்ய நாதர் அவக்ஸிப்த
ஜகத் ஜந்ம ஸ்திதி த்வம்ஸா
திகே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே
ந்யஸ்தஸமஸ்த ஆத்மஸ்வயம்

நினைத்த மாத்மிரத்திலே
ஸகல ஜகத்தினுடையவும்
ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாராதி
களை நிர்வஹிக்கவல்ல ஸேநா
பதி யாழ்வான் பக்கலிலே
தன்னுடைய நியமனச்
செல்வ மெல்லாம் ஒப்ப
டைத் திருப்பவனாய்

[வைதேயாதிபிரித்யாதி.]

ஸ்வபாவதே1 நீரல்த ஸமஸ்த
ஸார்ஸாரிக ஸ்வபாவை: பக
வத் பரிசர்யாகரணயோக்யை:
பகவத் பரிசர்யைக போகை:
வைதேயாதீழி: அந்நதை:
நித்யஸித்தை: யதாயோகம்
ஸேவ்யமாதம்

இயற்கையாகவே ஸாம்
ஸாரிக ஸ்வபாவ மொன்று
மில்லாதவர்களும் எம்பெரு
மானுக்குத் தொண்டு பூண்
டிருப்பவர்களும் அந்தகைங்
கர்யத்தையே நித்யபோக
மாக வுடையவர்களுமான
பெரிய திருவடி முதலான
எண்ணிறந்த ஈத்யஸூரிக
ளாலே முறைமைப்படி
ஸேவிக்கப் படுபவனாய்,

§ ஆத்ம போகேந அந்நுஸம்
ஹித பராதிகாலம்

ஸ்வாத்மாநு பவத்தினால்
அளவிறந்த காலம் கடந்த
மையும் அறியகில்லாத
வனாய்,

§ “ஆத்மபோகேந என்னுமில்விடத்தில் ஆச்சான் பின்னையின்
பாடம் வேறுவிதமாக இருக்கும்போல் காண்கிறது. “இக்
கடாக்ஷம் பரார்த்தமாக வன்றிக்கே காலதத்வ முள்ளதனை
யும் ஸ்வப்ரயோஜனமாக வநுஸந்திக்கப்பட்டு வில் கூண
மாய் அபராதங்களை நினைத்துக் கலங்குகை யன்றிக் கே
ஸுப்ரஸந் ஸுந்தரமான கடாக்ஷத்தாலே” என்று ஆச்சான்
பின்னே வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்கிறபடியால் “அந்நுஸம்
ஹித” என்கிற ஸ்தானத்தில் “அநுஸம்ஹித” என்கிற பாட
மும் “பராதிகாலம்” என்று தனிப்படவன்றிக்கே [பகவத்
விசேஷணமாக வல்லாமல்] ஸமஸ்த பதமாய் அவலோகநவிசே
ஷணமாகக் கொள்ளுகிற பாடமும் தோன்றுகிறது. பல ஸ்ரீகோ
சங்களிலும் பெரியார்களுடைய அநுஸந்தான பரம்பரைகளிலும்
காண்கிற பாடம் இங்கு நிவேசிக்கப்பட்டது. ஆத்மபோக மாவ
து—*ப்ரசாந்தாநந்தாத்மாநுபவஜ* இ த்யாதி வரதராஜஸ்தவ
ஸூக்தியில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பரம்பதநாதனுக்குண்டான
ஸ்வாத்மாநுபவம்; பிரமனுடைய ஆயுஷ் காலத்திற்கு ‘பரம்’
என்று பெயர்; அப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய கால பரிமாணமும்
தெரியாமல் செல்லுகிறதாம் ஸ்வாத்மாநுபவத்தில். “கூணணு
வத் கூழிப்த பராதிகாலயா” என்ற ஸ்தோத்ராத்ர ஸூக்தியும்
காண்க.

திவ்ய அமல கோமல அவலோ
கநேத விசுவம் ஆஹ்லாதயத்
தம்

திவ்யமாய் நிர்மலமாய்
ஸுந்தரமான கடாசுஷீ
க்ஷணத்தினால் ஸமஸ்தவஸ்
துக்களையும் உகப்பிக்கக் கட
வனாய்,

ஈஷதுந்நிலித முகாம்புஜ உதர
விதிர்கதேந திவ்யாநநாரவிந்த
சோபா ஜநநேந திவ்யகாம்
பிய் ஒளதார்ய ஸௌந்தர்ய
மாதூர்யாதி அத்வதிக குண
கண விபூஷிதேந அதிமநோ
ஹர திவ்யபாவகர்ப்பேன திவ்ய
லீலாஸாய அம்ருதேந அகில
ஜநஹ்ருதயாந்தராணி ஆபூர
யந்தம் பகவந்தம் தாராயணம்

சிறிதலர்ந்த திருமுகத்தா
மரையிடையில் நின்று முண்
டானதாய்த் திருப்பவளத்
துக்கு ஆபரணம் சாத்தி
னாப்போலே அழகையுண்
டாக்கக் கடவதாய் திவ்ய
மான காமபிரீயம் ஒளதார்
யம் மாதூர்யம் முதலான
எண்ணிறந்த குணத்திரள்க
ளாலே அலங்க்ருதமாய் அதி
மநோஹரமான அபிப்ராய
விசேஷத்தை உள்ளே
யுடைத்தான திவ்யமான
ரஸோக்தியாகிற அமுதத்தி
னால் எல்லாருடையவும் ஹ்ரு
தயாவகாசங்களையும் நிரப்பு
மவனாபகவந்தாராயணனை

த்யாநயோகேந த்ருஷ்ட்வா

ஸாக்ஷாத்கரித்து

(தத:) பகவத: நித்ய ஸ்வாம்
யம் ஆத்மந: நித்யதாஸ்யம்ச
யதாவஸிதித் அநுஸந்தாய

(பிறகு) அப்பெருமானுக்கு
இயற்கையாயுள்ள சேஷித்
வத்தையும் தனக்கு இயற்
கையாயுள்ள சேஷித்வத்தை
யும் உள்ளபடி யநுஸந்தித்து

கதா அஹம் பகவதம் நாராயணம் மம குலநாதம் மம குல தைவதம் மமகுலததம் மம போக்யம் மம மாதரம் மம மிதரம் மம ஸர்வம் ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா

என் குலநாதனாய் என் குல தைவமாய் என் குலச் செல்வமாய் எனக்குப் பரம போக்யனாய் எனக்குத் தாயாய்த் தந்தையாய் எல்லா முமான பகவந் நாராயணனை நானெப்போது கண்ணாகக் காண்பேன்? (என்றும்)

கதா அஹம் பகவத் பாதாம் புஜ த்வயம் சிரஸா ஸங்க்ரஹிஷ்யாமி [‘தாரயிஷ்யாமி’]

எம்பெருமானது திருவடித் தாமரை யிணையை எப்போது நான் தலையால் தாங்கப் போகிறேன்? (என்றும்)

கதா அஹம் பகவத் பாதாம் புஜ த்வய பரிசர்யாசயா நிரஸ்த ஸமஸ்தேதர போகாச: அபகத ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவ: தத்பாதார்புஜ த்வயம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி

எம்பெருமான் திருவடித் தாமரை யிணையில் கைங்கர்ய ரூபியாலே விஷயாந்தரங்க ளெல்லா வற்றிலும் காதல் கழிந்தவனாய் (ராகத் வேஷாதிகளாகிற) ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்களும் அகன்றவனாய் அடியேனெப்போது அடியிணையைக்கிட்டுவேன்?(என்றும்)

கதா அஹம் பகவத் பாதாம் புஜத்வய: பரிசர்யா கரண யோக்ய: ததேக போக: தத்பாதேன பரிசரிஷ்யாமி

என்றைக்கு அடியேன் அத்திருவடி யிணைகளில் அடிமை செய்ய உரியவனாய் அவ்வடிமையில் உருகிகண்டவனாய் அத்திருவடிகளில் தொண்டு பூண்பேன்? (என்றும்)

(இந்த வாக்கியத்திற்குப் பிறகு முன்வாக்யம் சொல்லுகிற பாடமுமுண்டு.)

கதா மாம் பகவாத் ஸ்வகீயாய
அதிசீதயாத்ருசாவலோக்ய
ஸ்தித்த கம்பீர மதுரயா கிரா
பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயிஷ்
யதி இதி

பகவத் பரிசர்யாயாம்
ஆசாம் வர்த்தயித்வா

தத்ப்ரஸாத உபய்தும்ஹிதயா
தயைவ ஆசயா

பகவத்தம் உபேத்ய—

சேஷ போகே ச்ரியா ஸஹ
ஆஸநம் வைததேயாத்மி:
ஸேவ்யமாநம் பகவத்தம்
'ஸமஸ்தபரிவாராய ஸ்ரீமதே
நாராயணாய நம:' இதி
தூராத்ரவப்ரணம்ய

அப்பெருமான் தனதுமிகக்
குளிர்ந்த திருக் கண்களா
லே கடாஷித்து முழங்கி
இனிதான பேச்சாலே
(* முகப்பே கூவிப்பணி
கொள்ளா யென்கிற
படியே) கைங்கர்யத்தி
லென்னை ஏவப் புகுகிறது
எப்போதோ வென்றும்
(ஆக இப்படி யெல்லாம்
மனோரதித்து).

எம்பெருமானுடைய கைங்
கர்யத்திலே ஆசையைப்
பெருக்கி

அப்பெருமானுடைய அது
க்ரஹத்தினால் பெருகிச்
செல்லுமந்த ஆசையோடே

எம்பெருமானைக் கிட்டி

திருவனந்தாழ்வான் மடி
யிலே பெரிய பிராட்டியா
ரோடே கூட விருப்பவனாய்
பெரிய திருவடி முதலான
நித்ய ஸூரிகளாலே ஸேவி
தனாயிருக்கிற அப்பெரு
மானை, 'ஸமஸ்த பரிவார
ஸமேதனான ஸ்ரீமந் நாரா
யணனுக்கு நம:' என்று
சொல்லி நெடுந்தூரத்தில்
நின்றுமே தெண்டனிட்டு

உத்தாய உத்தாய புந:புந:
ப்ரநர்ய

அத்யந்த ஸாத்வஸ விநயாவ
நத: பூத்வா

பகவத் பாரிஷத் கணநாயகை:
த்வாரபாலை: க்ருபயா ஸ்தேஹ
நர்ப்பயா த்ருசா அஸனோகித:

ஸந்யக் அபிவந்தீத: நைஸ்
நைரேவ அநூத:

பகவந்தம் உபேத்ய
ஸ்ரீமதா ஹமந்த்ரேண

‘ மாம் ஐகாந்திக ஆத்யந்திக
பரிசர்யாகரணய பரிக்கும்
ஸ்வ’ இதி யாசமாந: ப்ர
நர்ய

ஆத்மாநம் பகவதே நிவேத
யேத்

(காலால் நடந்து செல்லு
கையன்றிக்கே)ப்ரணமபாம்
பரைகளினாலேயே சென்று,
மிகவும் கூச்சத்தோடும்
விரயத்தோடும் வணங்கி
நின்று.

எம்பெருமானது திருவோ
லக்கத்தவர்கள் கணநாதர்
கள் திருவாசல் காப்பார்
ஆகிய இவர்களாலே க்ரு
பையோடு அன்புததம்பக்
கடாக்ஷிக்கப் பெற்றவனாய்
நன்கு தெண்டனிடப்பட்ட
அவ்வவர்களாலே அநுமதி
பண்ணப் பெற்றவனாய்

ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையனாகி
திருவஷ்டாஷ்ரமஹா மந்த்ர
த்தைக் கொண்டு

‘ அடியேனை அநந்யசித்ய
கைங்கர்யத்திற்குக் கைக்
கொண்டருள வேணும் ’
என்று யாசிப்பவனாய்த்
தெண்டனிட்டு

தன்னை அப்பெருமானுக்கு
ஸமர்ப்பிக்கக் கடவன். (4)

(மூலம்) ததொ ஹவதா ஸ்யவெவ சூத் ஸம்ஜீவதெந
சஜயாஹஸீவதா சுகிஷ்ணோநிதெந சுவரொகதெந நாவ
யொக்ய ஸவஜெஸஸவஹஸீவ வாவஹஸீவா லிதாத்ஜை
ஸெஷஸாவாய ஸீகரத: சநாஜாநா சுகிஷ்ண வரபுஸ
விநயாவநத: கிங்குவஹாண: சூதராஜவிவாஸ்டா ஹ
வணோவாஸீத || (5)

[ததோ பகவதா ஸ்வயமேவ ஆத்மஸஞ்ஜீவநேந அமர்யாத
சீவதா அதிப்ரேமாந்விதேந அவலோகநேந அவலோக்ய ஸர்வ
தேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதாத்யந்த சேஷபாவாய ஸ்வீக்
ருத்: அநுஜ்ஞாதச் ச அத்யந்த ஸாத்வஸ விதயாவதத்: கிங்குர்
வாண்: க்ருதாஞ்ஜலிபுட்: பகவந்தம் உபாஸத்.] (5)

தத:—

பகவதா ஸ்வயமேவ—

ஆத்மஸஞ்ஜீவநேந *அமர்யாத
சீவதா அதிப்ரேமாந்விதேந
அவலோகநேந அவலோக்ய

ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வ
வஸ்தோசித அத்யந்தசேஷபா
வாய ஸ்வீக்ருத்:

அநுஜ்ஞாதச் ச

அத்யந்த ஸாத்வஸ விதய அவ
நத்: கிங்குர்வாண்: க்ருதா
ஞ்ஜலிபுட்: பகவந்தம்
உபாஸத்

ஆத்மஸமர்ப்பணனந்தம்

எம்பெருமான் தானாகவே,

ஆத்ம ஸமுஜ்ஜீவநஹேது

வாய் அளவுகடந்த சீல

குணத்தைக் காட்டுமதாய்

மிகவன்போடு கூடியதான

கடாக்ஷத்தினால் நோக்கி

*ஒழிவில்கால மெல்லாமுட

னாய் மன்னி வருவிலா

வடிமை செய்யுமாறு ஸ்வீக

ரிக்க, அப்பேறுபெற்றவனாகி,

“ஏவ மற்றமர ராட்செய்

வார்” என்கிற படியே ஏவ

யும் பெற்றவனாகி

மிகவும் அச்சத்தாலும் ஒடுக்

கத்ராலும் தலைசாய்த்துப்

பணிவிடைக் காரனாயிருந்து

கொண்டு கூப்பிய கைய

னாய் அப்பெருமானே அநு

வர்த்தித் திருப்பான். (5)

(மூலம்) ததஸூநஹுமபஜந வாவவிஸெஷ: நிர
திஸபஸீ தஸா சுநதீகஸிமிசிக்சுததஸா ஃ, ஷுஃ ஃ ஷுததஸ
உபாது: வஹநாவி செஷஹாவஜெவ யாதுஜாந: ஹவண
ஜெவ சுவிஜிஹெஸூதொரஹெணாவஹொகநெந சுவ
ஹொகயஹாஸீத || (6)

[ததச் ச அநுபூயமாந பாவனிசேஷ: நிர்திசயப்ரீத்யா அந்யத் கிருசித் கர்த்தும் த்ரஷ்டும் ஸ்மர்த்தும் அசக்த: புநரபி சேஷபாவமேவ யாசமாந: பகவந்தமேவ அவிச்சிந்த ஸ்ரோ தோகூபேன அவலோகதேந அவலோகயத் ஆஸீத.] (6)

6. பின்னையும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபா வாதிகளை அநுபவியா நின்று கொண்டு அளவுகடந்த அன் பினால் வேறென்றைப் பண்ணுதல் பார்த்தல் நினைத்தல் செய்யமாட்டாதானாய் (சேஷத்வம் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அதின் இனிமையாலே இது நிலைநிற்கப் போகிறதோ வென்கிற அதிசங்கை கொண்டு) பின்னையும் இப்படிப்பட்ட சேஷவ்ருத்தி குலையாதே நிலைநிற்க வேணு மென்று வேண்டிக் கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனையே இடைவிடாத தாராரூபமான பார்வையாலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கடவன். ... (6)

(மூலம்) ததொ ஹமவதா ஸ்யஜெவாதஸம்ஜீவநெநா வநொகநெநாவநொகத்ய ஸஷ்விதஜாஹுவய ஸஜஸூ க்ரேஸா வஹம் நிஸாதிஸயஸம்வாவஹஜாதீயம் ஸ்ரீஜஹ்நாநிஜ யம்மஹம் ஸிரவிக்ரதம் யஜ்ரக்வா சஜதஸாமரானநிஜம ஸவ-ஜாவயவ ஸ்ய-வஜாலீத. (7)

[ததோ பகவதா ஸ்வயமேவ ஆத்மஸஞ்ஜீவநே நாவலோக தேந அவலோக்ய ஸஸ்மிதமாஹுவய ஸாஸ்தக்ஸேசாபஹம் நிர்தி சய ஸுகாவஹம் ஆத்மீயம் ஸ்ரீமத் பாதாரவிந்தயுகலம் கிரஸி க்ருதம் த்யாத்வா அம்ருதஸாகராந்தர் நிமக்த ஸர்வாவயவஸ ஸுகமாஸீத.] (7)

7. “அம்மான் ஆழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான் யானார்” என்று ஸ்வரூபத்தை நினைத்து அகல நிற்க, அப் பெருமான்தானே அழகிய திருக்கண் ணைக்கத்தாலே குளிரக் கடாஷித்துப் புன்முறுவல் செய்து, இங்ஙனே வாராயென்று சோதிவாய் திறந்தழைத்து, ஸகலக்ஸேசங் களையும் போக்கக் கடவதாய் இனி யிதுக்கவ்வுருகில்லை

112 ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்—வியாக்கியானம்

பென்னலாம்படியான ஆநந்தத்தைப் பண்ணக்கடவதான தனது திருவடித்தாமரை யிணையைத் தன் தலையிலே வைத்தாளினதாக த்யானம் பண்ணி “அறிவையென்னு ம்முத வாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டதே” என்கிறபடியே ஆனந்த வழுதக்கடலினுள்ளே ஸர்வாவயவங்களும் மூழ் கப்பெற்றவனாய்க் கொண்டு இனிதிருப்பான். (7)

வியாக்கியான நிகாண்டு.

ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்தியையே தஞ்சமாகக் கொண்டு ப்ராக்ருத மண்டலத்தை விட்டு நீங்கி அப்ராக்ரு தமான தேசவிசேஷத்திலே சென்று ஸர்வாங்க ஸுந்தர னாய் ஸர்வாபரண பூஷிதனாய் திவ்யாயுத சோபிதனாய் நித்ய ஸூரி பரிஷந்திஷேவிதனாயிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கிட்டி கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழவிலாதபடி செ ய்யும் கைங்கரியங்களைப்பெற்று ஆநந்தவழுதக்கடலிலே மூழ்கியிருக்குமாற்றை இங்கிருக்கும் நாள்வரையில் பரமை காந்தியானவன் நாடோறும் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கக் கடவனென்று அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினா ராயிற்று.

எம்பெருமானாரருளிச்சேய்த ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யம்
முற்றுப் பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
கத்யாவப்ரகாசிகை யென்னும் கத்யத்ரயவுரை
முற்றிற்று.